

ספר

בשר הטהור

על פי

המבשר לוקם

מספרים הנקראים

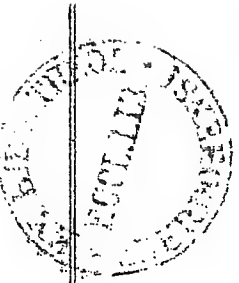
ברית הדין

נעתק מלשון יון ללשון עברית ומבואר

בפרוש מספיק

על פי חלמוד יושלטי ובבלי, ספרא וספרי, פירושא פירקא ומוספתא
מדרשים וספרי חזון, ושאר ספרים יקרים.

הובא לכבוד הלואים רביעית כחוספת מרובה ובהנחה מרובה.

בערך

בהוצאת הגביר ג. פ. לאון.

1869.

מבוא אל המהדורה השנית

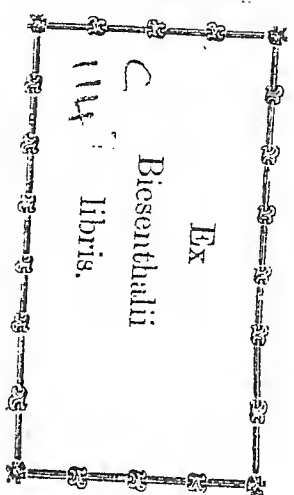
אל הקורא נאמן.

באור הספר הזה אשר הוצא לפרק הזה במהדורה הרביעית בתוספות ובהנחה
 מרדוקת און והקר איש גדול שמו לפנינו בישראל ה. ק. עמנואל
 פראטמאן רופא מומחה בעיר האללי. גדל כהו וידיו רב לו בכל חכמות
 תורותיו ותלמודיו למורדות וטבעיות. אכן טאט היושבי בשטים היתה
 נסכה לקרוא פתע פתאום את המבאר הזה בדמי ימיו מן נוא החיוון
 התכל הזאת אל האלהים, חדל חלדו ונאה שמשו בעוד יומם, לבוא
 אל המערה ואל הנחלה לעמוד בסוד קדושים, ולא יוכל להשלים ולכלה
 המאור היקר הזה אשר כל הדוין לא יערכנו ונכל פו לא יסולה, באשר החל.
 נפשו למרום עלתה ושבה אל בית אביה בשני לידת יאנוארי
 בשנת תצ"ה היא שנת 1735 למנין המשיה. תשכון נפשו הקרה בסתר
 צל שדי. תאכל ספרי טעליליה. השכניע שמוחת מהוד פני משיה אל
 בו האמונה ועברתהו בכל מאודה. נפשו צרורה בצרור החיים היתה עד
 הקיץ עם שונני עפר לחיי עולם עת יהקיע בשופר נודל ויקום אלהים
 לשפוט תכל בצדק.

ואלי המוציא הספר הזה נאה הבקורה להשלים המאור הזה עד תמו.
 וכן קרב אל העבודה הקשה הזאת בשוטמו מנחתו באלהים ובמשיחו
 משגנו והשלים המאור הזה מן סימן כ"ב פסוק ש"ז עד תמו.
 נפרם אכלה לדבר עוד אודיעך הקורא היקר כי המבאר ז"ל יתור
 לפעמים במאור הזה הקדמת ספרו אשר בה האריך והרחיב אמרים
 להיוותם במבוא לספרו אשר נאר. בוצות ד' דרכיו תוכל גם היא
 לפניך בימים לא כבירים. שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול.
 ברלין, בחדש העשירי הוא הדיש אקטברי. 1851.

מבוא אל המהדורה השלישית.

באשר הוצאתי הספר היקר הזה זה ארבע שנים דמיתי להוציא מזה
 לאור הקדמות הספר הזה אלה מין המבאר ז"ל הדבה פעמים
 במאור. אכן כמשך העת אחרי הקרי ודדשי הישב למצוא התקדמה הזאת

וַיֹּאמְרוּ אֲלֵיהֶם בְּפִלְאָא • אֶל־תִּירְאוּ כִּי הִנֵּנִי מִבְּשֵׁי אֲתָנָם
שִׁמְיָהוּ הַדִּלְהָ אֲשֶׁר תִּהְיֶה לְקִדְמָתָם: יֵאָכֵל יֵלֵךְ לָקֵם חֲלָים
מִיִּשְׁעֵי רִמְיָא בְּפִשְׁתֵּי הָאֲרִין הַלֵּא הַפְּעִיר הַזֶּה: יֵהְיֶה לָקֵם
הָאֲרִין. תִּמְצָאָה עוֹלָל מְדֻמָּה שֶׁכֵּךְ פְּאֻסִּים: יִפְתָּאָם הָיָה עִם
בְּפִלְאָא הַמֵּן אֲבָא בְּשָׂמִים מְדֻלָּלִים אֲתִדְּלָהִים וְאֲמָרִים:
יִפְּבֹרֵד לֵאמֹר עֵלֵךְ דְּמִלְאָכִים מְעֻלָּהִים דְּשִׁמְיָהוּ וְאֲמָרִי הָאֲמָרִי
שׁוּרְיָ פִּלְאָא עֵלֵךְ דְּמִלְאָכִים מְעֻלָּהִים אֲתִדְּלָהִים וְאֲמָרִי הָאֲמָרִי
הָיָה עִם אֲשֶׁר אֲלֵגְדֵּה. לְקִבָּה לֹא עַד בְּיִדְהֶם וְנִלְאָה אֲחֵר
בְּיָבָר כְּהָה אֲשֶׁר הָיָה אֲתִדְּלָהִי הָרֵעַ לֵנִי יִהְיֶה: שׁוּרְיָ
חֲלָשׁ וְתִמְצָאָה אֲתִדְּלָהִים וְאֲתִדְּלָהִי שֶׁכֵּךְ פְּאֻסִּים:

וכמו ונמה לו כביד (מוקלל לו) והחצר כללית את נה כבוד ה' (סס י').
(סס) לכל העם: לא, לכל ליהודים כ"ל לכל העם כמ"ס והחברנו בחרצו כל נוי
הארץ (בשמים כ"ל י"ס) וכו' אליו נויים ידרשו (ישעיה י"א). ע"ל ונחמד
לאור נויים להיות ישועתי עד קצה ארץ (סס מ"ט ו') כי כל המורים למשח
במיהם ונחמשים וכלים יושבים ונחמשים כדליתם נמלכו על ר' משה הרמז
במ"ס מקן. (סס) ילד לבס: כמו כעבור זה עשה ה' לי (סמנים י"ג) כמרים
רס"ל סס. בלשע: נחמשים שמונו משה יהודה (רמניה כ"ג) ולפיכך שמו ישע
כ"ל. בעיר דוד: הנה ציט לבס כי משהיר יהודה לא להיות מושל במשח
בכפולת נחמשים כמיון ה'. והנה מנחשים בן דוד לזעם רס"ל ורס"ק וסמל הנחמשים.
(סס) מלחלים את ה' ע"ד קל דמנחמין במשח. (סס) כבוד לאלהים במחשבים:
כעמם הבו לה' כבוד ועוז (מחלים כ"ג). וכן הנה חומר כי לשמך הן כבוד
(סס סס): וכל זה ע"ד רנו שמים כי עשה ה' וגו' כי נאל ה' יעקב
(ישעיה מ"ד) פנחו הרים רנה כי נחם ה' עמו (סס מ"ט) ובארץ שלום:
כמו שלום על ישראל (מחלים ק"ס) שהוא למון זככה, לו הוא כענין בטיח
חושע יהודה וישראל ישכון לבשח (רמניה כ"ג) כלומר נחמשה מיהם שלם
בארץ מפני שגור זה הנקרה שר שלום כמנהג בו דובר שלום לנשים ומשלו
מים עד ים וגו' (נכרה ע' י'). והשלים הוא מיהם נחמשה הנקרה שכל זה
מנחשה המדקה שלום ועבודת המדקה השקט והטה עד עולם וישב עמי בנה
שלום וגו' (ישעיה ל"ג). והלוקה בזה לעולם ע"י הנחשים ה' ארדקו להחיותו לחמשים
עולמים (רמלל ט'). ולכן יקרא גם שמו של הנחשים ה' ארדקו להחיותו לחמשים
לפני שמיני הלקח מהמס על ידו, כמחמס בעקרים צ' פרח כ"ס, והנה שלום
בארץ. ולכני האדם הארץ: הפך מה שכתוב סס ויה' לא רצם (רמניה י"ד י')
ואת רוצם (סס) אין לי הפך בכס (מלכני ה'). והעמס לפי שגור נאל
זה שחומר בו בחדי ארצה נכשי (ישעיה מ"ג) ולחמשה ארץ עולמים כ"ל,
לפי שספך ה' בידו פללה והלוקה לריס ועוממם הוא סמל (ישעיה כ"ג). מלכר

הָיָה לָהֶם מָקוֹם בְּפִלְאָא: הַרְעִים הָיוּ בְּאֲרִין דְּהִיָּא לָנִים בְּשִׁדְרָה
וְשִׁמְיָהוּ אֲתִדְּלָהִים בְּאֲשִׁמְיָהוּ הַלְלִיָּה: יִפְתָּה מְלִיָּהוּ הָאֲרִין
נָצַח. עֲלֵיהֶם וְכִבְדֵּה הָיָה נְמָה מְשֻׁכִּים לָהֶם. וְהִרְאָה וְהִרְאָה:

גם נלה כבוד לא בלירוף על חמשים שקמנים מנונו ללא נפני שיהא פטר רמס
שלא נולד אחר לפני, כמו וכל כבוד אדם כבוד המדה (סמנים י"ג י"ד) כי
אין אפשר הוא להם לזעם אס הל' אשמו עד ציט, אחר לזעם אס הנכרה
והנפיש כי נקרה הרמיון כמיר בין שגורו אס"כ ציט חמרים בין שלא שגור
ולפי ענין הזה נלמד כמין בנה הנכור: ר"ל ציט הרמיון אשכ לא מלך לפני
אחר. וזהו הפול חיוון רלית החמרים, שגורו מזה כי היו לנחשים עד ציט
חמרים מפני שלא יקרה הנכור אלא בלירוף חמיו הנלדים אחריו וסס עקור
יוסף שמונו ויהודה. וספר בסיס כי טעם נלם כבוד גם על יתר שלא הפן
היה הנלך בלחמשה לא ע"ס הנכס שגור חמיו, וכמוהו בני כבורי ישראל
(ישעיה כ"ד ב'). ואמרים כבורי דהא (רמניה ל"א ט') שהוא לפני מזה והנה
וגדלה על דרך כבוד אחרתה עליין ללכלי ארין (מחלים פ"ט ס"ס) כרמס
בשמות רכס על הפסוק היה ציט בא בסימון קדש לי כל כבוד: ו"ל ר' נתן
אומר אחר הקפ"ה ללכלי המשח כבורי שגור דהא יקראני אבי אחא אלא וצור
קן אני כבור אחרתה עליין ללכלי ארין לעולם אשבור לו חסדי
ישועתי, אף אני כבור אחרתה לעד ורעו וכמא כמלי שמים (סס פ"ט). ומה
שגורו חמיו לזי לא ציט חיוון חמונה כרמיוה לרציו ממה שגורו צמיו י"ג
כ"ס שגורו החמרים והמסללו על משי ישוע הגדולים והממיר הלא הוא בן
מרים עמל וסס חמו מרים והיו יעקב וחמי ונחמין וגו', ד"ס מוכר לפי דמיו
שגורו מרים עד ציט חמיר ישוע, הוא שגר כמלי חמרה לקנין בספר
היה בסימון ח' פ' י"ט כי שם חמיה כמלי כאלוהו. והחלחלה: מנחין והחלה
לא חחלה (מוקלל ט"ז) שפירשו. מנחשו וקישר סמלפסין ונחמפסין חס חול
ונחמפסין ונחמלחן חמו החחלה כמרים וקפסין חמו לקנין ארציו ולפסרם סמלפסין
כלע"ל. באבוב: הוא כל חמל סמלפסין מנחם הנכמיו. כי לא היה להם מקום:
ר"ל לא היה מקום לעני כל ציט חמס כי חס כלעמ. (סס) ורמיה חיו בארץ הדוא:
חמסר וכלם לעני כל ציט חמס כי חס כלעמ. (סס) ורמיה חיו בארץ הדוא:
ציט חמס היה כלם חמקה. ומרמס הנכמיו, כמו חמיר לרעות את צאן אביו
ביו להם (סמנים ל' ט"ז). ושושורים את ערדיהם באשטורות וגו': חס שלם
חלקי היללה, כי שלם משמורו היו סללה חלצה דר' חלעניר ורכ חמק צר
סמלפסין משמיה דרס ורכי נחן כרמיו ב' ע"ל וע"ל, והוא נחין חלעניר ורכ חמק צר
סלר סמנוני, לפיכך פלגו סס הרצן וחמרים חרצב משמורו היו חללה.
ושושורים באשטורות: הוא מנחין על משמוריו אשטורה (מנחק ב') ועל משמורו
אביו נעב כל היללות (ישעיה כ"ד ח'). (סס) מלאך הארין: הוא הנכרל
המנח למעלה כמיון ח' פסוק כ"ג. נמה: מנחין אור נמה ערליהם (ישעיה ט').

**בְּגִלְיָל וּפְלִיפָּס אֲחֵיו מִטְּוֹרְכִים בְּאַיִטְוֹרָא וּבְאַרְיָן מְרַבְנֵינֵינֵי
וְרַבֵּינָה מִטְּוֹרְכִים בְּאַבְגִּילָה: ב וְהָיָה וְכִפְּתָה חֲפָנִים בְּגִלְיָל
וְהָיָה רַבֵּי אֲלֵיָם אֶל-יִחְזָק בְּרַבְרִי וְכִפְּתָה: ג וְכִבֵּא בְּכָל-**

לחנך לשון ערמנות וגם רשעות כי רממו במלקות. אבל הלמד חכמות בערמם הלכיד גם את הרשע הזה ברשמו אשר שמן לחטיו המחרים ולחטיו המלך הזקן, כי משב להסקות גם אותו סם החיים. וילן המלך להרבו חיות ימים קודם מותו ולחיות את שמו נמנעו המצרים למלכה ולכחוד במקומו את ארקהלום בנו. ואחרי מות האדום המרעמו כל העם עליו על כי הכבד את עולו עליהם ומחמו כי ימלך ארקהלום, כי גם הוא עשה ככלות רכוש בשראל. והף כי ענת הקיסר היתה חסו לא סקווימה המלכה בירו ויגרש מורשלים עיר מלכותו וימס בגלות. ובראות הרומים כי יהודים עשו כל אשר זמנו, לכן בקשו להחליט גבורתם ולהכניע בלוח עומס, וימלכו את כלך יהודה להרבעה חלקים, ויסקרו על שלשה חלקים את שלשת בני הרומים המצווחים הסקרו את סמנעולאם מלכותם מנצי עומס. ועל יחולתם ופנימיהם נעזר כחולס לעזר כנגדם: ולכן נקרא כל אחד למען לא יהיה להורים עיר מנצל כחולס לעזר כנגדם: ולכן נקרא כל אחד משרדנים ר"ל שר מלכעיה (כן פירשו בלשון יון) לפי שאלענה חרים היו וכל אחד מלך על חלק רצעי מלך. והנה כ"ל פילפוס: בן הרודים מחשמו סקווימיה. באיטוריא בארץ סוקרנישם: את הארץ האלה כבש מרסעולאם והיו נסבניה מלכו לגוי גדול כחמו צוסיפון בספר ל' סיונו ט'. ולפניה: ים חומרים שהוא נמצי בניו של הרודים. באבגילא: לא היה הצל המדולה אשר הניחו עליה. הסלמסות הם חרין ה', (שמואל א' ו' י"ח) ולא היה הצלה אשר עבר בה חילצ לרדוף אחרי שני בן בכרי (שם ב' כ' י"ד) ולא היה הצל אשר הניחו שחן היו מוסך ספא וזקן מנמו לכן קדם אותו הכחוד. והנהים הגדולים: ים חן רלנו למד כ"ג היה מלך מלך סגן המלכים גדולים בפעם אחד כי חן מנמין שני כ"ג חן למד, אלא אחד כ"ג היה מלך מלך סגן המלכים, ונקרא גדול לפי שהוא גדול מלכותו המון המלכים. ונענין הוא קרא גם יוספון את הסגן כהן הגדול. ונכל עוד לפרס כמנעמו ומה חוכל לרלום את מהספס מהוונם ומנעסם חרים ה' ומשפט עמו צונוס הים. הנה דבר ה': לא צא הכחוד לכחוד בלח חרש עליו וכן היו צרלטה דבר ה' אל יחזק אלא להודיע חסדי ה' הגדולים: כי הכל העלה מלכיה הספסן הוא הוא שיהיה עם לרה מלכיה לשראל והסחיל לרדס מטה מטה, מלכי ישראל היו עבדים לגוי רשע להרומים, ואעפ"י כי מלכו על עם ה' בלחודות, חיש ספך את דמי שהיו ולה יראו ה', הרומים סלכו בערירות גם והחילו ללם לשראל פסחון פה ללמך ה' שבת חוסנו ולא הקים עם יהודה, וכי שלא יהיה לשראל פסחון פה ללמך ה' שבת חוסנו ולא הקים לו עוד נציף להגיד לנו את שפענו ולחשוב מלכנו הרעה למען גמול, לפיכך נלמך שהיה צמח להיה דבר ה' אל יחזק כלומר צמח שאלות חכמו ו ו והשפט והמלכות הסחיל להסר מיהודה והיה עם לחן לון. (ג) ויקרא:

**עַלִי לַחֲיוֹת בְּעֵינֵי אָבִי: ג וְלֹא הָבִינוּ אֶת-הַחֹכֶם אֲשֶׁר דִּבֶּר
אֲרִיָּהם: ד וְהָיָה אִתָּם וְכִבֵּא אֶל-אֲחֵיהֶם וְכָר אֶל-טַבְּעֻתָם.
וְאִפְּלוּ שְׂמֵיָהּ אֶת-כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּלִפְפָּה: ה וַיִּשְׁנֵעַ הַלֵּלָךְ
וְהָיָה בְּחִבְבָּהּ וּבְקִנְיָהּ וְכִתְּן גַּם עִם אֲלֵיָם וְגַם עִם אֲנָשִׁים:
וְהָיָה בְּשִׁנְתָּה חֲמִישׁ עֶשְׂרֵה לְמִמְשָׁלָה טַיְבִיָּיוֹם בְּקִנְיָה
בְּרִיָּוֹת פְּנִימִיוֹם פְּרִילָטוֹם פְּחָה בְּרִיָּוֹתָה וְרִיָּוֹדוֹם מִטְּוֹרְכִים**

אבי: ר"ל ברהב"ל כי מלך אבי שצ אל הסם. והנהכל נקרא ציה ה' כמ"ט בה את בית ה': יסר את בית ה' (מלכים א' ט"ו וס"ו), והיה משונה לרצו חנו, כי היה חמרה סבבסה חוסו ולה ירעה בלחיה מקום הנה. ועל זה השב וחמר שעליו להיות במקום וצבים חנו כדו למלכות רכסו. והנה מה שאמר הכנה ומהאם יבא אל היכלו הארץ אשר אתם סבבשים (מלכים ב'). (ג) לא הכינו: לה ירדו לסוף עומק המצרים. (ד) וסר אל שמשעם: ככס כל רכו ונשמו חנוס הצינץ, כלחך גם עם יוסף היסר ירו לעזר צלחמנו צל מירי עזר כחמו צוואקוס ס"ו. והיה משונה להווריס כי מורר ומורס ה'. ואם שטרה ונו: כי עדין לא סברה את דברי הנולך חליה ורלסה סמנים רצים ומצוים המורים אל חממה הדבר. (ה) ישעיה חלך גרל ונו: היה ע"ד מה שנל והנער שבויל חלך ונרל וסוב גם עם ה' וגם עם אנשים. (ו) סיבובם הקיסר: הוא הקיסר המלכי אשר מלך צרוני צמקה, יסבר על כסא מלכותו אחרי מות הקיסר הסמר חומסעוס, ולא חלך צדרכי חומסעוס כי היה חיש רע ורשע והרבה לעשות רבלה צכל חרלוח מונעלמו. פאשיוס פילשום פחה ברהודה: כך כחוד גם צוסיפון בספר ה' סיונו נ"ד: שכל סצריחוס חיה פילשום שר גלמו לרשעלס וכלס דמוסי צדו, ומלחך צקס להציל המונח וצלל הקיסר השירה מנעמו הים מלכותו צו אל השיר, ויקלף פילשום על הים יהודה והנחית חלשים רצים מלחשי ורשעלס במרד וכו'. חורדום: הוא הרודים המונח גם הכעיסם בן הרודים המדול המוכר למעלה, ומלך לו מלחמו הרשעלמיה. והנה מות חמיו חרקלס מלך על ישראל, וגם הוא הרשע לעשות מלך אשר לפינו ולה עוז מועבה אשר לא עשה, לקח חשה פילשום חמיו בעורנו חמיו הי לחשה והיו לה צנים מלחיו, גם הרב חלשים רצים מלכמו ישראל וכו', ויחלך י"א שנה על ישראל. פחה: כי ככר יען המלך הרודים הגדול צהיו בעלמו (וצעלס מישפט הקיסר חומסעוס) להחלך אתר חמיו על מונעלמ מלכותו חיה שלשפת צהיו ולחיות שלשום חמרים צמלכוסם על ישראל, דהיו חנעספחער הסבר חשפר חלף היתה חנו מונעפחה יקרה יקה פי שנים כמשפט הצבורה, וחלכסרהר וחלכסמלכות שחמס מונעפחה יקרה יחלקו בשלח. ואמר כי ריצו ריב וסדיו וסיה קנה את חמיו והלכינו זה את זה, וצפרס חנעספחער אשר היה שרס לרע והלשין את חמיו הקעניס אל חל המלך שפס חמר שפס בערנוס גדולת עז שאלו המלך להרעס, ולה עלמה מנעפס סורדום צדו ורכו צמכס הצריח לפי מומס: שחמלך חנעספחער הסבר לבר חמר ממה, כי עדין לא חרע

לא
לוקם ג

לְהַשְׁכִּיל עַל-יָדֶיךָ, יְלָדִי, הַצְּעִירָה מִי הַזֶּה אֲחִיכֶם לְכַרְתָּ מִפָּנֶיךָ
 חֲדָדִין חֲבָא: ה לָכֵן עָשִׂה פָּרִי נִצְחָה לְחַשׁוּבָהּ, וְאַל-תְּחַלְחֵל
 כְּאִמֶּר בְּלִבְכֶּכֶם, אֲבִיכֶם לֹנֵה לְאֵב, פִּי אֲנִי אֲבִיר לָכֶם אֲשֶׁר
 תֵּאֱלֹהִים יִפְּלֵ מִן הַאֲבִיבִים הַזֵּאתָ לְתַקִּים בָּנִים לְאַבְרָהָם:
 ט וְגַם בְּכִי רַחֲמֵיךָ הַזֶּה עַל-שִׁשְׁשֵׁי הַנָּעִצִים, לָכֵן כָּל-עֵץ אֲשֶׁר
 אֲנִי עֹשֶׂה-פָּרִי מִיָּדִי וְנִצַּע יִשְׁלַךְ אֶל-הָאֵשׁ: וְיִשְׁאַלְךָ אִמֶּךָ
 כְּהַמְנוּתִים לְאִמֶּךָ, וְכִי אֲמַלֵּא נַעֲשֶׂה: וְיִשְׁאָלְךָ אֲבִיכֶם, מִי
 אֲשֶׁר לוֹ שְׁמִי כְּתוּבָתִי וְחֵן לְאֲשֶׁר אֵין לוֹ, וְכִי אֲשֶׁר לוֹ אֲבִי
 יַעֲשֶׂה כְמוֹ-בְּךָ: י בְּכֹאֵן גַּם הַמִּשְׁכָּה לְהַשְׁכִּיל וְהַמְדָּה אֲלֵיךָ.
 פְּנִיךָ מִדֹּד-נַעֲשֶׂה: י וְהַמְדָּה אֲחֵר גַּם אֲנִישׁ הַצָּבָא לְאִמֶּךָ, וְהַנְחִינִי מִדֹּד
 חֲנֻכָּשׁ: י וְיִשְׁאַלְךָ אֲחֵר גַּם אֲנִישׁ הַצָּבָא לְאִמֶּךָ, וְהַנְחִינִי מִדֹּד
 מִדֹּד-נַעֲשֶׂה, וְהַמְדָּה אֲלֵיכֶם, אֶל-מִתְכַּבֵּה וְאַל-מַעֲשֵׂה אִישׁ.

לשם אל ה' נחמה, לסיך בער כס וכו' כס כדברים האלה. ילדי האשה:
 הם מי נחשים רעים כדל' כדל' כדל' (שעור ל"ט ב'), ולומר כן על ערומם
 ומשפחתם הרעה לפי שהם נחשים ומלכדים לחורגים כמחשבתם. שפי הדוד
 הוא: כמכין יחשבים וכו' ר"ל. (ח) פרי נאור לחשובה: ר"ל שיעשו משפחה
 ומעשים טובים ויטעו דרכי מדרך הרמסון עד כי מורע כי שפי אל ה' נכל
 לזם וכל נפשו. אברהם לנו לאב: אשר כרת ה' עמו ברית על ארעו, ועל
 זה נטחו השופטים והמורלים כשהיה על אברהם שיעלם ויחלץ את ארבעת הקדושים,
 כל מעשבים הרעים ויחלץ לעולם העלם כדכתיב ויחלץ את ארבעת הקדושים,
 ולא ידעו כי ההצטרות שיעשה הקד"ל לנצחיהו הם על פי מלאי אל ויטעו
 צדיקים את דרכיהם וישמעו בקול דברי: וכן היו קורם מרין טעמים הראשון
 רשעים ופושעים שלא חזו להמליך ולפנות לדברי מוכחות הנבואה ונשמו בדורם
 ה', ומה השפך לזם הנבואה וישי הנבואה? אל תבטחו לכם אל דברי השקר
 לאמר היכל ה' היכל ה' הבה: כי אם הישית תשיבו וגו' (ירמיה'
 ו' פ' י'). ובמקו ראו ג"כ שלא חס אלהים על היכלו והמרינו, ומפני זה אמר
 גס הנבואה אברהם לא ידענו וגו'. (שעור ס"ג). להקדים בנים ע"ל ואברהם
 ואעשה אותך לגוי גדול (שמות ל"ג), כי כמו שיעשה השם על פי הנה שחולל
 אברהם בן נחמה שנה שלא יפלה מננו לקדים לו בנים על דרך אמר. והגון
 רמז על חילול הדמויים. (ש) שרש העצבים: רמז לכנסת ישראל. (ב) השופטים:
 הם אשר שבו מהם מן פקדי הדמויים והיו שטחים צעירי כל היהודים, כי
 לחמו והמנו כל אשר נללו ירידם ועין סימן ט"ו. (ג) יותר מן הקצוב והמר
 מלשון חק נחן לזם וזה הכנסה להבדיל מעל דברי ויטעו קריאה שפניה עד
 לז' האנשים כאלה והפנים. (ד) אנשי האבא: על הורגם ופולסום לחיו וחס

לוקם ג

בְּכִי חֲדָדִין וְהַקָּרָא אֶת-טָבִילִית הַתְּשׁוּבָה לְכַלִּיתָ מִקְצָאם;
 וּפְקֻדָּתֶיךָ בְּמִכְרָה דְּכָרִי יַעֲשֶׂה: וְהַקָּרָא לְאִמֶּךָ, קוֹל קוֹרָא בְּמִכְרָה
 פִּנֵּה דְרִיךְ יִלְוֶה יִשְׂרָאֵל מִסְּלֹחֵי: ה קָלִילֵא יָשָׁא וְקָלִידִי וְהַקָּרָא
 יִשְׁכָּלִי וְהַזֶּה הַקָּרָא לְמִישׁוֹר וְהַקָּרָא לְכַתְּמִי: ו הָיָא קָלִי-
 בְּשִׁיר אֶת-הַשְׁמִיעַת הַאֲלֹהִים: י וְהַמְדָּה אֶל-הַמְדָּה אֲשֶׁר יָצָא

ר"ל היה קורא ומכיר בקול רם וזרם כדכתיב, נלשין קרא בנרון אל החשך
 (שעור ל"ט) וקרא עליה את הקריאה (וזה ז'): וקרא בשם ה': (כדכתיב
 י"ט). טבילית החשובה: ר"ל שיעבדו הנהגה וטהרה מעונותיהם וחל"ל ישו
 משנה למנו יטעו הם חמורים. ומענין הטבילה עין כמקדמה. (ד) בספר
 דברי ישעיהו: מ' ג' ו'. וזהו שם רש"י והר"ל כפסוק ראשון של ספר
 סוף שהנבואה היתה והנחמנו המועדות עמדות הן ימנעו חשבות, ולסיך כל
 הספוקים לא לאמר כי הם צדקו על משפחם האלה שיעשו את לז' ויטעו ויטעו
 לז' מכל רום ונחמנו. וזה לרין לומר קורם צדקם המשיח וקורם הנבואה כדכתיב.
 ומשום זה הולך ונחמנו קול קורא: קורא לטבילית ולחוקה כשספר לנחמנו לנחמנו
 אשר יטעו לפניהם א"ל לטבילית ולחוקה כשספר לנחמנו לנחמנו לנחמנו לנחמנו
 כפי שיעבדו השם להקין קולם ונלכס כדכתיב. וכן פ' ה' ה' כדכתיב קול קורא
 הם המעבירים. והמך ימנע קן על נלכסו על שם שפניה ללכס לפי הדודו והלכין
 דרכו ולכסר הם צדקו כדכתיב. א"ל כמקין א' פסוק ע"י. ובענין הזה השפך
 דבר לשלמי ההנהגה והטעמים שגו לשלול אומר מ' ה' ה' ויטעו הזה השפך
 קורא כדכתיב וגו' כדכתיב כדכתיב וימנע סימן א' פסוק כ"ג. פנ דרך ה' וגו':
 כלומר שבו מדרך חולס ולא יהיו עקבי לז' ללכס דרך עקלקלות כי הנחמנו
 מי הנבואה הם יטעו: כדכתיב ולכא לציון נואל וילשני פשע ביעקב וגו'
 (שעור ל"ט). (ה) כל נוא יטעו: כדכתיב ויטעו חסות השפיה, וז' רמז לנחמנו
 משנה ויטעו לרין המעבירים את עמלק מנעו הדרכה ה' והנה ויטעו ויטעו עד
 למעלה: ע"ל השפיה הגבה (יחזקאל כ"א כ' י"ט). וכן הוא חומר להחיות
 רוח ששלים (שעור ל"ט) לשום ששלים לטבילית (למזכ' ה' י"ט) שרשפיל
 זכר לו (והאלים ק"ל). וכל הר ונבנה ישפיל: וזה הרשעים הנבוצים את
 עמלק כדכתיב לזם ומלכים להטעה חמם י' ה' אלא שלא עומקן במדקן. והוא
 כעט עני נבחרת אדם ששפיל ויטעו חס אנשים ונוסר (שעור ז'). וזה
 הקוטה גדושים והנהגה ישפיל (סס י'). כי ה' משפיל רשעים עדי חרף.
 העקוב: הוא דרך המעשה. הדכתיב: הם נבששו הדכתיב וכל זה רמז על לז'
 בני אדם. (ו) וראו כל כשר את חשונות: כך מנעם הכנסה כול את דברי
 ישעיהו הכניה שגורה וראו כל כשר ידדיו כי פ' ה' דבר: לפי שפי ה' דבר
 להשית את עמו ולכלל כנולמך הנבואה כמסוקים שפניו, וכפוקים הנבואים
 כפוק ל"י כי קרוב ישעיהו, וענין חמך והוא כמו וראו כל אנשי ארץ את
 ישעיהו אלהיו (סס ל"ט פ' י'). (ז) ואמר א' ה' השונים: ויען כי רובם היו
 פרושים ולחוקים (כדכתיב כדכתיב פ' י' פ' י') שרש פיה רחם ולענה ולין כדכתיב

ה' על כלומר על המשמח כי הדברים האלה הם דברי המשמח בשם של הנצח והמע שכן הוא. כי בטמון שלמעלה שים הכחוז ואמר אני ה' בעמתי לחיטת. וזכרתי בסי' הנה מחמל ואומר רוח חלתי ה' עלי וגו': ח"כ אני ועלי בלשון אחת משי' אחר האמר, ר"ל מי שאמר את ה' בעמתי הנהיגה: האמר ב"כ רוח חלתי ה' עלי יען שלא ה' אחי וגו': ואם מי משמח ה' להגיד על שמו לעולם? הרי חסד אומר את בן דוד: ח"כ מוכח מתאן שהפוסקים לא אמרו ישעיהו על עמנו כלל אלא על משמח בן דוד. ומשיע לזה מה שכתב ה' שיערה הגאון בספר האמונות ו"ל יסגשו בן דוד ר"ל משמח בן דוד הוא שיערה לנס ורפת שבים ונציה נפסס כמו שאמר רוח ה' אלקים עלי יען משמח ה' אחי לשמר עמים שלימי וגו'. מלכורף גם לזה מאמר הר"ק בשרשים במרת משמח ו"ל דבר הנצח בנדר המשמח, שהנשים האמר בן יען משמח ה' אחי לבשר עמוים שלימי וגו'. ואם דברי הנצחים הם דברי אמת, לר"ך צעל כררך להיות שם יסוע המשמח אומם ושאין עוד מלכדו, אם בן דברי ישעיהו הנצחיה שם אף לרצח ה' שיערה גאון והר"ק דברי המשמח הם דברי יסוע, ח"לללך ישוע בנצחיו דברי הנצח על עמנו ולקרא היום הממלך הכחוז הוא לפי שם מקדם, אומם משמח ה' ואומי שלא לשמר עמים וגו' דוק ומשנה. |למנן שלא יסלחך עוד דברי הנצח אשר אומי מועי רוח מועים על הדברים האלה בלמס על כל, דבר דבר על לשוני בלמסן שלא ישמר לך ספק כלל. וחלל: רוח אומי ה' עלי: דבר הנצחיו נקשר וממתיכות הפסוק הוא עם הפסוק בלמסיו וגם מלכדו ה"ר סעודיה בספר האמונות והר"ק בשרשים שם דברי משמח אלקי יעקוב והוא דברי יסוע הנצח. יען משמח ה' אחי: הדברים האלה נכחים ומבארים הם למשכל בלך היסב כפי הסגנה שפאמיו בדרך פשוט ואם בדרך רמז. והנכחיו שם דברי משמח נכחים למנן ושאין לי לורך לעמם על פירות הר"ק על הנצחים אשר עליו נפסן צעל חזק האמונה בנצחיה הוא בלמסיו שם דברי הנצח על צצטו וגו'. כי הנה האה נגד פניו של הר"ק, ודבריו סומרים ו' את ו'. בשרשים כחם שם דברי הנצח בנדר המשמח והמשמח אומר: יען שלימי ה' אחי וגו'. וכן סומר ואומר שהנצח אומרם על עלינו. וכלל זאת לא אומם מהנצח לו דבר בן יראה סומם צעיונו. והנה זה לשוני של צעל חזק האמונה בשם הר"ק: הם דברי הנצח על עלינו ולא על יסוע כלל: ועם משמח? רכב וגלל ומה אומי להיות שלימי בללך הנחמות ובמסו ומשמח את מחל לשלך (כמו שהנצח הר"ק צעלמו אלל כסחירה לרלמו) ונכחיו גרללם ג"כ. ומה שחזב בלמסע שמשמו אלליו על דבריו של המקום לנצח מחמיו הוא לפי שהשעה לערכה לך משמו נצחיו הסקר שגברו יסם צעם האה עד שרפו ירי כל השם מהמאון עוד לדברי נצח אומי, כי ראו בן נצח סקר הוא ויעשו על אדודיו. לכן למסו אלליו למסו את חלשע כדי שידעו כלל שהוא נצח אומם בלליו בלליו דבר וישמנו אלליו אלל לא לאמר עוד מלכדו, מה שאינו בן בישעיהו כי לא חמלם שמשמו ה' לנצחיה לבדו. ואלל כמה ונמס נצחיו למת היו צעמו ונצמו גם המה כמסו, ישעיהו מסה על יהודה וירושלם ציוני שוניה וחסם חמם ומקומו מלכי יהודה, לא ומסו סמלם שם חושע

ויסוע גדולה לחמור יד סלל הסוצות וכל השמחות והשעוים הרחשומם לא יהיו נחשבות לכלל נפשיה, וגם שלא יהיה עוד שמחה וישועה למעלה ממנה ר"ל יסררן חור החמה מן חור האצנה ויסררן אורו של הק"כ להצרכל מן חור החמה. ולר"ך שהיה שניהם עולם כמשועם הפסוק והיה ה' לך לאמר עולם: וז גם הכלל העולה לעמס נפסוק ל' המכר כמכרוננו לא מוצעל עוד מלכדו ויקר"ך לא יעדי וגו', ח"כ משמע לא יסרף עוד/שצו מלכדו נכור מהם לעולם אלא חלדנה מלכדו לכו לגנה חורם (נפסוק צ') בני נכר יצנו חומותם ומלכיהם ישרחות (נפסוק י') הנו והממלכה אשר לא יעדרים יאצדו (נפסוק צ') וינקו וצני מעשים ילכו חלכיהם שמה וישמחו על כסמ רגלכס (נפסוק י"ז) וינקו כל צדיק וסוד מלכדו וגו'. וכן הוא בסי' ס"א לאמר בנפסוק ה' שיעמדו זרים ורשו אללם וצני נכר חכריסם וכרמיהם והם כהני השם יקראו. כלומר שלא יהיו עוד לרלכס לעמד את עמלרסם, כי צני נכר יעמסו רק יהיו פנויים לעמד את השם, כמו הנכחיו שהיו מוכחים ומזמנים לעבודת צים המקדש ו יהיו פנויים מעסקי העולם והמעסקי במרת וצדרי חכמה. צמיון ס"צ פסוק ו' הנצחיהם השם להסקר שומרים על חומות ירושלים כל היום וכל הלילה סומר לא יסעו וגו'. בנפסוק ה' נשבע ה' צמיונו וצורע שמו לצמיון סח עוד דגסם מללל לחלכיהם וגו' כי מלכדיו יאללכו ומקפצו יסחיהו לצמות השיר והחללם, והמכונן בעמלם ונחמיה צצו השבשים ללכך ונכחלם לצמות השיר והחללם, ומללם שרמנע לא נל להם דבר מכל אשר דבר ה' כלל ע"י ישעיה. כי בנפסוק שחיהם הנצח וגו' בני נכר מומסוך כלומר שם ונכחיה כחוז ומכרן בללן העמים ורללל מ' ל"ה, ואומר ואצמו עמשים צמללכה ומללם ממזקקס צרמניהם מעלות השמר עד אלל הבוכים (חמניה ד' ט"ז), וכן מנללם שלא עלו צעם הנהי האומים אל ישראל שדחה ומשחחיים אל כסות רגלכס אלל הם הלכו לפניהם כעדרים ומשחחיים. להם כחוז צמורה ונחמניה. וכמסו לא ינק ישראל לו חלל צדיק וסוד מלכדו אלל חלכדה הנוים ומלכיהם ינקו את חלל ישראל. ולא עוד ללל שמתו גם עם צפרים מללל לעוף השמים כלשר סמלל ציוסיון, סקר מה שאמר ישעיה והלכו אלך סחום צני מעסוך והסחמו על כסות רגלך, וינקו מלך צדיק וסוד מלכדו וגו', וכן כולל כמו שפארתי בצקדמה. הם בן רללל אי אפסר לומר שהנחמות הללו נלמרו על הנאלל סנכרל כי סם לא היה חור הלכנה כללר היתה וחר החמה שפניהם כחור שצמם הנכים ר"ל לא היה שונה וישועה גדולה יסר מכל שחמות וישועה הרשומים שפרכיה לריוס. ע"כ דברי הנצח בלמסיהו כי חור ישראל לא היה הלך וגלל אלל הלך ורל ותשסם סקר והסקרה וצל וחליונו. וזי מלם מחמיו יססוד צעמיו שפספר צעללם הוא צעללם בעיניו ר"ל צעוד שמשמלם השמן וילך השם בלל האלם וממסו? אלל שפספור לומר שערין הנצחיות האלה הם על ימתי המשמח צעם אשר ה' יעציר את רוח השעמלה שהוא השמן מן הלכך (וכריה י"ג) וצער השם הנלל כמלמח צעל כזה שלום וחסם שחם, וכסר שון וצדל לרק עולמים וצלמם בן הוא. וכן הלך הכחוז ומשמח משי הנצחיה והנצח חכיות הדברים האלה ר"ל לך יסיו כלל לרלכס, ולא נצח שמשם והיה ה' להם לאמר עולם וגו' בלמחר רוח אורי

לחורים מוצרי הנצחיים שדרך הנצחיים לקח לפעמים את האסירי עני וגרול ויחסי קושך נדרך מעל עורים מפני שהם כפול אשה על מו שמש כמו לסקוח עינים עורות (כגומר עני ישראל שם עורוה בגלות מרוב הארצות להוציא מסמנר אסיר מביה כלא יושבי חשך, (ישעיה מ"ז ז'), וכן הוא אומר אז חשקדנה עיני עורים ונ' (שם ל"ט ח'), כמו ה', פוקח עורים (מהלים קנ"ז) לפיכך גמרו בדעתם שעיני מלך ולאסורים אינה נפלה על לשון פקח קוח אשר פקחו כנר נפתח עינים: כי לא יחכן על דרך אמת כלשון יין לומר לאסורים נפתח עינים אלא לעורים דוק. ומפני שבעל היוזק האמונה לא הבין לשון וייתן ומלכותיה מזהו לו לא הבין סוף הדברים ומשג דעתו שהוסף חוסם הסומה ובאמת אולי כן אלא שאובלו פה ע"ש הדברים במעמקם הזקנים כלשון יין כחשך ביארתו. אצל הדברים הנאים ולרצוצים חפשי נוספים הם צמורים ונצחיות כדי לכסח הדבר ולהזק הפעולה בגמול שונות, והנה לקוחים נ"כ מוצרי ישעיה צמיון נ"ח אשר חוכים בהם השם את עניו שלא היטו לבס לעשות משוגה בכל נפשם והראו רק את עמקן כנעלי משונה ולמו וכו' ראשם כלגומן והלכו שם ואמר, אצל לבס מלך מור ומרמה לכן הורה גם אחת שם את דרך הסעודה המונה צפרו צמיון ו' ואמר ע"ש הנצח אלא זה צום אברחהו פחה הרצוצות וישע כגומר להחיר קצורי הדשע אשר נקשרו גם, החר אונדות פאודה פי' קשר הטל נעל אחריו היעניים ושלח רצוצים חפשי הם עבדים אשר עבדו בהם צפרך ולא שלחו אותם חפשי מקץ שבע שנים כנמנעט המורה וגו'. ונקראו העבדים לאלים מלשון עשוק ורצוצ (דברים כ"ח) לפי שהם לאלים ומעבדים ביר מוהיטה האסורים על דרך רצוצת ראשי ליוזן (מהלים ע"ד) שענינם שצורה. ומפני שהדברים האלה נופלים נ"כ על מלומר הסוכר דהיינו צרמו על צי אדם שהם לאלים חמם רשות לצד הרע לפיכך הוספם עליו. ולא שלח נוסמן לוסמן אלא אמרם כדי לחזק היענין ולהגיד שהוא (ישע) צא לצלה את בני אדם חפשי מעבדות הפך חמם יד הסמן כגאומר, ולא הוסף הדברים האלה לעור לאהונתו, כי אין גם לא עור ולא מועיל לכל לאהונתו כי גם בלחם דבריו נמוטים וירועים ומצארים כאשר פירשנו. ולא לעור הימה חף את חוספו אלא רק לחזק הפעולה. שנת רצוצ: הוא שנת הגאולה ע"י חפשיהו כי עת הגאולה מנצל לא הימה שנת רצוצ כחשך חרפה בכל סבוב ומאורעות השבועים נגמלם עד סרפן שני כי לא נהו ולא שקפו זמן נשע וצא רמו השם עליהם: וכן הנצחיות צמיון הנצחיים צמיונה. עד שחמה איו מלמד על שזם מלח של בעל מאזק הלהונת שכולך ווסמן את הטלרים לפני עושים צמאנה הנה לפני חסרי לצ צמאנה שהוכח הציה את הפסוקים צברען ולא סוכר המאמרים אשר כנגדם כמון ווס נקם לאלקינו לנחם כל אצלים לשום לאצלי אין לחם להם פאר חמם ספר וגו' עד סוף הפרשה היה אשר נראים נוסם צברער כי חלה הפסוקים לא נחמרו על יסוע כלל. והוא הסתפק הפסוקים שכלאים צפרטה עד סופה ומעוררים ומבירים שכל ינחם המעשה נחמרו ר"ל על ישוע כאשר הכחמו לעולה ומצאח הוא למעין ולנשיא כל גם וכן פסרה הסמוכה אליה מלהעלה ולמטה כל"ל עיין שם: ח"כ לא נשתנו המאמרים הנאים צפרטה היא משום שיוכלו לסחור את המאמר הפקשון, כי אחרצה הם כפירות וחזק

א

מצבה המורשתי ואחרים נצלו בעת הסיף. והפסוק על חננו בששיח מוצר גם כן צברים ומלכים כי אומר הכחש. חמ"ל ולנשיא אל סרעו לספיר שיש הפרש צריהם: אס כן אי אפשר לסבב את הדברים האלה על הגבא ר"ל אי אפשר להוכיח שהנציח אמרם על עמנו אי"ש שם דבריו לפי שם רגליו מעמיים רבים לדבר בדרך הים: ח"כ גם א שנגמ דומ. לבשר עינים שלחתי: ענינים הם עיוני סרומ אשר להם לצ מעבר ונכח מעמיתיהם כמו שחלך הכחש ואומר להבשר לנשברי לב והנה סדולמים ממחמחיהם ומכרים אל ה' ולדבר ומלכים לישעיהו חשעה עולמים לעולם שכולו ארץ. ונראה גם נמלך שגף הנציחא הוא על צלח המשיח וגאולתו אצל על גאולה צביל רק רנו. ועלעורים פקח קוח ולשלח רצוצים חפשי: חלה הם הדברים אשר פחה בעל חזק אונתה את פני עליהם ולדבר דברי ריב וקרבן. כי אמר שהכותב החירי הצפוקים בהלוק מה שכתוב בישעיהו ס"א וישחזקה לעור אמונתו ראית עינים מה שאנו כחוב שמה כנביא וגו'. הנה נבא ולא ידע מה נבא ונמכוין לחם פה לצדק ולחם חרמו כמעה דבריו השם, והוא צלמו נקם כחמרי פיו ונלכד צפמו. כי מה שאמר שהכותב הוסף לעור חונתו ולעורים ראית עינים נחל ימן ערות על עמנו שהוא צער מלש צלון צינח אדם לו צמפירים שינים וגם חרשים, ומזה כלשונות שונים לריכות להיות שונות צמי אים הקרב אל הקודם ללחם מלחמה של מורה כמלי צבור: כי עשה מלך צלמו שהוסף לעורים ראית עינים (סרליו להיות ע"ש פירות הנלות מלשון יין ולעורים נפתח עינים צמיון) לפי שאנו כן. אלא דברים הנאים רצוצים חפשי נוספים הם כאשר אצבה. ואם הכיר לשון יין וקרא את הארבע ועשרים ספרי קודש ע"ש לשון יין כאשר העמיקים השצבים חוקים ציני מלוי מלך מלכים לה שבה בכל אלה כי על הצמקה היה סמנו כחמי ספרי צרים המדשה צרוב, ולקחו פסוקים כחשך נמלא שם כי גם הנה כמנו את ספרי צרים המדשה מלשון יין, המדעת לו לכל עמ העמקה חוקים היטה לו בכל חסולות יהודה, והנה ראה! שלא הוסף המוסף את הדברים האלה או צלח מלכו אלא שם דברי חוקים המעמיקים כי מרגמו כלשון יין את דברי הנציח ולאסורים פקח קוח כלשון ולעורים שפחה עינים. ח"כ היה לו לרד את המעמיקים ולא את הסומה שהנציח. והשם למה העמיקו חוקים ולעורים שפחה עינים צמיון ולאסורים פקח קוח? הוא לפי דעתי לפי שכתבו (כדעת כל חכמי לצ צמאנה הקדוקה) כי פקחקוח מלה אחת וע"ן ולמ"ד הם הם כפולים כמו וקרקק הפכפך, אדונתם, סהרה. ואינה שמי מלות ועינים אינה פחות המאמר דעת האחרים. ואפי שהאחרים לא יכלו להציח ראה לעתם לא נון המקרא ולא מן הנשפחה ומלמד ולהלואם שונתה קוח מנורה לקח ועיניה צים הסוכר, ח"כ פקחקוח היא מלה אחת ועיני רק פחותה דבר. וצמאונתם חמ"כ עור היטב צברר סוף, ירדו לסוף עומק פירטי ומעשי של מלך קוח ומה עיניה, ולא מלאו צכל סוקרא שנסמנה מלח פקח לאסורים או למאפר ר"ל לא מלאו שעניה שפסחו האסורים מוהאסרם אלא לעולם פירטה על פסחיה העינים ורק לפעמים גם על האונים. לכן לא מלאו לבס למכר את פירות המלה על דבר אשר אלא פירטה כמחשבה על הרוב וכמנו נפתח עינים. ואפי שרלו ממך פסוקים

[illegible][illegible][illegible]

דא א נתיב פארמאגט איר דאך אירע זאכן און אירע
עלער און אירע געזונט : דאס איז אירע ערשטע זאך

[illegible]

פיעטורס). א"ל מקוב דדב: וופסה גבריות ווגל רעש נני ה"ה ררי לכוון לב"ל ילך מרה: :מלא ילך מחסם ויעש עוד צמוסם נסיר ופעלמחם רמח"ל, ונחיש רמח"ן נסח ומה.

ה' (א) בראשון: כלומר בהתחלת שנת שמי. על פי: ופרדטים ומרדוהי מחוקים מחד ולפיכך מקרא קרוז למנדרא מולל גמח

[illegible]

מט
לוקס ה

**פאזאנקאל פאָר דעגליל ווידערד ווידעשקלם, ווידע וַבנדרת ווידע
עליהם לוקפא אהם: יי ווידע אַגשים נשאים פאפאזא אַש
נכח אַבירים, ווידעקשן לוקפאזא ווידעקאזא לוקפאזא: יי ווידעקאזא**

סוכה על שנתו ופואל צוה, פרוש נקפז זה המנקה גליון פרוש דש"י נספך
בשפלת עקב צלל המדל ואינו מרים רגליו מן המדך ומסוך כך מנקה מלשונותיו
באצנים, פרוש קאז אצור רב נחנן בר יצחק זה המקנז דם לכהלים שירש
עשה עלמו כעול עניו עלו יסמל צנשים ומסוך כך מכה ראשו צמחל ודלס
וולא, פרוש מדרבא אצור רבה בר שילא דמשפצז בי מדרבא פירוש סהולך
כסוף כמחזקה העשו כמקנזם וראשו כסוף, פרוש מה חובתי ואעשה פירוש
למדי מה עלי לעשות ואלענה, והקשו סם בנמרה הא מעליותא ויאז? כלומר
או מרה עובד הוא שכל לחם כרי ללמוד נמנה? ומרלו אלא דאמר מה
חובתי זה ואעשה כלומר מה לעשות עור אשר לא עשיתי וקיימתי ככז,
ומרלה עלמו כאלו קיים הם הכל, פרוש מארבה פרוש מהרבה שבר האלות
ולא מהרבה מלות בראי, פרוש מירא דהיינו מרלה העושין ע"כ, עיי' בס
במלמוד ורשענו פירק הרואה, וכן סם הפרשים המוכרים בספר הזה כמה
פעמים ולא היו אלו פרושים אלא לצוין מנמון הדומים לפרשים, מנמון
מעשה ומרי ובקשו שבר כפונם, ומלמד-החורא סם המכונים הסופרים ופאר
לחשי כנסת המדלה שנימו על נפשו והשמלו ככל מלמלי כנס להמורי העמרה
לחשיה ונקראו ב"כ ככלל מופדים על שלא נמו ולא שקטו עד שספדו כל
הפסוקים וכל המדות והמאותה מכל ספר ומפר שצמורה כדברסין בהלש מוקש.
ונרמס עורא הסופר מריר צמורת משה היה כי הוא הפך לצבו לדרוס את
חורת ה' ולעשות וללמד ביערלה חוק ומשפט (עורא ו'). וכל אלה נקראו
ראשונים, ונמנמם המלה חורת ה' לדרם משה נמנה, כי קמו לחורתם
אש עקם ופמלה לעשות להם סם ולדקו בלמרים על עלנן צמח' צמח שם
כמחורים צמחם המלשונים ולא כמחורי של ר' חנינא בן דוסה ושל ר' פנחס
בן וואר אלא כשאר מחורים ולפירן של ראשונים עובד ומכירין של המחרים
בפירק קמא דיומא, כי היו אשני מנחן וריצ ולא הסתווו לשם שונים כלל צמורסם
אלא ודן לבס השואם לעשות עוד מקומות ומקומים רבים על מורם ומשה וכן
מלות דרצקן כרי להמלל ולהספאר ולעשות להם סם צמך צמחן המלשונים.
ומשור זה מרצו הממלוקח צניחים ומה שהמיר זה ליסור זה ומה שאסר זה
המיר זה ונעשים המורה כשמי מורות כמו ששנינו צמלו הן המכירין, וכל זאת
הענין פנימל פיר המכירם האלה כרם השם צמח, ועשו מומם עיקר על דברי
מחורמו ומשל פיר המכירם האלה כרם השם צמח, ועשו מומם עיקר על דברי
מלבים ושל פיר המכירם האלה כרם השם צמח, ועשו מומם עיקר על דברי
עלי, ומספרים כאלו היו ב"כ המספרים צמח יסוע המכירים צמח צמח, ולא
היתה יד סם עים המכירים צמח דברים כלשר כרמס ממוספין צמח צמח, ולא
לרמס אותם: המולים צמחם ואלו וצלו לפניו. (י) **נבה אבירים:** שמו אבירו
צלי כח כלצרי מה אשר לא יכול להסוע עממן וצלע"ז נקרא המלה כזה

מח
לוקס ה

**וידעקאזא אל-ידו מוידעקאזא: ס: וידע דלך פמך ווידעקאזא:
יי וידע דלך וידעקאזא, וידעקאזא וידעקאזא וידעקאזא וידעקאזא**

בשר ודם, אולי יסנו וזהו אל לבס כנענן הארמי שלא היתה רשומה מלשונותיו
צמח גדול סה כי צמחלה המכה להמלל צריך שבע פעמים וזה נרמס רק צמח
אחר ויסובו אל ה' ואלמתי צו ונמשימו. (ס) והוא דלך במריר: כרי לכין סם
במשיכה ויהי לפי שאין סם מהומה ורעם צמח אדם המצטלל כומס לצ המספול
והוא כמ"ש למעלה שבר אל נקום פניו, ובר חל המדבר בס בן כרי שלא
יאלמנו עליו שהוא מוסר את העם לצבא המריו. (י) **פרשים:** הם בני אדם
שבה פרישות צמחין גדול מכל דבר שיש בו עומדה או ליסור דלוריהם ולכן
נקראו פרושים לפי שהיה בס פרושים ומירים מכל דברי העניני עולם הזה.
ולפטר שהיה ראשונים צמח עורא ונמנה כי המה המלמו חיל להמיר את
הקדושה המלשונה לזכות לעבר כל זרע עומה, ולמדלל צן הקדוש וצן המול,
ולפין ה' המלה צמח וכל ישראל הירנו לבס כלש אחר להמנהר ולמדלל ממומלם
בזו הארץ וממלש נכריות וממלש אסורים, וישן כי הממנוו צמחם האלו לשם
שונים, האלו והאלמו וגם פשו פיר עד למעלה ויהי עניני כל העם על הפרשים
כמו על אש בציבת המדלה, לעשות כל אשר יורו מלהם ולעמיהם לא ירם
אש את ידו ואת רגלו, וצמחם המים צמח אש, וכי כלם פרו אל ממשע
והאל כי צמחי העם להפין ולהפיר צמחם השם, וכי כלם פרו אל ממשע
המכונים מומם אל לבס לקרקק צמחם וצמחין, וגם נמו שומם לקלל עולם
צמח ב"כ המה ויעשו צמחם לבס לבס חקף והפילו לקרקק עוד צמחם ולהמנהר
עליהם צמחם דברים אשר לא ליה ה' ואלו עלו על לב המלשנים, ויוסיעו עוד
להרבות מלות ומקומים ולהפיר דברי מלשנים חיים, ובהו פרישות בס צמחי
הארץ מלשונם, והמירקו את עלנן מומם וגם מומלם ומממם וקראם מומ
וסרו מומ וממלה מלמדי חכמים אשר לא פשו את עלנן מומלם, אשר אמרו
לאל כל ישראל אחים, כמלמנו מלשנים עס המך, כמלמנו מלשונם למה צמח
אש צמח לבס מומ מהממם צמחם השם, דרך ה'. והמה לא בן חשב, כי
היו אשני שבר וממנה, לחשי צמח וצמח, מכל ריב ושלמו מלמדי צין מלמדי
מכונים מורי דרך וצן המלשנים מומלי מרלה, עד שמשך דם נקו המכה למלמד
כמח צמחין, ומלמדי בן מומי שקרא אש צמחיו צמחיו שלב המרים ורמשי
העם מלמדיהם וכל אחר, למה לעשות על ראשו עים קדוש ולהפיר צמח עליו,
ולמדות לרמם ולקין המלה כל אחר להמלל ככל עין לקרקק צמחיו וצמחיו
יוסר מלמדי, כרי מלמדיהם ומממם מלמדיהם מלמדיהם ויסנו מלמדיהם עליו
ושבע מומם צמח, כמח צמח צמח מלמדיהם מלמדיהם, פרוש מלמדיהם, פרוש מלמדיהם,
פרוש נקפז, פרוש קיזא, פרוש מדרבא, פרוש מה חובתי ואעשה
פרוש מלמדיהם, פרוש מלמדיהם, וממדיהם סם פרוש מלמדי, זה המעשה מעשה
שעם פירוש מלמדיהם לשם שנים מלמדיהם מלמדיהם נעשו שם שם שם
אם עלנן שלא לשם שנים מלמדיהם מלמדיהם מלמדיהם על המלמדיהם והוא
מלמדיהם, וצמחין פירוש מלמדיהם מלמדיהם מלמדיהם מלמדיהם על המלמדיהם
לפי צל הערין המממם צמחיהם מלמדיהם מלמדיהם מלמדיהם על המלמדיהם

יבֹּל לְקַלָּח חֲטָאִים בְּלִילֵי הָאֲלִיָּהִים לְכַדָּה; כִּי יִדְעֵי יִשְׁעֵי אֱתֵר־
 מִחֲשַׁבְתֵּיהֶם וַיֵּשֶׁן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵיהֶם, מִדַּדְהָ אֲמִירָתָם בְּלִבְבָקָם;
 כִּי מִדַּדְקָקָל אִם אָמַר, נִקְלָדָה לָךְ חֲטָאִיתָהּ, אִם אָמַר, קוֹם וְלָךְ;
 כִּי אִף לְפָנֶיךָ תִּזְדַּעַן כִּי יֵשׁ לְךָ דָּהָרִים שְׂלֵשָׁן בְּאָרְצָן לְקַלָּח
 חֲטָאִיתָהּ, אֲבָר אֶל־גִּבְרָה הָאֲבָרִים, אֲנִי אֲבָר לָךְ, קוֹם שֵׁא אֱתֵר־
 מִלְּפָנֶיךָ וְלָךְ אֶל־גִּבְרָתָהּ; כִּי וְקָרַנְעָה לָּם בְּפָנֶיהֶם, וַיִּשְׁאֵר אֶת־
 מִלְּשָׁנָם וְלָךְ אֶל־גִּבְרָתָהּ וְקָבַד אֶת־הָאֲלִיָּהִים: כִּי וּפְלִצְוֹת אֲחִיהָ
 אֶת־בְּקָלָם וְקָבַדָה אֶת־הָאֲלִיָּהִים וַיִּקְרָא יְהוָה לְאִמָּהּ, כִּי הָיִים
 וַיֹּאמְרוּ פְלִצְאוּתָהּ; כִּי וַיְהִי אֲחֵרִי הַיְּבָרִים הָאֲלִיָּהּ וַיִּצְאָה מִזֵּרֶם
 אֲחֵרִי וַיִּשְׁכַּח לִי יִשְׁעֵי בְּכִתָּה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו, לָךְ אֲחֵרִי:

את יעקב ובישראל והפאר, והוא על גבולת האחרונה שבהיה י"י
 המושבה: כי על הגבולות נמצל לא יסכן לאמר שהספח ה' צבאלה וגו' כי
 פרו ונהר נין הדרך והרשעו עד שגמלם ה' כס עור: והמללה האחרונה
 סביב צה"ק צב עננו, צונומה דיי והוא צמלך המשיה כדברי המלנים בסמוך
 ישראל נישע בה' חשועה עולמים (משנה נ"ה י'), ושנו חנים חזורים
 ומשעבדים כי לא יוספו עוד לעשות הרע כל כך כשני ה' מנפתי שצלב המות
 ללכה והוא שכן ולא הרע שיעבר נין השגלם כדא שחזרנו למעלה: וזה אנכי
 אביר הוא מורה פשעך: ר"ל המשיח אשר הציגהו בחטאיהם יומה עומסם
 וסלח למשעבדים כסע: (כב) ויאמר אליהם: צהליהו להם ולכל העם כי הוא
 יודע שעליונות לז הודיע גם לכלם שהוא זה אשר צירו לרפא למעצרי לז ולחשש
 ולהשיע לשרי לז צבליהם החטאים. (כג) מה נקל וגו': כלומר אם יש יכולת
 צירי לרפא את המולה רק צדצדים וגו' כי נקל לרצו דברים כהלה נלומר לו
 קום וקל ולרפאות צוה את גזרמו. (כד) לטען חרוע וגו': ר"ל למען חרוע
 שלא דברתי גזרמו ושיש צדומו לסלח את החטאים, חשבה גם את הדבר
 הזה שחשם חומרים שהוא קשה ואשר חשם נעזרים עליו שאין צדח האנשי
 לעשות כהאם וצוה חרוא כי חיי חיי האל הנמצא צלדקה ורצ להשיע מחטאיהם
 ולסלח את פשעיהם כי רק צבליהם החטאים חלוא נלמח. קום שֵׁא אֱתֵר־
 וגו': גם מזה נראה שאין רפואה וזה כרפואה צבר ורס. כי צבר ורס אין
 יכול צירי לרפא צרבע חסר כי אם צמיס רצו וצמרט הנחלה כולח חרוע
 לכל חרוע כרפואה. ועוד חס רפא המולה לרף עור וקן רצ להשיע את רפאו
 ולמחוק וליין בו כח ללכח נעט כל שכן לשלח חשוא: וכלן צרבע כרפא וצרבע
 זו היה צו כח ללכח לצימו ולשלח גם נמסח. (כז) ופלצת אחזה: צבעה
 שהקב"ה מראה לרשעים את ירו המוקה הם מחשבים ומחשבים חל"ס כן לא
 שבים חלוי צב כל צב וקן נולדו ציני מנש ציס סוף וצמרט וציני הכפוליס
 הרצח שעינים. (כח) וישמו לוי: הוא לוי המטה גם מתי והוא הקרף המצטר

לא יקל: לְכַבֵּי־אֵל בְּפָנֶיךָ הַיָּמִין עָלֶיךָ עַל־דָּהָג וַיַּחֲדִידוּהָ עִם הַפֶּשֶׁה
 בְּפָנֶיךָ הַיָּמִין בְּחֻזְקָם לְפָנֶיךָ יִשְׁעֵי: כִּי וַיִּצְאָהוּ אֶת־אֲמִירָתָם
 וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו, בְּרָאָתָם נִקְלָדָה לָךְ חֲטָאִיתָהּ; כִּי וַתִּקְלָדָה הַפְּסוּלָרִים
 וַתִּפְרִיזוּשִׁים לְהַתְנַחֵחַ לְאִמָּהּ, כִּי הוּא זֶה הַיָּבִרְכָּר בְּרִדְפוֹתָהּ. כִּי

פארהאשעוקים והנחלה צעלנים פהאליזים. (ט) עול על דהג: ר"ל שעל על
 הגב והסירו את הרשעים אשר עליו והוריו את המולה נמש דרך חסור אשר
 על הגב. (כ) את אמונתם: חנומ המולה וחנומ החטאים חוטו כלומר רחם
 ישוע שהחטאים החמינו צב לזם וצוניהם צו שיש להל ירו לרפא את המולה
 הזה נחליו ולפיקר העריו את עולן כל כך להוריהו לפני כרי שורחיו
 ורכס עליו. נפלחו לך חטאותיך: חנומ והחליים יצולו על החלם צעבור
 החטאים, וכיון שנסלחו החטאים יסורו גם החליים, וכן חומר נשה אם שמוע
 חששעו בקול ה' אליהך וגו' כל המחלה אשר שמהי במצורים לא אשים
 עליך וגו' (שמות ט"ז). וחשער שהיה החלם הזה אשר ככה מצרים צינו
 חרסו שטוף ציומה, כי כלהם ההצרים היה צרע מצב ועונש על זגס כרוע לורע
 חן. ולשיך חומר גם ישוע נסלחו לך חטאותיך לפי ששקד הרפואה חלוי צבליהם
 החטאים (כא) והדבר ברופות: לפי שחמר נסלחו החטאים להחלה וסח
 דבר שהו חשער לבן אדם לעשות כי חס לה' לצדו, ועדיין עוור עיניהם
 נחלות ישוע הוא הנשיח וסחלו הוא ה' לרקנו (ירמיה כ"ג) אשר ילדק
 צרעהו לרבים (ישעיה כ"ג), כחיהת כספרי שיונה מלך המשיח לכל הדורות
 בלתי אליהם לברו: כמ"ש: נושא עון ופשע וגו' (שמות ל"ד), וחומר כי
 עברו המליחה (החלים קל"ד), חזל סכחו להסבון שקרא עם ה' אל ה' וחמר
 סחול רחום וחמן משה עון וגו' והוא מיונה דיי חו חנוה, כי ג' שעינים
 יכא חסס הקדוש על כל הקדושים צמסוק הוא, ופשיחם הכרי הין פלגונום של
 עם, כך דחצ רצו צחיו צבליהו החומר על חנוש חנוש חורח צפ' כי חשול
 בקצלותו וקצלתו החמץ. וחיה צמליהת רעצ"י בחלח שמהן פסק שפעו גם
 בה' ה', בר פן משה בנן וקדסא וברחא שלם והמשכיל יכין וידום.
 פירש צב' ספר החמדות ח"ל צבי משה משה (צבעות ג' ד') לים סמוך כמו
 גבי אבדים אבדים (צבליהם כ"צ) חולחו, כי משה היה שלם וחמים יוסר
 מוס והשמיש צכיהת קדישא. ומה שיש פסוק בין יהוה יהוה צברחם כי
 חסל לז נחמר והמשיח יכין וידום חל חומר סור גדול וסין נמלין חלל ללענין,
 דוק חשבה. וההוא שחומר עליו לפני משה אל רחום וגו', חמר גם אנכי אביר
 הוא שחח פשעין לפעמי והחטאותיך לא אביר. (ישעיה נ"ג), והחלום הוא
 שחומר צמסוק שפניו אך העבדותי בחטאותיך הועעתני בעונותיך, וכי מי
 סח זה אשר העבדתי ישראל צמטולח חטאיהם והושיעיהו צענומיהם? הלא הוא מלך
 החשיה המהמה וההנשער צבר הפושטים ועליו חומר והוא מחרלל מפשיעיו
 וגו' וה' חפציע בו את עון כללנו, נגש והוא נענה וגו' (ישעיה ל"ג), כחחמר
 ר' יוסי הגלילי צמפרי: והוא הוא החומר מחרתי כעכ פשעך וכעין חטאותיך
 (עם מ"ד כ"ט). מה כחצ צמרה? רנו שמים כי עשוי ה' וגו' כי גאל ה'

אחם שלילדים: יד את-שכונתו אשר גם קראו פטרוס ואד-
 אנדעם אחיו, את-עקב ואד-יחנן את-פילוס ואד-פרעלטי:
 טו אד-מריא ואד-מריא את-עקב אד-אלפי ואד-שכונתו הנקרא
 רפוקא: טו את יהודה אחיו עקב ואד-יהודה איש קרית יוא
 רפוקא: יו יהודא אחם ונעמד בשפלה וקבל פלגיו ונמנו
 רב בן הקם וקלרפא מלילייהם: יז נאלף אשר וחדות שמואל
 לשמע אחיו וקלרפא מלילייהם: יח נאלף אשר וחדות שמואל
 מבערות אחם ורפא: יט וכל הנמנו בקוש קנעת בו פי נכח
 יצאד מאמו ותרפאם בקם: כ וישא אד-עניו אד-מלכיו
 ואמר, אשריכם העניים פירלם מלכות האלהים: כא אשריכם
 הקעבים עתה פירחשקעו, אשריכם הפובים עתה פירחשקו:
 כב אשריכם אם ישא, אחיכם האנשים ואם יצאו ויקחו
 אחיכם ויציאו את-שכונם פירע לטען פורדארים: כג שמואל

שמואל מרסל. שלילדים: י"ט שמואל כל יהודה וישראל וכל בני ישראל
 לסם יצאו כי קרצה מלכות אלפים להגלות נזונה. (יד) שמואל: הוא שם
 מלשון יין פירעו צור כלל. אנדראם: עניו חס מיל: י"ז פירסו לץ חיל
 בעברתו והוא מלשון יין. (טו) והאומה: מנעו סטלז במהומים. הקנא: שקנא
 לה' להגיו ולנכוח. (טז) איש קרית: קרית בן י"ג עיר מולתו כי קרית
 עיר נבנלה של יהודה רחבה (יהושע ט"ז כ"ה). והוא המבצר: כלל אשר מוסר
 לה"כ חס יצאו צדי הספרים צמר שלשים כסף: (יז) בשבילי: הוא מקום
 הספלה צינור: (כ) אל תלמידיו: להוריע לסם כמשהו ויחוסו האומר, וכל
 האומר לריון יצאו הלא כל ימי חייו צמ"ה צלער, עניו נדך במיני והיינו
 מרסל חס וכו' עס, בלמו בזה ונזנים, לטכך הצעותם שסכרס סכרס לעולם
 שכלו חרף. העניים: הם העניים שבלי רכלי רים. (כא) כי תשבעו: הוא
 כמו שאלה יעניו (כ"ט) סנה עבדי יחלה ולהם הרעבו וגו'. (כב) ואם ירו:
 כלל חס ירחיקו להם ויבדלו להם הספרים מקהלים כמו פמלהיקין חש
 מה, מלשון שמואל מרסל (ישעיה ס"ז): והוא סינה חסם בחרס ונחיו צמיו
 הכנסת ויבדלו חוסם ממך קהלים: ויחוסו אחיכם: עניו סחירק ידוע. את
 שמואל הרע: י"ז סוילולו עם רע ורצה עליכם וינחמו את שמו מספרים
 לכונסם בשם סכרל וגו' ויכיר את שמו כי חס נקלה. לטען בן אדם: דעמו
 על עולו י"ל צבילי. (כג) שמואל: כי זו הוא מלה העמות ממש לטעון
 כל הספרים והעלון כרסנא עם כסרן שני דומה העלון ואין טענה, שמואל
 מרסלס ואין מטיבן עשין מלכיה וימחין צימורין עליהם כמסר חומר כללם
 הסנעס נבנכרסו (שפססס ל), ומסוס זה חמר ר' אצבו צסוק ספרן סחנול-לעולם

וקרא לטעוא עליו שמואל: יו וידע את-מלכיהם ואמר
 אד-מריאש אשר ידו נקשר. קום נעמד פקוד. וקום ונעמוד:
 ט ואמר אליהם ישוע, אשראל אחיכם דבר אדך. הקימו בשפות
 קעשות טוב אז רע לודישע נקש אז לאדף: יב נבט אלהים
 פקם מפקב ויאמר אד-מריאש, שקל את-דך, ויעש בן ותרפא
 ידו ונקב פאדורו: יג ונקלאו ששעין ויאמרו איש אד-דך
 פודישעו לישוע: יד וידו בנים האלה ויאמר אד-דך
 לוקפלל, וקלן פלדלוקל פוקפלל לאלהים: יז וידו בפקר
 וקרא אד-מלכיו ונכח מרם שנים אשר אשר גם קרא

המנצח חס נסם האדם והוללו נון הלער, בכל זאת קום הספרים לראות חס
 גם יצאו יעשה בזה, כדי שמואל מלכיה להשין חסו י"ל לחיצו לפני עניו
 סחירן סחירס בקרית סחיר לומר סחירל חס ססס. שמואל: עניו כמו מולת
 ועלילה. והוא ססס סחירן סחירן סחירס לעשות דבר סחירן חף כי הוא בעליו
 ידוע סחיר סחירס. (ט) המותר בשבת וגו': ככל כל להוריעס סעוסר לעשות
 רסחול צמבה מותר ססססס וקוקס י"ל סלל סון י' לו חס ססס סלל לומר
 לו ולהציר, כי למה ידוע ייס ססס מסחיר יני ססס, והוא סחיר סיס
 לומר בכל מה דלססר כססר וכו' ססססס וסחירן: וסס סססס"ס צסרן ויס
 ססססס צמחמיר דר מלה צמסס סססס צסרס ו"ל: ואמר כל ססס נששות
 וידוע את השבת להחזיר ולוח להקדים ולהחזיר כוח הענין ושלל
 לאמר אסיל בשבת הראשונה בן חזיל שמואל סוכל חולין, ושלל
 נאמר אין סכך שמואל יחסיר ער לשבת האחרת ונעשר לחלל עליו
 השבת ע"צ נגידתו וזים ער לומר כרי שיל נחלל עליו שני שבתות עכ"ל
 וקרא דמי וכן מנע צמסס"ס צמסס ססס פסרן י' מנסה י' ו"ל וססה שרוא
 כגב דוד וגו' דרגל הרי הוא כססה של חלל ואינה צריכה אומר וסחירללן
 עליה את השבת. (י) ויבט אלהים: לראות חס יוכיל לעשות דבר על סחירן
 חס צמר ססס. (יז) ויבט אלהים: לראות חס יוכיל לעשות דבר על סחירן
 ועל כי לא יכל לעשותו כסו ונכלמו ממורס לפי כל ססס וססס סל ססס
 וגו'. (יח) וימלאו שערין: על סמלה לעני סססס חזין לנס וירא כל ססס
 ססס רק סססס: יצא ונולסס דצרים מלכס כדי לסססל ולסססר חס ססס
 עליהם עניו מנעס צסין י"ז פסוק י"ז ויאמר איש אל רעהו: חמר ססססלעו
 ססססס וכל יוכיל להשני סל ססס ולקסס חס נססו צססססל ססססו מה יעשו
 לו צססר. (יט) ויקרא אל תלמידיו: הרצה סססססס סו לו וסס סססס וססס
 וססס ססס ססססו לדריו וססר חל מנעסס, וססס ססס וססס ססס סססס
 ססס סססס ססססס ססססס קסס סססס וססס סססס וסססס סססס
 וססססו צסססס וססססס לקחל צסס י' וצססר צססס. שנים עשר: למססר

סא

לוקס 1

תשנית אלא החרעם אפי' על ההנאה האחת באצור לטה טכה אחת אחר:
וכן טצינו בפעיל השליחים פירק כ"ג פסוק ג' באשר גוי הכהן להכות את
פאול על הלחי לא נתן לו לחיו השנית אלא קלל באצור האל יבה אחר
וכו': והנה זה הדבר עומד כנגדם וסותר יסוד דתם והנה פאול שר' נאמן
ביתו של ישוע ולא יוכל לקיים מצותו אי' שאר מאמניו איך יוכל
לקיים עי'. והנה כל דבריו הם דבריו רגון ודברי צוגד: כי בראשון לה
מחממה שאל על זאת שניתן הפסוקים המוכרים כפשוטם ע"פ פירוש המלות:
הבדעטו נכערה שנות ישוע היטה במחממה הזה למה הרע צד היתורים לבזה
נעם על הקוראים בשמו ולבזה יגיע כסם ולם יחרם יחרטו ולחםם ישמרו
מחממה שמו ר' וברוך ר' אשר לא ימן נמלוי רשע. והלא זה הדבר לא יסבלו
השכל. כי ידוע ומפורסם לכל נעל דעת שכל הכולה להקים לו עם לשם ולהחלל
עד עולם, לא ילזה להם שיתנו פעולתם לשלל ולזן, ופלא יאמרו דבר עם יצונו,
כי או יהיו למחממה ולנחמל להווייהם ועד מהרה יכרת נמלך ויכרם. והנה חף
לדעת היתורים הזה לא ישוע לחסוך לו עם לא מנעט, כדי לעשות לו עם בלחך
ושוקרה שמו עליהם לשלולנו עד, ואף יעלה על לב איש שיאמר להם דבר הזה
ויסביר את נחמנו ושומרי ברינו מיכ דר אויבו שמו. הלא במחממה יכחדו מנוי
ולא יוכר שם הפולרים שר. אלא על כרחך לרף אחת לומר שפירוש הפסוקים
הוא על פי הענין שפירשו למעלה בזה הענין והנחה: אי' מחממה דברי שיי
מנקומה, ומקרה ופלאה הנה על הענין והנחה: אי' מחממה דברי שיי
בלחמנו המצודה האחת לא ראיתי שום נוצרי שיאמר אחת כי לא מלחמה
הם הגולגות, להיות ערף לשוני גוי עו פטים, גוי מועל ואכזר עגלות שר'
אשר יעד עליהם לעונה. שנית בפרקו שפיר' ישוע עגמו לא המהב כמו שר'
מלמד להחרים לפי שהמחממה שפיר' בהחלה האחת ולחנה למכור למה חכה אחי
הם ב' דברי דתם ודקדק. כי לא היה ישוע מלמד להחרים כדעת איש בער
כאשר בחרתו ולא החרעם בהחלה האחת, רק כון כגלות להקוה ולהוכיח פירק י'ח
אם רשעו על פניו. והמעשה שיהיה כך יהיה: כחוד כנשורה ויחנך פירק י'ח
פסוק י"ע אחר שנתנם ישוע הוצא לכחן הבדולח וישאל אותו (מי אפשר
חלומדו וגו' ויען ישוע ויאמר (בנחמה) למה זה תשאל אותי (מי אפשר
לו להלם להעיד על עגמו הלא לא בחר דבריו אל בני חלם אלא לעיני כל
בפרסוסא). אם כן למה זה תשאל אחי שכל השומעים את דברי הנה הם
יורעים אשר דברתי עד הנה, וצדקתו את הדברי' האלה, הנה אחד מן השומעים
אם ישוע על פיו לחמך הכדור הזה אחת מניצז לכחן הבדולח ועין ישוע ויאמר
אם הרעיתי לדבר ענה כי ואם לא למה חכה אחי? נכחן י'ח ללחם לכל חסיד
אחם שאין צדכר ישוע המרעמות וחלנה על המחממה, אלא שאלה צעלמנה למה
הכחו וו' ל' ע"פ שר' כאשר צדקתו למעלה, ובפרקו כדעת הנה כדי שאל יאמרו
השומעים) מן הדין הוא נלקח, לפי שדבר מרה על הכחן הבדולח, ותכליתו אם
הרעוטי וכו' כהנן ומה לא נמן חסל לא להלסיס ולא למכור כדי להחלום שחממה הוא
בהכנעה ובנחמה כחלמה מלכיו, ולפירך שאל למכור כדי להחלום שחממה הוא
עבר צלעל. אם כן אין כלל סתירה וסותרים יסוד דתם פולגרים. והחלמה
מפאול היה רחמים הצל ושמות, כי דתם אחתם היתה צו ואין לי להאריך בזה

לוקס 1

ס

וקרי גם היה שהיה צעל שר' לחותם הצריח על הענין השנית במחממה השנית
בעשרה נחממות בשער המלות ובשער החומות בלחם עיני' י'ח זל קרי בזה כי
כל דבריו הם נכונים ובפירושים למחממה הנה. והם כן לא צל הכחוד כחן במחממה
היה אלא להאריך מלה הקוים ולא הסוד, חצל לא להחמיר על העונה ועל המול
לכלפי הד' לוקס ויחרם לעיני כל העם, חן לערוך את הדברים לפי שפשו
לוק בלחם שחממתיים עיניו חנה פנייהם ויחמירו חנה האלדקים להחממה ולשולרם
צויהר, כדי שחלל כחור לזקק האלדקים ומשפטם להלדים: כי אם בנחמה רשע
ולקק עני, חן חדר ישעיו מנוצר לזקק והלדק יהיה כחלם ולא יפחה שיו בעור
רשע לבדו לעיני כל ולא יחמיר לרשע למה העשה לי כחלם חן יחמירו בעל חור
צדעמם צדלם יהיה לם צלעל והחם כבנול ידיו ישעיו לו. חן יחמירו בעל חור
הוא, חן ערב לרשעו הקד לר כשיי וליקוים בנה למשכון ובעד נכרים חוצלים
אחיו וכו', אי' מוכה מנחן שאלך העשוק חן העונה על כל פנים לגלות לזקן,
ולפירך מלחמו כספר יחמך יחמך י"ח פסוק כ"ג ישוע צעלנו עשה כדבר הזה
בהסית חמור שומר חמך על פני ענה וחמור לו אם רע דברתי ענה כי ואם
לא למה חכה אחת: כדי שאל יחמור ומשכו השומעים, שמן הדין הוא מוכה לפי
שחמל בשפטו ודבר מרה על ר' חן קלל נמלך וצלעל ר"ל בנחמה וכו' הבדולח
שחמל צו להלסיס לא הקלל ונשאל בענין לא חמור, כאשר פירק הרשע להחמול
על ישוע כחוד שם, חלל שרדלו ויצינו שהעבר הוא חיס רשע וחמם ומכה
אחיו על לא דבר וחלן בזה מניח לא הקוים ולא הסוד חן לא חממה, כי אפשר
לו לחלם לזקק להוכיח לרשע חן רשעו רשעו על פניו בלי שום כעס ולא מחוך
קיומה חן נכירה ובהחלה לפי שהין צדעמו להנקים מרשע חלל רק להשיכו מלכיו
הרעה, ואם חן שהם שיי רשע לא עוב חלל מלחיה לעשות צו דין ומשפט כנחמול
ידיו, ליינן לא יחם שבע הרשע על גורל האלדקים וכן חמור שניה בלחך רשעוים
רעה (חמל י' ח') וקל'. ואמר שהלעיה חלל לפירך והוכחתי על פי סוהות
פליין המקרה על פי דברי המכונים ומחממהם שחממתיים הפסוקים היה רק
לסורות על דרך הפליה שיהיה כל חלם מן האלדקין ולא מן השולגין, ולסור
מין הקיומה והנחמה, ופלא יצו חלם חנה חפדו הוכה ומחמם אחיו לר
הידיקות הדליות, חלל שהחממו עט חוממיהם לפנים מנשורה הדין, חצל לא צל
הכחוד להחמיר על הענין והנחה לזקק ולערוך משפטו לפי חלסיס וכל הצדדים
נכונים למיין דבר מוסך דבר ויחמיר נחמלי דעם, ואין לי לזקק לענות על
דברי צעל חמור האלעתיים ובעל נחמון הטעמים כדברים האלה עד למחממה כחממם
שחממתיים מלחמיהם הדברים האלה ושהמחממה היה חנה עור בורל לעלוליהם כדעת
ולחממתיים חן חשיך ולחממיהם שהמחממה חנה חרד פישוה צדקם, למשנה נקמה לעלות
אל מנדל המלחים וליחור עת מנצחיהם, יסוד חורמם ומחממהם לקמה חלחמיהם
לעשות בזה משפט כדכ צמסוקים האלה. כי הנה הדבריו לנחם שפרק ולא
לאחמיה. חמון חן צם העור לא ללח: חך כדי לגלות דין ללם חלל חלן רק
דברי החלשין צדקו והערוך על כל דבר דבר על חממיו. וחיו קול דבריו אחריו
את אויביהם וגו' זאת המצודה לא ראיתי שום נוצרי שיאמר אחת כי אפי'
ישוע עצמו לא הי' סתנה כמו שר' טלמד לאחריהם, כי הנה טצינו ביאן
פירק י"ח פסוק כ"ב באשר אפי' אחת על הלחי לא נתן לו לחיו

בין ילדיו אשה אין גביא נדול מילתן הפאפאלי. והקטן פאפאלי
האילויים. קהל פאפא: כט קלי-דגים השפאגים. וגם הפאפאיים
האילויים. אחר-האילויים השפאגלי. פאפאלי. יחזק: ל הפאפאיים
האילויים. פאפאלי. נאמא. פאפאלי. פאפאלי. פאפאלי. פאפאלי.
קד: לא האמא. האמא. האמא. האמא. האמא. האמא. האמא. האמא.
ולמי דם האמא: לא האמא. האמא. האמא. האמא. האמא. האמא. האמא. האמא.
איש אחר-האמא. האמא. האמא. האמא. האמא. האמא. האמא. האמא.
הקדמם. הקדמם. הקדמם. הקדמם. הקדמם. הקדמם. הקדמם. הקדמם.

מסמרתו מסמרת הקודם בגלגלם האם לאחר כך כלומר קטן שבהם גדול הוא
מיוחזק לפי שהמה רואים אם כל עניני גלגלם האם וסודות על המשרת
בהפסקתה יוסר מהאדמה מלפני ראה וחקן כי באמת לא נמקיים עוד הכל להגד
גדול המעלה והשבות של כל בני אדם הקרצים לשרת אם ה' בקודם בדברים
המשרת, כי מעלה וחקן גדולה על מעלה כל הנבואים, ומעלה אנשים המשרתים
עוד גדולה מכולם וחקן למעלה נמנה. (כט) וכל העם: עם הארץ והם הדורשים.
האדמא: מוריס היו ליוחזק ומלחמה בשוע. והיו ליוחזק שהוא מלאכו ושלחו
על המשרת, והמשרת בשוע שהוא משרת ה' ונעבדו זה הללו ונבדמו אם חלשים
כי לרקות. אולם ולא בא במשפט אם להמנהג. עממם בנחם הרין אלא שלח
לכם פדום להמורס במשובה. ושבבלי: מאלהין באו ונקשו להמנהג. ובנו העירו
שדבר ה' נגע בלשם ולבם כהן במשובה ועליון האמר האמר משרת לו.
בשבבלי יחזק: ר"ל מלא וקודם לכן נבדלו בעור וחקן האמר האמר משרת לו.
לקראת אם בני אדם לחשובה, כי כל המשרתים האלה עד סמוך ל"ו אולם דבר
המורס אלא דבריו. של יסוע, הוא הוין ומספר אם כל הקודם אשר קוד ליוחזק
ולדבר קריאתו מעט האל לרדום בדברים ולהורסם אם האלשים ולהאדמם שיעשו
משובה. ואמר שבעם האלה רק עם הארץ והמורסם קדלו אם דברי מוכרחותיו
ושמעו להם והסירו אל לבם ונעבדו, אצל המורסם והמורסם לא אלו ולא שמעו
לו כבפסקו האמר, ועיון למעלה במוקן ג'. (ל נאמא: ע' האמר אם עלם חלשים.
אשר יערך עליהם, עבה מונה להורשים ממלחמה השועם עולמים והמה האלו
והמורס אם דבר קדשו ומלכו אם הנלחך אשר נשלח לפני המורסם ולא ראו
בעצלותו ומלכו גם אם האלן הפנה אשר מורסם האמה האמר בציון, בדרך
שעשו גם אדמם צימו הנבואים מועלם: (לא) אנשי הדור הזה: האלשים
הרשעים והשועים האלה אשר דורר הוא וסם המורסם אשר קרא וחקן אלללי.
האפסעים במוקן ג'. (לכ) ושבבם בשוק: מהיימים ומשעים זה צה. רלב
במלחמה: ע' מהגרים היוו לם במלחמה. ון והעם ממלחמה במלחמה: מממנו
א' מוקן א' פסקו מ). וקדמם בדרך ששיון המלחמה בממנו. פקדונים: מממנו
אם שיון ומשעו עליהם קודם בדרך שאל בני אדם השועים קודם, והאמר צה.
להורש: לם שום עם מורס ומורס, עם שעי לבד ועם סל אשר דרך ה' לא

שאלת מלואי. לקמיה ופנה בדרך לקמיה: כח פי אני אמר לקם.

אחיו לפי דעהם הנבחרת במשכס שדורא. אלהיו ממש. יבוא. קודם ביום המשרת
ואחרי האם הוא זה אלהי המשרת אשר חי ציני מוקן האמר ועל במשרת
המורסמה ושב בנן עין? לעירך השיר לם לאמר לאמר לוינו ר"ל לא אם זה
אלהי המשרת כאשר אדם מורסם, כדי שכל מוקן ידם בדבר הנבואים, ומה
לא סמר למורסם הדבר כלומר שהוא נשלח בנקודם אלהי כרואה גם המשרתים
אחרים. ואם שאלוהי האמר על דבר שאלוהי או השע השיר לם כהיון שהוא
שלים ולא אלהי המורסם והוא יהי אלהי המשרת. והמורסם שיעשו הוא המשרת
ומלחך הדברים הוא המשרת והוא יהי אלהי המשרת. והמורסם שיעשו הוא המשרת
לאמר ומה הוא ולאמר המשרת שיעשה ישוע ברשעים. ואין יעלו דברים על לבך
וחקן אדם להיות לם מגיעו מנחה בלדקדק? למוקן לרך שדע כי באמת ה'
בד ישוע לרן אם כל העולם בנחם הדין ולהרשע אם הרשעים והשועים
ולהורסם לבאר שחם שאל יהוה יוהס, אצל האדמו קלקלה אם השועה, ר"ל
לפי שדבר המנהג עם השם לקבל על עצמו כל מרשיו וציון בשביל בני אדם
והרין לנו להלשער ולהמנהג נמשך חספה צער הרשעים והשועים כדי שלא
יאלצו אחר מהם, אלא שיעשו כולם ציניו לחיי עולם האל, כמו שבהבדלו למעלה
בסם. יהוה והמשרת, לעירך לא יהוה. אם הרשעים במשרתם הדין אלא אדם
עמם בנחם הרשעים שאל, קן יסורו אל לבם, בדבר מורסמו בדברים נחמנים
על מלחמה ברחם קדיה ומלחמה. והוא מה שאמר ישוע בספר וחקן (במוקן ח'
פסקו ר"ל) רבות ל' לדבר ולשפוט בבם ור', אצל לעמוד ביום הדין יבא
ויקום אם נקממו מן האלשים המורסם בנפשותם ולא יהיה לם סמיון פה
והין מלל. ובעי לוי: הוא כהן צדק על המורסם שיעשו לפי ששדורו מורסמה
המורסמה השוע לקרב אל הקודם ולהגיד לם מנחה בלדקדק והוא סלחם
שמוקן לפי השם בקדושה ומלחמה כסם כנחמה ענד וכו"ס ונשלחם פריס
ששפדו, ע"ד שדורו שיעשו ס"ס ואמם בדין ה' הקרא דהיוו צדקו שיהיו
מורסם ומורסם לעבדו. השם כהנים כמו שפדו למעלה, ודי צה למבין.
(כט) נבוא גדול מורסם: מלך מנלה האמר כמו שפדו למעלה, ודי צה למבין.
על ישועת יסורו להגד כלל שאר הנבואים שהמנהגו רק ליתום המשרת לעמוד,
וראו רק באפסוקיה שאלה מלחמה אלא יבוא צדק ביום מלכות האלשים הא'
מלכות שמים ומלכות האדמה כי הוא יהוה המשרת ליוספה כר"ל. וקראת מלחמה
אלהים לפי שכל המורסם בשמים ידעו אם לבם לקבל עליהם אם על מלכות
שמים ולפניו אם על השוען. והמורסם אם השם. בכל נפשו. ולבם ומלחמה, אשר
שהשוע העביר אם דום המורסמה מן הארץ. והוא שדע אם הרע הכולל אם
השוע וזכר הרע, לצדו משרת ער כס במלחמה ציעשו להמורסם הכ"ל אז
האמר אל. כל העמים ששה ברוה לקרא כלם. בשם ה' ולעבדו שום אחר
(לפניה ג'). ומלחמה קדן שג אל ישוע לפי שהיה קדן בשמים ומיומן וגדול ממונו
בשדורו ר"ל שמי ער יוהס רבים אחר מום ומוקן. או מלחמה קדן שג אל כל

הם השקיעים את דבר האלהים ועליונים אלה; כה נהי' היום ויהי
אל-אשר הוא ותלמידיו. ואמר אליהם, בעתה אל-עבר הים.
ויעשו; כה נקבעים בים ויהי, ויהי רוח מעלה בים ויפלו
מים ויהי כספיה; כה נקבעו אלה ויעשו אלה לאמר, אלה
אנני הנה נאמר, נקם נקמר ביום ובעתה נקם, ויהי ותפאר
ואמר אל-עלה. מידעוהו אשר גם את הרים ואת הנהרות
ואת כל המים אשר על-הארץ ויפגע בו איש אחד מן
העם האשר בו עמים זה וזהים ובים וכלש לא לבש ויבא
לא ישב פי אבדוקיהם: כה נהי' כראו את-ישוע עתה
ופל קפיו ואמר פקול קולו. מידעוהו אשר נקבעו פקולו עתה.

האמרנו מרים אנו ורוח אמי ע"פ הצרכים אשר דבר אליה מלאך בברית
כאשר סמלה במעמדים הבאים ונמשכו העלמים, אל דבר פי כסול ומרמה הם
סאמר שדברי המלאך אל מרים כסמן א' פסוק י"ז ונ' אינם מסבירים
עם שאר מאמרי האונגליון כלומר עם המאמר של מארקס המור ועם
הפסוק הנכתב כאן כי שניהם ענין אחד וכו'; כי מרצה כלל לוקי ימיו
לפי שאין זה סומך את זה וזהו דבר פשוט ונמאמר לכל בעל דעת. (כב) עבר
היום: ר"ל אל שמה הים אשר מנגד אל הים המזרחי. והים המזרחי הוא
ים כרת. (כג) וישעו: כלומר המזיקן במשכנות להולך את הספינה ציט.
(כד) וידם: אל כל ער, ולא עשה קן אלא כדי לנסות את חלוציו לראות
הלכס נכון במענה. ונער ברוח: זהו שמה זה המושל צנחנים הים ורוח
סערה עשה דבר, לשיכך בער וזהו שמה חמך את עבדיו ע"ד מועד בים
ובשאר (מס' א' ד') ובשאר השם הוא כמו לגל הים ע"ל שאין בים
שאין גללים (מס' ס"ה"ל') בשאר מים רבים (ישעיה י"ז צ"א). והנה דמשה:
מלכו יקם סערה לרמשה וישו גללים (מס' ס"ה"ל'). (כח) איה אבונתם:
על היותם חלומים שחולו להמלט מן הסכנה והיה אף שאני יקן לומר
מרחם כל כך. וראו: העומדים בשפה הים מרחוק והם גם משה ומשה נקרא
אל רעהו וכו': ארץ המדברנים: בדרך סמנים אשר לים נוסר ומנה נקרא
עבר המלך דוד אשר נל היותם ועל השקמים אשר בשפה בעל חן המלך
(ל"ה א' ר"ל, כ"ס). אשר בו שדים: רומם העומה. (כח) כראוהו:
היום אשר בו היום עשה כדברים האלה בעל כרתו, ככה היום עשה כדבר
שדני אשר כלל מדבריו ואין יודעין מה מדבריו אלא יין רק דברי ונמשכו
היום. הוציא אותי: ידעו הרומם העומה שזה ישוב להחליט כך השון ולמד
את רומם העומה מן המלך כאשר נאמר למעלה במיון ד' פסוק (ל"ז):

האמר
האמר
האמר

פי: אין מלךין נר ומכסה אתו בקלי או משיים אתו כמחם
למשה. פי אמעל המענה ושימיהו למען כפאום וראו את-
האמר: י פי אין נקעלם אשר לא נקלה ואין נקמר אשר לא
יקרע ויעצא לאמר: יח קבן ראו ארץ המעקעין, פי מי אשר יש
לו נקמן לו ופי אשר אין לו גם את-אשר ידפח קליות לו
יקח מלפניו: יט נבא אלהי אמו ואחיו ולא נקדו קליות אלהי
מלפניו והקביו: כ ונער לו לאמר, אקדו ואחיו עקרים פרוין
מכשעים לקבוקיה: כא ונען ואמר אליהם, אמי ואחי אלה

אלי אמו ואחיו שבים אל המערים אשר שולטו כסמך את המעל: וכוננו
ישוע להוריע להם שלא לחס פקח עיניהם כסמך המעל ונל להם את סור
מלכות אלהים מה שלא עשה להמרים, אלא כדי שיהיו לעבר פניהם כל בני
אדם ויפחמו ב"כ את עיניהם ללכת בדרך ישרה ולאור צהור היותם. כי כאשר
הוא כסר עולם שאין אדם מוליק נר ומכסה בכל וכו' כך הוא בצמחיה שמח
האדם שיהיה נר אלקים הם האור אלקים הם פניה לעמור צמחיה ובסמך
אין ראוי שסכסו את פניה ומסמך אורה לנלמי הראות לאיש את זווה. —
(יז) כי אין נעלים וכו': המאמר הזה מוסב לפסוק שלפניו להבדיל להם שיהיו
דולים ומשקים מוסמך להמרים כמכר לפסוק שלפניו להבדיל להם שיהיו
לכס לדברי פיו ויפחמו כל מולד ומולד, לפי שם לרבים לגלות את דברי
מרחם להמרים ולהעלים את אור. (יח) לכן ראו: לפי ששניהם גדולים חלויים
בדברים כאלה הם המענה להבדיל לבדם לא מסמך לכן לרך שמהו ומסמך את
כפניהם מולד להקשיב ולהענין בדבר הזה, לרך אתם שומעים וצאיו כוננו
לבס את שומעין אותם. ונחן לו: כאשר יש לו חשבה במורה וכוונתו ככונה
ללמד וללמד לשמור ולעשות, לזה נחן לו עור ומספיקן עור צירי חכמה רעה
ציריט סודות ומסמך בדבר מלכות השמים הבא מספיקן לו. ולאמר אין
לו: מי שאין צירי חשבה במורה וכוונתו לכו איה נכונה ללמד וללמד לשמה,
אף מהשכחו לא העלה צירי ולא מסמך מה שמה חשבה להיום לו. (יט) אמו
ואחיו: ענין מלה את האלה לשון חשבה ומחמה ולשיכך נקראו אלהים של אדם
ומיורעיו כלשון אה, אל כן כחן נעם מלה אחיו שבים אחיו ממש רק מיורעיו
נקרעו כמו כי נשבה אחיו (בראשית י"ז) נגר אחיו וכו' לך: (סס לא)
ואמר יעקב לאחיו (סס), וביט כוונה. ולא נלדו ללשון אלהי מפני הדביון.
הרך אתה ראיה שסך שני השבוען צמחיו ששבים אדם ישוע ואחיו לא היו
מקשיבים לקולו ולהוראותיו ושללא רצו אפילו לכוונת לביה הדוא אשר
זיה בו מסת את המאשים אלא ששלחת לקרוא לחיון לטעון מן המעשה
ההוא וכו' כי מה שבינה רחוק מדרב מלךים שסמך סס ששלחו אמו
וקראה לכוונה ההוצאה, לא עשמה משה שלא יכלה לקרוב שמה מפני שמון עס,
ככמה כחן. וכו' יקן והיה לו כל יסראל נכון להמיון שישוע הוא המשיח כאשר

[illegible][illegible][illegible][illegible]

**יְהוָה בְּקוֹדֶשׁוֹ: שֶׁתִּשְׁמַע יוֹדֵנִי וַיִּאֲמַר. מִדֶּבֶר רִאשִׁי אֵישׁ אֲדָרָה
מְבַרְשׁ שְׂרָיִים בְּשִׁפְיָהּ. וְנִקְלָא אֲחֵי לֹא דִּבְרֵי עֲמֻנָה: גַּ' וַיִּאֲמַר
אֲחֵי יִשְׂרָאֵל. אֶל-הַקְּלָאָה אֲחֵי כִּי אֵישׁ אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ מְגֻדָּה דְּרֹאֵה
אֲחֵנֵּנוּ: נָא יְהוָה בְּקָלָאָה יָמִי וְהָקִדְוֹ. וְיָשִׁים אֶת-פְּתָחִי בַּחֲלֻשֵׁי
לְעֻלֹּת וְיִשְׁלַחְנִי: נָא וְיִשְׁלַח מַלְאָכָיו לְפָנָי. וְיִלְכֶּה וְיָבֹא אֶל-**

ובגבתי שמים נחלץ בן גבתי ממשכניו וממשכניו. (ג) גבתי: קטגוריה.
אחיו: סניגור. ימי חלקיו: ר"ל העם אשר יעלה ויחם נחם השמימים והוא
כמו למחשבו. וישם את פניו: שם לזהם חוקים כשנזכר ולא יירא ולא יחם
נפתי כל העמים והסורים אשר עליו לסבול צורעות. (גב) שמונח: הם
הכוחים. ולמען הדיןך לך ולא משכניו עש אשר צנה לזהם עמרי חצי חלחל
שחרע שמונחן היסה עיר והם צמלוח ישראל אשר צנה לזהם עמרי חצי חלחל
על הר ששמו שמונחן היסה עיר והם צמלוח ישראל אשר צנה לזהם עמרי חצי חלחל
שמונחן על שם שמונחן היסה עיר והם צמלוח ישראל אשר צנה לזהם עמרי חצי חלחל
לרץ עשרת השבעים בשם הזה. וכן העיר יהיה ילאו כמה שרענות לשכאל
נחל, ובפרט אחר חרבן צום ראשון והלילה, כי כאשר עלה שרענות מלך
לשר שמונחן וילכדה בשנה השמינית להשבע ויגל ישראל לשרה, השבע שרענות
עבר רב מן הגוים מכל ארבע כפות הארץ ועל שלא יחל הגוים האלה את
ה' במחולת שבתם בלרץ יהיה שלם הקב"ה ביום את האריות והיו השרים
בהם, ואח"כ הולכו שמה אחר קן כוהני ישראל לחרום לזהם משכניו י"י. וכל זאת
עשים להם גוי חלוש ויחזקם צבה הצעות שרענות אשר יעשו שם. והיו
הגוים האלה יראים את ה' וגם את הפסילים היו עוצרים ואש"ש היו חומרים
שהם בני האבות הקדושים ואלו להקרא בני יעקב, וצמחם היו רצים צהם מזהם
ישראל אלל לא ויע חומה כי הם שרי בסן נכריה אשר מלכו צמחם ה' ונחמו
ללכת שרענות צם. והיו צבוא עורא ונחמו"י אחר גלות צבול להציל כל דבר
טומאה ומועבה וכל נפי נכר, כדי להאזיר העמדה לחשבה ויבשרו השמונחנים
בטומאה וימר מהקדושה ולא הסירו את הנשים הפכריות ואשר הסירו השכר
אחין, ויחזקו כל ישראל את רכותם ואחם צללו מסוך הקהל כמלות שברא
(בספר שוין י') והיו אף בני שמונחן על הרצב הזה, ובצקשו לקיים צבוי
יהרה וירשלים, וילפשו ליהם כל חשבי צלעל מוהדה אשר ביקשו לפרוק עול
משלבים, והיו מורח רוח לשאר ולחמיה צבוי חומה וירשלים וצויה המקשה.
ויעלו יחדיו ויחמלו צלל כהם להשעול כל עלילות צרשע כדי להשעול את צבוי
הצבוי. וה' הפיר עינים וקלקל מחשבותם. והיו מנדין ומשנחין לזהם שברא
ומשעמו צבוי כל קהל ישראל צבוי שלש מלות כהנים ושלש מלות סכרי קודש
לצלחי וצולו צקהל ה' ולצלחי חם להם נחלה וחלק צמוך עש הקודש כדלפיהם
צמחומה וצברקו דר' אלעזר. וכלו השמונחנים וצבוי גם המה להם הולל צהר
גבויים להכשית, ושלחו את היהודים צמלה גמורה וגם היהודים פשוטו חם
עלמן ממשכניו, וקראו לזהם הראשונים כוהנים על שם לזהם צבולו מפורח

**יִשְׂרָאֵל וַיִּאֲמַר. הִיךְ תִּפְּרָכֶם וְלֹא אֶמְנֹן בֹּן עַד-לָמַי אֲרֻנָּה עֲלֵכֶם
וַיִּשְׁאֵל אֲחֵכֶם. הֲבֵא אֶת-בְּנֵיךָ הַנֶּה: מִבְּעֵדָנִי בָּא גִבְרָאָה אֲחֵי
הַשָּׂר וַיִּפְּרָכֶנּוּ. וַיִּשְׁעֵר יִשְׂרָאֵל בְּרוּחַ כְּשִׁבְאָה וַיִּרְפָּא אֶת-הַנֶּה
וַיָּשִׁב אֲחֵי לְאֵבָיו: מִנְּהִיכָהוּ בָּכֶם אֵל גִּבְרָאָה הַאֲרֻנָּה
וּבְיָשׁוּבָכֶם בָּכֶם אֵל כְּלִיאֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל אֶת-הַלְּוִי:
מִדְּשִׁימוֹ אֲחֵם אֶת-הַבְּרָכִים הָאֵלֶּה בְּאֶנְכֶם. כִּי הִנֵּה בָרֹךְ
הָאָדָם וְנִסְר בְּרִי אֲנֹשִׁים: מִה וְהִפְּחָה לֹא הִבֵּנִי אֶת-הַבְּרָכִי הַזֶּה
כִּי מְבָכָה בְּרִיָּה מְדַעַת אֲחֵי. וַיִּירָא לְשֹׂאֵל אֲחֵי אֵל הַבְּרָכִי
הַזֶּה: מִי הָיָה הַתְּפִלָּה בְּיָמֵהֶם לִי הַזֶּה הַגִּדּוֹל בָּכֶם: מִי וַיִּדַּע
יִשְׂרָאֵל אֶת-מַלְאָכָה לָכֶם וַיִּקְחָ וַיִּלְךְ וַיַּעֲבֹדֶה אֲנֵלִי: מִה וַיִּאֲמַר
אֲלֵכֶם. כְּלִי-הַמְּבָכָה אֶת-הַבְּרָכִי הַזֶּה בְּשִׁמְי אֲחֵי דוּאָה מְבָכָה
וְהַמְּבָכָה אֲחֵי דוּאָה מְבָכָה אֶת-הַבְּרָכִים הָאֵלֶּה בְּאֶנְכֶם. כִּי הִנֵּה בָרֹךְ**

עם עקב לז והוא סורר ישראל, כלומר כמה לוחם ומעשים ראשים ששחיתו
לכם והש"ש צבד ועיניכם כעומות מרלוחם שאני נשחית ה'. ואשא
אחכם משלכם מרמסם וירצכם ויגיד צוה סכר ללחל את קשי ערסם
ומשום זה קרובה ישועה ה' להגלות לפני הסוים ולהסור מהם. (סד) ששמו
וגו' יסגר בירי אנשים: ר"ל העו חונכים לרצרי סורס ומשכמות אשר עמה
צבוי השם עלי ושמעו חל לרץ הם מקלסין לחיו על חלוח הסם חוה ושמעו חוה
הצריס האלה על לצבס צמס צל היום אשר חלי עמור להמסר צרי צני
חלם לחזריס אשר יעמו ויחלו חוה. חלם סוהיה לויכסם קשונות ומשכמות
דצריס מלחמדין דצרי לעצמך, אם אחא משיח ה' חבה ורדה מן העיץ ויחלו
לשה לא חושיע לעצמך, אם אחא משיח ה' חבה ורדה מן העיץ ויחלו
בהם: לא חבינו את הרבר לא הרבינו והספנונו צמח שלמיר ישוע שחיה עמיר
להסבר לנחיה צרי צני חלם, כי עדיין גמורו צמחם שוילוך ישוע צשלים חוה
ממך צשר חס (הוה גם דעס ישראל על חלוח המשוט עד היום חוה) לסיכך
פליאה דעס נשגבה מלחמדיס חל יכלו להצין חס דצרי ישוע והיו חצרי חוה
כסמר משיחיס חלך הסבר ממך גדול ועלם כמשיח, צרי צני חלם חסיה ישוע
ויחלו חוה. (סו) חחובחות: נחשם שלל חבינו עיין מלכום משיח דצרי ישוע
כסוכר חסבו צלכס שחצריס חללה חס רך דצרי רעו ומשל צעלמח, וחי מעסה
יחל ישוע לרצוס חס כל הגוים וישע על כסח מלכום והנה יהיו שרי ועבדיו
וישבו רלשונה צמלסות צבבור ויקר. וכדי שלל יקרא חס"כ חיס חס חסיו כי
ח"ל לרעסם שיהיו חלם צמעלה חסח ולסלום צמרבוצח חלל חלל חלל חלל חלל
לכל חסר כפי גדולתו וכפי פועל ידיו, חמור צלכס חס שיעשה ויין מעשה-חיוס
וחלם לא חסדו יחדיו צדכר חוה עכשווי לויחוס? (סח) כל השקבל: אשר יקצו
לציהו וייעוב עמנו כמחלח ידו, להודיע חלם גורל מורח העונה שחיה סוד מלכום

צט

לוקס יא

יאמרו מלפן בלתי להציל ראה עליהם מוצרי ה'. והוא כאלו נאמר על פי המורה אשר יורוך על פי מורח ה' ועל פי הדברים אשר יגידו לך ע"פ דברי ה' לא מסור וגו' אלץ להוסיף ולגרוש או למדש דבר אפילו לנצח אסור וזה דבר שהעירובין עליו בהקדמה בענין מלאות דרכין. ישניות להויריץ קושט ולתום בענין היה מדע שלא הסקינו הרמזונים טהרת הירידים לאל ממש נקיות בעלמא. וכן משונה במסעות בפרק כל הצער דף ק"ז ע"א גבי מלאמר דבר אירי בר חזין דלמור בטולת ידים לחולין מפני סרך סרונה ועוד ממש מלאה. מלי מלאה אמר חזי מלאה לשונות דברי סכמים וכו'. ופרוך שם בעל המוספות ו"א"ס הלא ממש סרך סרונה סקטה ו"א"כ מלי ועוד? וי"ל הסקאו ממש נקיות ע"א. ומוכח ב"כ מנה דליתא שם ע"צ דלמור רב כולל אלס את שחי ידיו שמרית ומחנה עליהם כל היום כולו (פירוש בקונטרס. ומחנה לאכילה וכלד שזוהר מלגוסס ומלגוסס): והלכה כרב כדמסק דף ק"ז ע"א. וכן דעת הרמז"ס בפרק שני מהלכות ברכות. והוא קל והמור מומים אחרונים שהרי להולי עלמא מים אחרונים המורים מומים ראשונים לכל דבר כדמין בפרק שני דחלה ורשעני ו"ל הומים שפני המון רשות וכל אמר המון מוצה וכו'. ובהנה בחולין דף ק"ה ע"א אמר רב אירי בר חזין אמר רב אהמך בר אשיא מים ראשונים מלאה ולאחרונים מוצה: (פי' רש"י מוצה ערפי מלאה) והקשו שם מומיז מים ראשונים ולאחרונים מוצה אלא ליתא רשות ומפני מלאה לגבי רשות מוצה קרי ליה. (פירוש לע"פ שאין לאל מלאה משונות כן אלא רשות להקרות מוצה) וכן אמרו במשנה אחרונה בפרק קמא דעירובין גבי מחנה הולאם למלחמת רשות שפסוקין מרחמא הדמים. ופירוש במראה לא שנו אלא מים ראשונים לכל מים אחרונים מוצה, ומן ההם אמר רב חייל בר אשי מפני מה אמרו מים אחרונים מוצה מפני שחלה סדומים יש שמשמא את העינים: (פירוש רש"י הולא וטמור אחרונים שחלה על כל אביסלך אכל מלא וכו' דמנה כי הדך יהיז ידיו אשונים נסמו לה ולפיכך סקנו מים אחרונים): ומשנה נכאן שטהרם הדמים יהא רק ממש נקיות או ממש סכנה, ו"כ אי אפשר לומר שהיא מוצה לאל רשות בעלמא צע מוטלן צע לא נטלן, בפרט במקום שאין שם סכנה למלאה את העינים כדליתא דמס בחסותם ב"ה מים אחרונים מוצה ו"ל עכשו לא נהגו ב"ה אחרונים דלון מלא סדומים מלי ציננו. ו"כ לפי שאין אנו רבולין לכולל אלא ציננו מלאה אחר אכילה ע"כ. והשתא דומים אחרונים הם ראשונים ולא נהנו במקום שאין למיחות ממש מלא המשתא את העינים, מים ראשונים שאינם אלא ממש נקיות וזה בלאו הכי רשות כדצארינו למעלה (כדצארינו אלא ממש נקיות ועירובין) לא כל שכן שאין ראוי להקפיד ולקדקק עליהם? דוק. ולא הרמזונים כפי ה"ר אורס המטבילים צלמרי פוסט, ודברי פי חכס מן בענין טהרת הירידים כי כמה מוגלות טהרות בלאו לו לגוף ע"י טהרת שמרית ומרצית, כדלמור ר' מנח ממש ר' יהודה בצמנוה פראים ק"ח ע"כ מוצה טהרת וטמרה שחריה ורחמא ידים ורגלים טהרות מכל קולירין שצטלים. וגם קודם הטמרה מציאם לרי קדושה כדוע לחבתי מן. והאחרונים הם צולא צוערים מלאים ולא צינא אורס להם, כי לא למדו חכמה חכמת אלוים ואלס, ודעת הרמזונים

7*

לוקס יא

צד

לצאח ולצרי את הדבר הזה לחם לחם דעת. בראשון לריך שחזע שלא אנו ה' על נטולת ידים אלא יהא רק מלאה דרכין. ואל"פ דכבר ר' אלישור בן ערך בפרק כל הצער דף ק"ז ע"א שסמנו הסכמים לנטולת ידים מן הסורה על פסוק כל אשר יגע בו הזב וידיו לא שטוף במים (ויקרא ט"ז) ובסוף אלו דברים הנה להו מקרא והתקדשתם קדושים כי קדוש אני ה' (שם ז') ודית והתקדשתם אלו מים ראשונים והייתם קדושים אלו מים אחרונים כי קדוש ז' זה שני וכו', בכל זאת נוי לא יחזו שהאטמכתא הרמזונים יהא סמיכה לנטולת ידים כמשענת קרית הראין, והשנייה אין זה ממש כלל. ושרי להין מרע טהרה כל אשר יגע בו הזב מירי כוז שפסוק אורז וממסר טהרה וירעיס שקרה כל פסוק ענין עליו. וכן מוכח בהרה שם במסכת אורז וממסר טהרה יהא כפירי' שם בפסוק ענין עליו. וכן מוכח בהרה שם במסכת אורז וממסר טהרה יהא רבא לרע נחמן מלי משמע דכתיב וידיו לא שטוף במים יהא שטף טהרה יהא (מכניחה כוז בהמיה) יהא טהרה צעיר? ומפני אלא הכי קאמר ואלמר שלא שטף טמא (פי' בקונטרס הנהג צ"ל) ומי שאינו שטוף את ידיו שיהיה טמאים. והפסוק והתקדשתם פשיטא לא קאי על נטולת ידים. ולא אנום סהיה שיהיה שטף הזה הוא סמך לומים הראשונים והאחרונים יחמיצ שטהא גם ראיה סהין, שחי סמך זו את הירידים לאלמר הסערה להעביר את האהבה ממש דרית והייתם קדושים אלו שכן. ולא מנאכל בכל מלוא הסכמים שסמן הוא מלאה או מוצה. וענין במסכות חולין דף ק"ה ע"א גבי יהא דלמור רב אירי בר חזין מים ראשונים מלאה וכו', ו"כ הולא ולין להם לרצון על מה שיסמנו צהרית צרתי במורה, מוכח מכלאן שהוא רק מלאה הסכמים. ומפני מה לא מיה שסמנו בפרק קמא דשבה וירשעני דף ב' ע"ד הלא ושמנו מורי על טהרת הירידים וכו'. וכן משמע בפרק כל הצער דף ק"ז ע"א אמר רב אירי בר חזין אמר רב יאחא בר אשיאן נטולת ידים לחולין מפני סרך סרונה ועוד ממש מלאה. מלי מלאה? אמר חזי מלאה לשונות דברי סכמים (פי' רש"י שטמקס). ולמה הרה ג"כ הרמז"ס בריש פרק במרה דלחכות מקוואות ו"ל ככר צארינו שנטולת ידים וטבולתן מוצרי מוסרים ע"כ. ו"כ לא שייך להסמך ברכה שנטילה אל השם ולכרך ב"ה א"ה אשר קדשנו במצותיו ואנו על נטילת ידים לפי שהיא ברכת שרר כי לא לזה השם עליה כמורה. והרביע האכל הגדול בצדק הזה. וכתב בפרק שחי מהלכות ברכות דלע"פ שהיא מלאה סכמים מ"ל שייך להסמך הצרכה אל ה' מפני שנטולתו מן הסורה לשמנה בקולס ובמולותן כמלות ה' שגמרה (דברים י"ז) פסוק י"א) על פי הסורה אשר יורך. ומה זאת שגם שאלה מלפני השלע כזה. כי לא נאמנו לשונות אפילו בחרת הכהנים והשפטים אלא בכל הכי שםס וכולין להציל ראיה צררה לצרכיהם מדברי ה' שכתבו ע"י משה והנביאים לא כן בצדק שאין להם על מה שיסמנו בחרת ה', נאמר לא האבה ללחם ולא השטף ללחם: וכן משמע שם בפסוק על פי הסורה וכו', כי לא מוצר הכחוק רק בעעלנות דבר צדתי ממון ודיוי נפשות מן ציט דין הקטן שבעריות קטנות, שאין בקדושים כל כך בכל המלוא והמקום שנמסרו ע"פ הגבורה ושמונים כמז יוסר ולמה. ו"כ ענין הכחוק על פי החורה שז אל מורים ה' ולא אל מורים הסכמים והשפטים אשר

קו
לוקס יב

הקדוש לא יפלה! יא וְאֶשְׁרֵי יִבְיֵא אֲחֵכֶם אֶל-פְּנֵי הַכְּנֻזִּית
וְאֶל-הַשְּׂוֹיִם וְהַשְּׁלֻטִּים לֹא תִצְאֶנּוּ אִיךָ וּבָמָּה תִּנְקֶנּוּ אֶת-
עַמְּכֶם אִי מִדְּהַרְבָּרוֹן? יב כִּי רַחֵם הַקֹּדֶשׁ וְלִפְדֹּתְכֶם בַּשָּׁמַיְם
תִּבְרָא מִדְּלִרְבָּר: יג וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי אֲחִי מִן הַבְּמִין, מִיָּוֶה אֲמַר
אֶל-אֲחִי לְחַלֵּק עִמִּי אֶת-דְּרוֹשָׁה: יד וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי אֲמַר מִי

לעשות מנוחה, ומשום זה לא כמלה לו לפי שהוא מיוחד השווה ציר רמות ומיוצ
כרת הוא (נמוכר ט"ו פסוק ל). ולומר שהוא ענין נגדן שרומ שרומ הקודש
הוא רומ פיו של הקדוש והוא המוצר כפי הנצחיות ומעורר ט"ו רוח ה'
דבר כי (שמואל ב' ל"ג) וכן המעלה דוד: ורוח קדושך אל הקה שמני (ספלי
הקראות ספרות העלונות ואל"ה ה"ו להפך ולקדך צניחם כי כולן כמלות
המלות. והוא הוא גם מורה הנלצים ערכה ושמורה ככל סמרי הצריח המדמה
מלה ומהו הם כמנצח כהשר הכחמה בהקדמה כשרה היתה, יש קר למונה על
מלות של כשל חזקן הלהונה שגמלו לכו לא כשר ולא עקש ומלמול לעשון
מה הפסוק על המלצים ולהנצחית משה שגבה. בראשון שישנה הוא אדם ולא
אלהים אמת. השניה שזון השלם הקודש כמלות המלות: ומה הם דברי
שגשמו כי שידבר דבר ונ': בזה המאמר ששיאש ולקש שניהם הוכיחו כי
ישוע הוא בן אדם ולא אלהים: וכן הוכיחו כבירור שאין הבן ורוח הקדוש
אחד: א"כ אין זה אחד כפי אמונתם הברוויה מלכס באשר זה ידוע
למברונים עד כן לשון המיד נרמיה. ממה הדברים יראה כל כשל לא מומל
צרות של העמותה הלהו אין צדק מומל כלל. ומלה היה לענין לא להכין
ולמכיל כמלומר הוא לסיך הוא הולך ומונה כמלה כמלה פנימים ובפרט בהקדמה
ומס הורעתיך שלשון בן אדם ליו מומל עמל הלהוה ומס כהרתי למה קרא
אם עמלו כך. שנית צמח שגמר שמוכח כבירור שאין הבן ורוח הקדוש אחד
ממל ל' זה? ונמה הוכיח? למה לא הכיח לרציו? וכי ימנה צמח
הוכיח משה שחלקו ועשו הפרט צין שמוכין? לא ממכמה שאל על זאת. והנה
פרשתי את הדבר הזה כהמיר המלות דבר דבר על משה ומס מרה ששש
רומ הקדוש הוא על רומ ההשפעה כלל הלהם המעוררה מומו ומורכבו ליון
אם הדבר לאמנה. והלשון הזה מופלג כפי הנצחיות מוד ועצבו את רוח קדוש
(שניה ס"ג) אשפוך את רוחי (חול ג') ה' שליחתי ורוחו (שניה ס"א).
ומי הוא זה ואי זה הוא אשר השר הלהם את רוחו לעמוד ולכנין כסור שמו
הנכבד והנרמל אשר יקלץ צניחם ויחמר שזון כצנכול ורוחו מר חלילה וחלילה?
א"כ הך ממה רומה שגם זו היא טעמה הכל ורומ. (יא) ואל השמים וגו': מן הנראה דלה
ממה כמס המלה של כההרין. (יב) אמר אל אחי וגו': מן הנראה דלה
ורמ אחד לכבר את אשר למעשה לפני צמח הין מן ליון עמלו. (יד) מן
שמי: כלומר לא צמח להוות שופע כהשר היה משה כי אם לומר להמס

קו
לוקס יב

היה יש לו השליחן להשליח קנינהם. אכן אני אמר לך.
אחא הניחיון? ו הלא תפוקנה חקש אפריס פשני אפריס
ואצות כהן לא תשכח לקני הניחיון? ו גם שפחות ראשנים
קנין קמנו כמקפך. לכן אל-תיראה. וקרים אפריס כמקפריס רבות
ה ואני אמר לך. איש איש אשר יירני לקני כני אדם גם
קני הניחיון וידה אחא לקני מלכאבי הניחיון? מ ואשר יכדיש-
כי לקני כני אדם וקחש-בו לקני מלכאבי הניחיון? י ואיש
איש אשר ידבר דבר כמקדחאדם ופלה לו. ולמנהגו את-דוד

ודם ובא הכרד ונתן לך שלום היית מחריר לו שלום אמר ליה לא-
ואם היית מחריר לו טה היו עושים לך? אמר ליה היו הוחכים את ראשי
בסירי: אמר ליה והלא דברים קל וחומר ומה אחא שררית עומד לפני
מלך כשר ודם שררית כאן ומה כמקדך, אני שררית עומד לפני מלך
מלכי המלכים הקדיה שהוא חי וקיים לעד על אחא כמה וכמה וכו', לון
עומד דף לג. (ו) הלא המכנה וגו': כוונתו להודיע להם שיש השפחה השם
פרשתי על כל צריחיו ומשום זה אל יראו ויחלמו גם המה אם יצאו כלם
ונכנס על קדש שמי, כי אי הפער לכפר ודם להפיל כמשמרת ראשם חרזה
אם לא כגורם ערין וכמלומר קדישין. וכן חמר הכיח אם חרזה רעה כער
וה' לא עשה? בשני אפריס: שני חסרין הוא פורחין, והסבר אחד שני
מכונסין כמכונסין כמקדך דקדושה. וכמה המכונס צריס הלהם שפליס
שפריס אחד משקלו הכחמה שערס. (ח) בן האדם: שז על עמלו כרשיתו
למעלה. (י) אשר ידבר וגו': פי' כל אשר ידבר דבר עני שער שפליס מוספך
יחמין כי מפני שלא ראה את חומתו לעני כל לו שראה ולא שם את עוליון, ולא
ונסלח לו: לפי שהוא כשונג כמכור דרשמו שאני כמלך כני אדם. ולמדה את
רוח הקדוש וגו': רומ הקדוש הוא רומ פי ה' המושפעה כלל הלהם, והוא
כשפליס בו ומעוררם מומו כהמכנה כדבר מה להכריעו על הלהם, מן משה
כדברים על שפריס לקדש ה' כמו שגמלו כהכריח הכיח שגמלו חומו חלויס
כדלוחו כי כולס ממוכית וממלוחים את המלך כע"י כמלך כמס וישמור ויורכס
(ד"ס ב' סתן כ"ד פסוק ל'), וכל זה ילקי כמסוק זה. למנהג את רוח
הקדוש וגו': פי' כל מי שראה ששמי את חומתו כדור היה והמכנה כמין
ורוח הקדוש וישמע את משהיו או יכריס מוסך עניכס חסריס הוא המכנה
כלקדש ורמ להודיע לו על מי שמשפיע רוחו למלה לכו אחרי ולקדש את שמי
כדברים (כמין כשחול משה השלמים ק' טו) והוא רגש בו ומשפ"כ ילקי וכעמל
אם הוכריחו כמלה מלכו לעלוי חמ כבוד לה' ולמשמו ומדק צמח את רומ
הקודש כהמכנה צה וכהעלעה, והוא הוא משום שאל ויכל למקן ואין לו מרפסה

ק"ח

[illegible]

לצבא רחוק ממנו עומע לא הוא המשיח מפי שמהר שלא בא לשלוח שלום בארץ רק לשלוח חרב: ועל המשיח המקור נאמר במדרה פ' ודבר שלום לנשים וכו': ועל הזמן שהוא הכתוב אומר (ימעה נ') לא ישא נור אל נור חרב וכו' וכן אמר (ויכח ז') לא ישא נור אל נור חרב וכו': וכן משה שאמר להפריד בין מאביו וכו' הורה נ"ב שלא היה משיח כי בזמן המשיח המקור בא אליהו הגויא אשר נאמר עליז הטיב לב אבות אל בנים ולב בנים על אבותם (מלאכי בסופו). עכ"ד: והנה חזן טעם הכתוב שהוא ישוע יהיה סגם הריצות והמחלוקות אלא שבני הדור יהיו גורמים לכן מפני קשי ערסם ורשעם שלא יקבלו דבריו וימאנו לשמוע בקול מלאכיו וריצו עליהם. ואלו ומהר על כל ספרי המצברים והמבזין והשכל בנצרי ישוע ורעמויו וממלא שכל דבריו היו דברי תוממים ומצויים דברי שלום והשקט, ח"כ לא הוא בא לשלום ריבונות ומחלוקות בין הרשעים כי אם הנקרה חזון לנבם היה הם הממלאים לוה: וכן במחלוקות בין האבות והבנים ד"ר בדרך היה. ומעב"ר לא ימנע שמוע מעבדו הסוף תמים וטעם לזקן במורמו להטות עליו כהנה שלום. שלום והשקט בלבם שהוא שלום האומות כרעממו בצחקמה. ח"כ הוא יסוע הוא משיח אמת מפני שדובר שלום היה והוא הוא השלום ויעז עליהם עמם השלום להטות לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם. רק אם יאומנו בעצמו או ימרו בדבריו פי קדושו זאת מרשיעם למרע צעמון הרע, ולא עליו יתעבו כי אם על לבם הסוכר. והפסוק לא ישא לא שיד לבאן והעירך על אומתם טעמו צמקום אמה. הרי כל דבריו הפוקר געיס ונפלים ועיין גם בפסוק הבא במה שכתבנו עליו ממשלמות. (נב) מחלקים: מחלקים בלדעות שונות מלאשן או יחלק העם (מלכים א' סימן ט'). (נב) חלק אב על בנו וכו': כל זה ע"ד מה שאמר הציב בין גבול אב, בת קמה באמה כלה בחסותה אויבי איש אנשי ביתו (מלכים ז'). וקרוז לזה מה ללמלא צמלה מונה וז"ל: בעקבות משרא חצמא יטא היוקד יאמר חפון חתן פריה ורין ביוקד (פי רש"י שכל עוסקים צמממממ) ואין תוכחת, בית וועד יהיה לנוה, והגליל יהודי, והגליל ישום, ואנשי הגבול יסוכבו מעיר לעיר ולא יחוננו, והכמת מופרים מסרה, וירא חסא יטאמן, האמת חתא נעדרת, נערים פני זקנים ילכנו, זקנים יעמדו מפני קטנים, בין מטורל אביו בת קמה באמה, כלה בחסותה, אויבי איש אנשי ביתו, פני החור כפני הכלב, הכן אינו מחבייט מאביו ועל פי יש לנו להשקט? חזק על אבנו שבשמים. (נרד) ויאמר על וכו': עד ומה העם האמת: הפלון צוה לטוביה אם אחי הדור הבאה על שלא נחמו לבם, להצמין ולהפנות בלחמות וצומממממ, אשר נעשו בידו צעם הבאה. ויכירו מזה שצא מועד ליון ופי סקר

קשר
לוקם יג

פִּירִי וְלֹא חֲמָאָה: : וַיֵּאמְרוּ אֶל־דִּפְנִיָם. הִנֵּה יְהוָה שְׁלֹשׁ שָׁנִים
 פָּאָרְזִי לְבִקְשׁ פִּירִי בְּתִאֲמָרָה בְּחֵאֲמָרָה וְלֹא בְּתִאֲמָרָה. פְּרוּת אֲמָהָ.
 לְפָקֶד־בְּשָׂדֵיהֶם אֶת־הַתְּאֻבָּה: : ה' וַיֵּן וַיֵּאמְרוּ אֶלְיָהוּ. אֲדֹנָי הַנְּתִיבָה
 לָהּ גַם בְּשָׂדֵהָ כִּי־אֵין עֵד פִּי־אֲדָמָה בְּמִקְרֵב לָהּ וְאֲשִׁים דִּבְלָן:
 (וְאִם תַּעֲשִׂינָהּ פִּירִי. וְאִם אֵין אֵין תִּקְרֶה אֲמָהָ: : וְתִקְשֹׁר בְּאֲחֶיהָ
 בְּמִקְרֵי בְּתִיבָתָהּ בַּשְּׁמִינִי: : ה' וְהִנֵּה אֲשִׁרָה אֲשִׁרָה לָהּ רוּחַ דָּוִד
 יְהוָה שְׁכֻנָּהּ עֲשִׂינָהּ וְהִיא בְּפִקְדָה וְלֹא תִקְלָה לְקִינָה בְּאֲשִׁרָה
 פְּקִילִי: : יג וַיֵּשֶׁם הָרִי עֲלֶיהָ וַתִּקְעֶנָּה פִּתְחָהּ וַתִּקְבֹּר אֶת־
 הַתְּאֻבָּה: : יד וַיֵּן וְלֹאשׁ בְּתִיבָתָהּ בְּתִרְחֹת אֲפֹא עַל פִּי בַשְּׁמִינִי
 וְחָמָא: : יטוּעַ וַיֵּאמְרוּ אֶל־הַתְּאֻבָּה. שְׁשִׁית יָמִים יַעֲשִׂיתָ בְּתִאֲמָרָה.

ורכינו מונחים וישרים לפני הסם ונצדקוסינו ויטוב לנו וסולח למחלוקתו ולא
 סבול עלינו הרעה ונפרע על ירשלים עיר חללינו למען שמו, לפיכך הסכימו
 להגיד להם בזה הנמשל שהסודי הסם הם כי לא שמו וברחמיו הבדללים שם
 להם עד הנה, למען ישובו מונצח ולא יבוא ויסלם להם כפעלם בחמת קרי
 ומחפצם לפניהם אם ישובו מונצח ולא יבוא ויסלם להם כפעלם בחמת קרי
 ודמם כרמלסם. איש היה: נלחם צדקו על הסם כביכול כמ"ס ה' איש מלחמה
 ווולסם. חממה: דמו על כנסת ישראל על ע"ל נפון ממצרים חסיע (סהלס פ').
 (ז) הבורם: זו מזה הרמזים ודעמו על עמנו. פרי: משנה ונעשים מונחים.
 וכל זה כענין שירות דודי לברכו (ישעיה ה'). (יא) רוח חלי: פי' רוח רעה
 שגרמה לה המחלה הזאת. והערך מה שגמור בפסוק ט"ז הנצח אשר אמרה
 הספן. בפסוק: מפני רוח רעה המנצחם חממה. וענין המלחם כמו ד' וקוף
 בפסוקים (סהלס) לא יכלה להרים ולהקים את גופה. (יד) ראש בית המבטח:
 הוא ראש הקהל או אף בית דין. בשבת רבא ישוע וגו'. וכרי שלא מחשב
 צדעקן שסעם היה אשר כעם, בל מרוב חכמה, חכמה חלם צמורה המעורר
 אלו לקהל לצבור ה' אלהי לכלום ולשמו בלשר שהוא מנצח גם רחיה לצבור
 מחמה בלי עשם וריס: לעורר על חממה הצר הזה וסבין שהיה כעם אשר
 ינוס צדקן כסולר, כסול יציע חלה חלום כסולרס מרמה. והנה לא חלנו בכל
 המורה שחיסר לעשות כפולה צבחה: והפסוק ששעה ימים חממה וגו'. מזהר
 צמלחלה ולא צמחה. ולצורה דעמו על חלם מרמה שמוח לעשות כפולה
 צבחה מנחם פקוח נפש, חליל ואין צד הצמח צמח פקוח נפש מוך מעבדה
 צרה וגו' ערומ ופסוקה דמוס, כסמו רבין צפרק צמח דיומא (דף כ"ז ע"א
 חס) עובדה שודיהה בשר קודש או בשר חזיר החובין לה כוש ברושב
 ומנחין לה על פיה אם נחלשה דעתה מונח ואם לאו סאבליין אותה
 שומן עצמו, שאין לך דבר העומד בפני פקוח נפש חזין מנחין ג"ע ושי"ד.

קיר
לוקם יב יג

תִּקְבְּרָהּ אֶל־דִּפְנֵיָהּ וְתִפְשֶׁל יִשְׁלִיקָהּ אֶל־בֵּית הַקֶּלָּה: : נש אָמֵי
 אֲמָרָה לָהּ. יָגֵאָה לֹא תֵגֵא מִשָּׁם עַד אֲשִׁיר־תִּשְׁלֹם אֶת־הַתְּאֻבָּה
 הַתְּאֻבָּה:

יג א וַתֵּגֵעַ בְּחֵיבָהּ בָּאָה אֲנָשִׁים וַתִּגְדֵּי לָהּ אֶת־דִּבְרֵי הַתְּאֻבָּה
 וַיֵּאמְרוּ אֶלְיָהוּ. הִסְדָּךְ לִקָּם עַל־דִּבְרֵיהֶם: : ב וַיֵּן וַיֵּשֶׁע
 בְּתִיבָתָהּ לִי. וַתִּקְשְׁנוּ בִּי הַתְּאֻבָּה הַזֶּה חֲטָאִים יִתֵּן
 לֹא תִשְׁכַּח קִלְקִים בְּמִי־קֵן תִּאֲבֹד: : ג אָמֵי אֲמָרָה לָהּ. וְאִם
 לֹא תִשְׁכַּח קִלְקִים בְּמִי־קֵן תִּאֲבֹד: : ד אֲמָרָה שְׁכֻנָּה עֲשִׂינָהּ
 אֲשִׁרָה קִבֵּל עַלְיָהּ בְּתִיבָתָהּ וְתִקְעֶנָּה בְּתִיבָתָהּ בִּי דָם הָיָה
 אֲשִׁרָה בְּתִיבָתָהּ אֲשִׁרָה בְּתִיבָתָהּ: : ה אָמֵי אֲמָרָה לָהּ.
 לֹא. וְאִם לֹא תִשְׁכַּח קִלְקִים בְּמִי־קֵן תִּאֲבֹד: : ו תִּקְבֹּר אֶת־
 הַתְּאֻבָּה הַזֶּה. אִישׁ הָיָה וְלֹא תִאֲמָרָה נִשְׁמָעָה בְּתִיבָתָהּ. וְכֵאֵל תִּבְקֹשׁ

ישלך חוסם לנים סבלא דחיינו שירכלא סרומייס חוסם בעיר ירשלים ויבנו
 עליה דין ויפסכו עליה סוללה ולא ימנעו להם ממש עד כי ישלחו על כל
 פשעיהם וימקו צעומיהם בצדק צרעו וכלמה וסבוק ינו חם כל
 חלסם חסם.
 יב (א) פולאטוס ססך דסם וגו': כדכ זכרנו למעלה כחלס סיונו ג' שהרומייס
 צדאחוס כי יהיהרם עס קש עורף סם, צקשו להחליט בצורחס ולסצר
 מטה עורס, ולכן חלקו חס חרץ יהודה לחרבעה חלקים והפקדו על שלשה
 חלקים חס שלש בני סורוס הנסחרס, כדו שלא יהיה להפדוס סמחון סס
 לחומר שאין להם מולוס וסריס מנני עמס. ועל ירשלים וסבצוריה הפקדו
 פלנסיאוס פילאטוס עס חילוסס לכל יהיו להפדוס עיר מנצח כירשלים לעור
 כנגדס ולמורה צס, ורע הדבר הזה צעירי יהיהרס וצפרס צעירי מלך סגליל,
 הוא סורודס, רע מלך על שאלו גורס צמללה חציו וסמחו חס שיער הפקדוס,
 ויהי פילאטוס לשכיס צעיריו וללצניס כליו. ולכן סכלס סמח סיסס ציריסס.
 וחספר שעשה סורודס דצד מר להסעיס חס פילאטוס ויבצק סילאטוס לנקוס ממנו,
 ומפני כך סרב חס להסעיס סגלילס סמלס חס חרץ חין. צדס רע ופסע צבוחס
 ירשלימה לוצוס ולהספסל צסליל. (ב) המנצחל בשילוח: שילוח הוא גירון כי
 קן סרגס יוסין, חס ספסוק (מוליס ח' סיון ח') והורדסס חוסו חל גירון
 וחחוחן יהיה לשלוחא. ומלנו סס סגחון ססוך לירשלים היה וסמוך לסכר
 היה סגל על סחמה ויסל סמגל היה על סמונה עסר חנסיס ויהרסס צסורס
 חלקיס, ומחוס סלל סמלל היה סמקחל חספר שהיה קן מוסרס צירי
 חסבי יהודה מלחוסס חיס מפי חיס. או סיסעס חסרי מוס כל ספרי הפקדוס
 ציוני סדור סחול וס' הדבר עור מקוק על לנס. (ו) את המסל וגו': כרי
 סלל יעלה על לב חנסי יהודה וירשלים לחומר חך צדקיס חסמו ומעסני

הלכתא כמאן? אמר ליה הלכה כמר זוטרא ספק נפשות להקל: ונמצא
הרמב"ם (בפרק טי מנכנסים בשבת ע"ז) ו"ל האשה שישבה על המשבר
ומתה מביאין סבין בשבת אפילו דרך רשות הרבים וקורעין את כרימה
ומצויצין את חולל שמא ימצא חי שספק נפשות דוחה את השבת אפי'
לה שאין חוקין חי ע"כ. ובפרק צמרל דיומא אמר ר' שמואל עליו מביאה
ספק הוא שם ספק אנו שם, ספק חי ספק מת, ספק נכרי ספק ישראל,
מסקינן עליו את אה הגל וכו': ומטו רבנן ספק מביאין פקוח נפש בשבת
והזין הרי זה משוובה. ואין צריך לישל רשות מביאין דין ולא בספק נפשות
בלבד הסיור לחלל אם הסכס אלף כלל הרבירים הגורמים אשר ויסורים
לאדם כדמוכא במה נאין מעמידין (דף כ"ח ונמשכה שם ונמשכה וינמא
ק"פ ע"ג) מומה להמר ר' מומה במסכת ו"ל משילין עם בתוך פיו בשבת
מפני שהוא ספק נפשות. וכתב הרמב"ם ואמרם כל ספק נפשות
דוחה את השבת ולהחזיר ולרד אותך להקדים ולהחזיר בזה הענין
ושלא לאחר ואפילו בשבת הראשונה מן החולל שהחזירה מוכר
חליג. ושלא נאמר אין ספק שהחזיר יחמיד עד לשבת האחרת ונצטרך
לחלל עליו את השבת על כן נהיהו היום עד לסוף כרי שלא
נחלל עליו שני שבתות. ובמסכת שם (פרק טי מנכס ד') כמד
החושש בענין שהוא שיהיה בשבתם או באחד מהן ציר או שיהיה
בשבת שותפות מהן מוכר הכאב או שיהיה דם שותף מהן או שיהיה
בהן קדחת וכיצא בהלואם אלף הרי זה בכלל חולל שיש בהן סכנה
ומחללין עליו את השבת ועושין לו כל צרכי הרפואה. ומלמי המס בפרק
צמרל דיומא כ"י יוחנן כי חש בצפידנא (והוא חולל השנים) עכר רפואה
בשבת ואחמו (ונמשכה שם דף ק"ט ע"ה) גרסין דמוכר משום רפואה לזממ
אם הרי וסכנל בשבת אם נמס לסינו רק משע כדמשתע מנעזנא דכר אפי'.
וכינוא אקלע לבי רב אשי חזיה דדרינא ליה חמרא אננא דכרעה (פי'
דכינוא ליה היה יושב ונצל רגליו כחומץ כרי לעקר המס) אמר ליה לא סבר
לה מר להא דאמר רב חילל חלא לא (כי חומץ מוכר משום רפואה בשבת)
אמר ליה גב הרי גב חילל שאני כי מנכ צבג הרי גב חילל חלאם שיש בה
סס סכנה מ"מ מפני שגורמם יסורים ועבר בשבת היה בכלל חוללם שיש בה
סכנה ומוכר לעשות רפואה בשבת. וכן כמד ברמב"ם (בפרק טי מנכנסים שם
משכה ה') ו"ל וסבה שהיה בגב הרי גב חילל הרי הוא כמכה של חלל
(כ"ל כמל גופו של חלל מן הססה ולפנים) ואניה צריכה אמר ומהללים
עליה את השבת. וכן כל חולל שהרפואה אמרים שיש בו סכנה אף על
פי שהוא בעור הכשר מביאין מחללין עליו את השבת על פיהם. ומחללין
אם הסכס לא על ידי ככרס ומוסיים חלא על ידי גרילי יסאל כדמוכא בפרק
צמרל דיומא (דף פ"ד ע"ג). ובמסכת שם להרמב"ם (פרק טי מנכס כ').
ואמר שאלו ענייך גם מוכרי סכמים מסקום נפש בשבת מוכר אפילו במחילל
גדל ונעלמא יחירה חלמורה מן המורה, חמד כי כאלן כרסמאם יחש חלא
היה בה רפואה סכמים ולא חלמא ולא מחילל שם לממרי, כי כדכר כעלמא

ומטו המס (לפני כדף פ"ד): מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו אפילו רבירים
מטמאים עד שיאחזו עיניו: מי שאחזו ירקון מאכילין אותו בשר חמור:
מי שנשכו בלב שושה מאכילין אותו מחמד ככר שליו וכו'. והנה דברים
קל ומומר ומה כדברים שם כן ליסור מוכר דלוריומא בלאו כגון צמר קולס
וצמר מור וסמור מפני פקוח נפש, רפואה חלן צה ליסור דלוריומא לא
כל סכן שמוכר מפני פקוח נפש. ומטו לנו לממד כדכר ניק"ז והנה דין פשוט
היה שאלפילו ספק נפשות דוחה אם הסכס כדלמא כנמשכה בפרק צמרל דיומא
ועוד אמר ר' מתיא בן הריש הודיש בברנו משילין לו סס כחוך פור
בשבת מפני ספק נפשות וכל ספק נפשות דוחה את השבת, ומטו סס
בגמרה אמר ר' יהודה אמר רב לא ספק שבת זו בלבד אמר, אלא אפי'
ספק שבת אחרת הריא דמי כגון דאמדה לחמנא וימא וימא קמא שבתא
מהו דמיא ליעכב עד לאורחא כי הרי דלא נחלל עליה חרי שבתא
קמשמע לן. תריא נמי הרי מהמין חסין לחולה בשבת מן להשקתו מן
להכרות. ולא שבת זו בלבד אמר אלא אף שבת אחרת ואין אומרים
נמדין לו שבא יכרא אלא מהמין לו מיד מפני שספק נפשות דוחה את
השבת ולא ספק שבת זו אלא אפילו ספק שבת אחרת: וכן סוס נמשע
כדמוכא (במסכת שם פ"ד ע"ה) ו"ל דחיה היה שבת אצל סכנה
נפשות כשאר כל המצות לפיכך חולל שיש בו סכנה עושין לו כל צרכי
בשבת על פי רפואה אומן של אותו המין חולל אחד לחלל עליו את
את השבת ספק שאני צריך וכן אם אמר רפואה אחד לחלל עליו את
השבת ורפואה אחד אומר אינו צריך מחללים עליו את השבת שספק
נפשות דוחה את השבת. ונמשכה ב' אמדות ביום השבת שהוא צריך
לכך וכן לשמונה ימים אין אומדין נמדין עד הערב כרי שלא לחלל עליו
שתי שבתות, אלא מהחללין מהיום שהוא שבת ומחללין עליו אפי' טאה
שבחות כל זמן שהוא צריך ויש בו סכנה או ספק סכנה מחללים ומחללין
לו את המר ומכבים מלפניו את המר ושוהמין לו ואומין ומכשילין ומחמין
לו המין מן להשקתו מן להוצאת גופו: כלל של דבר שבת גב חולל
שיש בו סכנה הרי הוא כחל לכל הדברים שהוא צריך להן ע"כ: ומשום
זה הסיור לחמס מניין בשבת לא לכד למול כמכר חלא חף לנולס ולחלל עליה
אם הסכס בכל הדברים הלכיים לה כדלמא בשבת (דף ק"ז ח') מסקדין
ומחללין את האשה בשבת וקורא לה חכמה מסקום למקום ומחללין עליה
את השבת. והקישו ב"מ סכר חנא ליה מילדין את האשה וקורין לה
חכמה מסקום למקום ומחללין עליה את השבת לאחוי מאי? ומשע לאחוי
הא דתנו רבנן אם היתה צריכה לנר הכריחה מללקת לה את המר צריכה
לשמן הכריחה מביאה לה שמן וכו'. ומסיקין סס אמר רב יהודה אמר
שמואל היה כל זמן שהקבר פתוח מין אמרה צריכה, מין אמרה אנה
צריכה מחללין עליה את השבת. רב אשי מחי המי. מר זוטרא מחי
המי. אמר רב יהודה אמר שמואל היה כל זמן שהקבר פתוח מין אמרה
צריכה אני, מין אמרה אין צריכה אני מהללין עליה את השבת וכו':
אמר ליה רבנוא לאשמור מר זוטרא מחי לקולא ורב אשי מחי לחמרא

אברהם קרפא, וקלענע לוי; מוואסער אגרות, אהרם דם דאמאטאקאן
לפני האגנים, וקאלאס דאס ידע אגל-קבצם, פי קבצם, פי
קאלאס, תעקרה דאס לפני האגנים; מו דמקרה וקבצאם עד
יחזק. מעט דאס דאמאטאקאן מלכח האגנים וקל-איש יתיר
אליו; י וקלק אשר השמים והארץ גברו מאשר יכל קין

הדבר נמל עהנו בדרכ ארץ בין עבר ואדוני כנסתו, כי אם סיפא לא
ספא. (מו) המצטרקים: המה' אס עמם לפני המון המסלות הארבות
וגעניעם גוף בחור המסלה בטליות ומסילין גדולים צמיסות ראש כלמון
והוא צהן. ידע אס לבנבם: ר"ל ידע שלבנבם דחוק מננו וגעמם אלו
רק בצמחונם. בין האגנים: פי כל הדברים שהם משוכים וקרים בעיני
הצדדים רשינו שמוקקים טובה לעלן בעשיה המלח ומקרים כבוד וגדלה
על קר כדרך שמוקקים טובה לעלן בעשיה המלח ומקרים כבוד וגדלה
טוב אל מלכאסו ואל גובה קומתו כי ממסיהו וגו' (שמואל א' ט"ז) לפי שכל
ספק היה על שאל שגבה מכל העם משמנו ולמעלה לין כמח כל העם (סס י')
וגלצולו לאמר לא הי אס יפה בכל ישראל וגו' (סס ז' ד') וכל זה אופיה
לנסות רח בלחיה אופן שיהיה כי מועבת הי כל גבה לב (משלי ט"ז) והפטו
צמי אגנים דח משכיה. ואומר לב שגבר וקרה אגנים לא מנה. (מו) המורה
והגבאים עד יחזק: דבר זה כמז ומפורש במה שכתב י"א פסוק י"ב. כל
הגבאים והמורים: עד יחזק נבא. ועין הכחז על הגבאים והמורים שמהם
צמחה והנבאים שמהם למקיים צמי המשיח, כלומר עד ימי יחזק נאמר
כל דברי השועים והמחממות האלה צמי, צמיג הנבואה על העמיד, והיו כל
צכל העמיד. אכל מימי יחזק ואין המהיל כל הדברים האלה להמקיים
ההוויין והנשפס כי מלכות אגנים שהם מלכות המשיח והמה להנשפס. וסוד
נבואות המורה והנבא' אין צכל העמיד לכל ההויה ומכלל הנבואה לכלל המעלה.
יחזק המהיל ללל מכלל העמיד לכל ההויה ומכלל הנבואה לכלל המעלה.
ונסין מלכות הנבואות אל יחזק לפי שהיה היה דמיון אליהו כאשר הוכחתי
למעלה בס' ז' ובה קורס המשיח לצער בלח יסוע שהוא משיח. והמחילו מלח
למקיים חזק דבר הנבאים. והוא כאלו אמר ישוע המורה והנבאים המנבאו
עד ימי ציאתו. כמאמר המכנים שכל הגבאים לא המנבאו אלא ליחזק
המשיח. וכל איש ידוע אליה וגו': ענינו ואמר כח והאמת דרי לעלם
אל מלכות המשיח. לפי שגדלו המרשים כל הדרכים והמדות העולם שהיו
סלילים מננות מלכות, ואלם עשו צדיקים שיעשו לחורה ססידים אס דבר
אלהים חיים ומקורס וחסו אבן על פי הצדיות לכלי דבר נבגלם דבר לשפר
לדין שמהלך כל איש כנבר מלליו הרולה ללל מלכותו מו ללואו של המשיח
ומשכנה שפדושים למלכה ע"י מלכות המשיח והשטח שפיקר בעל חזק
שאלמה על המלחמה שהה במח' אס מעמם אס משגב ורין מוח וכמעמם

פאשר לאר מו יתן לכם אגל-אשר לקם: י לא יוכל עבר
לעברא לפני אגנים, פי אגל-קאחך וקאלא וקאחך האגל-אגל.
אגל-קאחך. וקבן וקאחך. וקאלא. לא חקלן קעבר אגל-קאחך
ואגל-קאחך: י וקלמקעו קל-אגל גם הפדושים אשר הם

האדון להיות פקד על הנו. וכס שונכס האדונים להצמין בראשונה אס עברו
צדבר קטן ומעט, ללחם אס היין הוא למח מהה יד עובר וכמסס הרצה,
ואס הוא מאין רוח נמט יתן צדי כל אשר לו ואס לא מאין הוא בלחם, לא
יתן ער צדי מלכות אלא ירשנה מנחם, כך הקב"ה כב"ה צדאסו שצדי
אס מלכות נמנו ר"ל שמהנהגים בצדדים כדאסו אש"ס שהעומר הוא דבר
השייך רק לעניי עולם הזה והוא דבר קטן צמחיה הדברים הרחמיים המעליים
אס האדם לאשר האמיתי נ"מ לא ימנע שטח מנעליו להסיד לו מהה והמה
צדדים שגדלים ומשוכים וקרים אס מלכה דהיינו יראו וירעמו כנסתו וכן
להסיד. והיו פי' אס במסין העולה נאמנים לא הירחם. ושעם מסין האמיתי
הוא על הדברים השייכים לעניי הנפש, כגון מוחה רוח הקודש והשפעתו בל
האדם להביר אס צדאסו צדיעה למיחיה ולעמור ולהצין במחממו וצבור מלכותו
כדי ללמוד וללמד למעור ולשכח ולקיים אס דבריו ולעלות וללחם אס פניו פני
השכינה ושכן הכרזים במדעו' לרונם ענו המיד. וקרא מנון האמיתי להיותו
ספק מנון העולה לפי ששער כזה עמד וקיים לעליו ער, ואוכל אס שירותו
בעולם הזה והקין קיימם לעולם הבא שכלי ארץ. (יב) באשר אור: דהיינו
שער וכמסס שמהו מהשם רק כקדון צד הדברים. אשר לבס: כלומר שגון
ומיוחד לבס והוא אשר האמיתי צמי עולם הבא, כי וחס היה מוסכמה הנשמה
והו סללים צדאס האדם והו כמות המורה והמלח וכל סודיהה בגוריה עדין
וצמחמור קדישין כדי לנסות אס האדם עולם וללחם אס פני האדון לבחם
ולנסות מניו שיהיו. לפיך לרין כל אס להמלך כח הי לעמור על נפשו
ולשחמל' צכל עו לצמח האצור של ר"ל הי עולם הבא שהיה מלח צדאסו
ומכונה ולקוח מה שהוא שלו דהיינו עובר עובר וכמסס ונמל הי עולם משיח הי
שעה. (ג) קבר וגו': בעבר קין כסף מדבר שאלך לעצור אס חליו צכל
כוחו וצכל מלחיו וכל מעשה ידיו לצמליו שקמו צדיו, ולי אספר שיעבור וישרת
בס קן אס אחר כפעם אחר. וכן הוא צמחיה צמי אגנים: כי כלס אס ענדים
לשם שקיה אסם צלירה וצדירה וצמחיה וצמחיה חסדים גדולים עד לין מוספר
ולרבים ללחם ולעבוד-צכל לבס וצכל נפשו וצכל מלחיו, לפיך הי אספר
שיוכל לחם אס לבס על דבר אחר ולרדוף אחריו כדי להשגו, כי צוה עובדים
על מלחם חלונסם שוה ללחם ולעבוד בכל צד אסם צללם אס יתמנו או יקלחו
אס המכונה צוה האלה להמר הלא לרבים אהנו המנון בעולם הזה להסחות צו
אס המסל צמי שעה והכמות המסכן צויה, וכל אסר רס ימנחיה ו"כ לרין האדם
להסחל צכל מה דאספר כדי לצור כסף ואין צוה אספר ועבירה. כי הי אספר
ל אדם לעבור אס הי בעת ירע לפיך אחר שתי אספר צוה ומצבר אס

מלכות האלהים ונען איתם ויאמרו, לא תבוא מלכות האלהים
 כי אם בדיקום בדעת; וא לא יאמרו הנה היא פה או הנה
 היא שם, כי הנה מלכות האלהים בקרבכם היא; כד יאמרו
 אל-תלמדוהם, הנה נבואים באים ותקבצו קראות יום אחד מימי
 קרבנותם ולא תראה; כד יאמרו אליהם, הנה פה או הנה שם,
 אל-תאמרו ואל-תלכו אחריהם; כי פי כבודן רבונם בפניהם
 אחד במחבתם ולשמונים ואר ער קוצר אחר במחבתם ולשמונים, כן
 יהיה גם בקרבנותם ביומם; כה ובראשונה עליך להענות בקרבן
 וקרבנותם כן חסדך הנה; כד ובראשונה יהיה בימי נח פמל-כן
 יהיה בימי נח-האדם; כד אכלו ושתו וישאו וישאיו נשים ער-
 היום ואשר בא נח אל-התורה וברא הכבוד וישחת את-קולם;
 כה ובראשונה גם יהיה בימי לוא, אכלו ושתו קנו חברה ושתו
 קנו; כש ובימים ואשר בא לוא משרים ומאשר אש וקוצר כן
 ולשמונים ושתו את-קולם; ל כן יהיה ביום הקולות בקרבנותם;

יחשב כי סבא לו כבוד כהה בזה, גם חסל כשכלום ובעבור לפי שחמך המעשה
 כשכלום הוא עני ורוב על המעור כזה וסל לוישים, (כא) ולא יאמרו: פירוש
 לא יהיה לך עולמו לכה כדברים האלה לעתיד לפי שעתה כד מלכות
 אלהים במהכס היא והמולה בימי יומן כ"ל ומעיד בזה שהוא הוא המעשה.
 (כב) ימים באים: אמר עליון המעשה, יום אחד: פי' מסמלו לראות אותו
 אמר כך לאלה ולכל עמכם כד ימי קדם בשור שמהלכו אחכם כשעור וחס.
 ואשר שבעים הכתוב על הפרשים לרמוז להם שימים ביום י"ל ימי שכלום
 ובהם ע"י הכרמיות ולא יחלו לראות יום אחד מיתום וסוע דכיוני שצדקו
 לדרוש אליו ולשנוע בקול דבריו ולא יכו לראות אותו, כי בימים האלה יני
 סמך, ככר המולה מלכות המעשה וסורמו ומרצה וסוף מיהרה וירושלים
 בין האומות השולט ועוד אין להם מקנה לשון, (כג) ואמרו אלכם וגו': נכרים
 בלו ימי הרעה ראה יסוע שהרבה מעשי שקר עשירים הם לקום לחורו כל
 דור ודור אשר יחלו אם לה יסוראל להשועם לחוריהם, ומשני שיעני הסמון יהיו
 כלים מהכס עור למשיח יחלו וירשו להם יהיה מי שיהיה, לפיכך הוא מזהיר
 אותם מעשות כן ומהשנים כס, הנה פה: י"ל המעשה בנביא, להם כס סוב
 בלחך מימן כלשך כהכ הרמז חגרים מיוחדת על פדצך סוב ועין גם על
 הענין הזה בפרקמה, (כד) כן האדם ביומו: מוצר צום יקום נקמתו מסורתי
 יסורה וירושלים והוא יום ספורענות במרץ העיר והמקדש ע"י הכרמיות, ומשע
 ג"כ על יום הדין שהוא ומהפך את הענין במשלים כן סדרות הכרמיות.
 (ל) ביום הגלות כן האדם: לשמות דין ומשפט כדשעים אשר לא ראו עדיין

ו יאמרו האלה, אם-היה להם אמונה קבוצה ויהיה ותאמרו
 אל-השקוצה הוואת, תשלישי ותשלישי בים, ותשבע אליהם;
 וימי קבם ואשר לו עבר חרש או רעה וקבא כן השקוצה
 יאמרו אליה סבה, פלא וקב: ה ולא יאמרו אליה, הכן לי את-
 אחרת הקרב רבונך ושתו אתה ושתו ער פיראכל ושתו, ואחר-
 כן תאכל ותשתו אחרת: ה היתן חסדך לעקר הנה על פיר-
 אשר את-אשר איה, אחרת פירא: וכן גם אתם כששונכם
 את-קל אשר אחרתם אחרת, עקרים פלי מועיל אחרת פיר
 עשירה רחוקה עלינו לעשות: א ויהי בקרבן אחד וישקוצה
 ויעבור בחסדך שכלן ותקלי: י וברא אל-קוצר אחד וישקוצה
 כד עשירה קוצרים ויעבור מרחוק: י וישאו את-קולם
 ויאמרו, ישוע רבנו חסד: י וברא ויאמר אליהם, לכו ותראו
 אל-הפסגים, ויהי בקרבןם ושתו: ה ושתו קבם פראותי כי
 נקבא לא שוב וקבול קם פקד אחרת-האדם: ה ופלא ער-קלני
 קרבלי ויתן לי חסדך, ורוא לשכרני: י וישוע ויאמר, תלא
 נשקוצה עשירה, ותשקוצה אחרת: י לא נבאא שקבים לחת
 קבול לאלהים פלתי דנקרי הנה: י ויאמרו אליה, קום קלי.
 אמונתך וישקוצה אחרת: כ ובראא אותו הפורשים סבה חבוא

חבוא: ענינו המהמתי, ללמוד שהמחלה לריכה זוקה מרבה, (ו) כנר
 חרדל: עין על זה הלשון למעלה בסמן י"ג פסוק י"ג, שקבא הוא חלי מרצה
 ממיני המחלים, ואמר שקבא לפי שהמקמים היו עשירים בלחך יסוראל יומר
 משאר העלים כמ"ס בשמיה (מלכים א' וד) ואם האדום כן במקמים אשר
 כשכלה לרוב, תשורשי: המעקרי והשולי כל, עקרי ומשני את ענף
 כל ירי איה, (ו) אשר לו עבר: מוצר כעבר קיון כסף שחיו מקבל
 דבר על כל עבודתו אלא רק פרכסה בשלמה כדושי, (ח) ונבוי הנה:
 השומענים לנכרים משבו כעניי הוהדים עין למעלה בסמן י"ג פסוק י"ג
 (כ) מלכות האלהים: מלכות המעשה אשר ציוני חושע יהיה ויסוראל יסון
 לבעת, ושבע סלכות חסד לוסנו, לא חסד למלא עיני כשר, כדכרי שסם
 סלוח ומורה לעני כשר וחס ואמר יחמר עליה כי זאת היא מלכות אלהים,
 גם לא יבא המעשה כרוב כסוסים ומיילים כמלך כשר חס ולהם עם הכרמיות
 ויגרס מיהרה וירושלים וכיואל כדכריס סלח אשר י"ס כדשענים כי משפחה
 כשכלה המעשה, אלא אדרבה מלכותו סובא כהיסס העתה ציוני אשר חלי אש

Handwritten notes at the bottom of the page, including the word "אשר" and other illegible scribbles.

קלי
לוקס יח

וה' א' ודבר אלהים אל ה' ואלה פסוקי שפירא פופפיה מואן
 תפסות: כ' לאמר: שופט אחר ה'ה בעיר אבות את-
 האלהים לא ה'ה ועל-הואם לא ה'ה: ויהי בעיר אלקנה בעיר
 ה'היא, והבא אליו לאמר: שפסני מאיש ריב: ו' ולא האל
 ימים רבים ואחר-כך אמר בלבו: אף גם אם אחר-האלהים
 אקני ה'ה ועל-הואם לא אביא: וכן שן בלואות אתי האלקנה
 הואת אשפט אחר פן תבא תביר ותונעני: ויאמר ה'הוא
 שפסני אחר-אשר אמר השופט הפענול: והאלהים הלא יעשה
 משפט ב'היו הפקדים אליו יקם וקלה גם אם דמיון על-ה'ם
 וקאפס: ה' אני אמר קדם כי יעשה משפטם במדבר: אף
 פבא ב'הואם והמאז אמנה על הארץ: ודבר אחר הפשול
 ה'ה תגד-האלהים הפסחים בפשעם: כי ארקים ה'הו ובלים
 ל'ה'הים: שני אששים עליו אל-ה'הקל להפסול, האחר
 פודש ה'הוא מוקם: א' הפודש אמר וכן ה'הקל בפשעו:
 אחרד אלהים כי אין אני פאשעם ה'הואים שוים וישעים
 נאשם וגם לא במלכס ה'ה: כ' אני פאשם בפשעו:
 מעשור אני אחר-פ'אשר לו: ו' המלכס פ'עמוד מרחק לא
 הוואל גם לשואת אחר-עניו אל-השמים כי אם-ספקן על-לפן
 לאמר: אלהים ו'הם עלי החלוא: י' אני אמר קדם כי יהי ו'ה

ל'ט, כ' יבואו הרומים על הארץ ה'היא שישפיה הפקדשו לנעם ולהרבה ויעשו
 כשר חס לחבל וישחטו חס כולם ולא יחמלו על חיים:
 יח (א) שוקרים: שאל להפעל במפלה, מן שוקר לוי על דברי לעשות
 (ירמיה ח'). (ה) ה'הוא: שהיה עליו לטורח ומגועי בנואד צבואה
 וס וס והלוי ל' ומכעים חוסי נזרים רעים כדרך הכשים הכסוסו כמו כי
 הלקה לו בנדרה (שופטים ט'). (ז) הלא יעשה משפט ו': והוא דברים
 קל וחומר משפטו כשר וס הפשע, שששים משפט לעשוקים חס הם בלואים
 ומחממים להעשות דין, הפ'ה' שהיה חמים דעום ורס ססר וסמט על חסמ
 כמה וכמה פ' (ח) אף בבוא ו': הוא ע"ד חס המהמה ככה ל' ו'ה וליק
 כחאמוס יחיה (מקרא ז'). (י) גם אני פאשעם: כשרי ובהמים: כל אשר
 ל': אפילו טענים וירקות שונים חייבים כמעט ועמי הארצות לויק מנהקין
 כד: (יג) ספקן על ל'נ: ככעלי מסובי צלחם המסוויס והמסוויס ככל
 לנס: (יד) ידים: המנניה ומלדיק נסמו הפס כמ"ס הפסלה הגבה והפגה

לוקס יח

לא ב'הים ה'הוא כי אשר יהיה על חגג וקלי פפית לא יהי
 לשואת אהים, וגם כי אשר בשורה לא נקנה לקדור: לב וקרו
 אחר-אשר לויס: לב פ'ל-כי אשר וקפש להציל אחר-נפשו
 נקד-ה'הו. וק'ל-כי אשר יקריא אחר-נפשו יהיה אחר: י' אני
 אמר קדם. פ'ה'הו ה'הוא יהיו שנים פמשח אחרת. ה'הוא
 יאסר וקדור יקנה: י'ה שנים תהיה שחנות ו'ה. ה'הוא
 תאסר וקדור תקנה: י' שנים יהיו בשורה. ה'הוא יאסר
 וקדור יקנה: י' והעני והאמר אליו, איה זאת ארצנו, ויאמר
 אלהים, פ'ה'הו הפקר לשם וקנהו וקנהו:

לפסוח שבתם לקבל עולו עליהם. (לא) אשר יהיה על חגג: סכל כדרך
 משל כלומר שינקשו לנס ולחרום ולהנעם על נפסם ככל חס להפסח. (לב) וקרו
 את אשח לויס: שבעטה על שבעטה מואמריה ושה חס לנע על הארבים
 שבעה צביחה ומשנה לשב ולהליל, כך חס אל חצונו בעמ ה'הוא על דברי
 ששולס הו פן מספו כמו ק'. (ל) וקש להציל את נפשו: על י'ה אשר
 יכנס לחמוס כי, כאשר עשו רבים צימי האלוקים ונמסו לאחר מוסם בקוס
 מן ג' ורשע וגור שמר על ה'הואים. כי לאחר שנהגו שנים מעיר או פלשה
 ממשפחה בניחוס משונס נמס ל' ההמן וכפרו רבים בשוע כדי להעל מניסה
 משונה. ו'ה'הו: לעולס הבא. ו'הו את נפשו: שיהסור חס עכמו למסה
 על קודש חס. יהיה אחרת: ויחיה לפי שניסה הבק היה רק דרך מבוה
 ששמה למי עולס ולא נחשבה המיסה לכלוס נדר ממן פכר של נשנה הארורה
 כלאר חיים עס פמה כל הארקים כן עין לשלמי עי. (לד) כלילת חווא:
 כלומר נעה בוא הארס המאוקה האלה, כי דרך הכמוג להמשיל הארס לחסך
 וללילה. יאסר: י'ל ילל כחמלם אלהים עליו שימחקו ככ"ל צידי ואלאו
 מ'הרס ומלוקוס כחור מולל מ'הס. שנים במשה אחת: כמו לויס ולפסוח.
 יקנה: י'ה האויב וישאר לאחר ולפני. ולפסח עניוים קוים. (לה) שחיים:
 י'ל שס פשים. מנר ככל הארבים האלה הפפס ב'ן מלכותו לחלום כשר וס,
 מלכות כשר וס פרים וכנדים, אין עס לא עיר ולא עבר ולא פמה חל
 במלכות המשח אין לחס וס פמה על רעהו. כל מי שלצו כקון עס י' חושע
 ויבוא לחלומה אפילו היה עבר לו אפילו פמה אחר הארבים. כי האל לא
 מש פים הוא, אלא כל המורים לו צביהם ונמשיהם יושעים וימלסם.
 (לז) איה זאת: כלומר צבחה מקוס חייבה המהומס והמנוסוס והלרס פרעוס
 וספסולס כאלה כני ח'ה. הפפר: כמו לרשעי יהודה וירושלים שחשבו כפפריס
 מוסס כחיים. ועס ח'ה'הוים: על הרומיים שהיה כרגלס לרס הנסר, כלומר
 ארץ יהודה סהיה מקוס הארס והמלוקה האלה כי כאשר מדרך הנסרים להחפס
 כמקוס הפפריס, כדי להלס עס אול כמ"ס ובלשר מלויס עס הוא (לוח)

קלם
לוקם יח

קל-אשור לך פכר ופטר לעניים וינחל לך אצור פשמים. וכל
לך אחרך: נג ופשע אחר-אחר ויחגצב פי עשיר דוא מאד:
כד וברא אחרו ישוע פי פחגצב דוא ויאמר: ארץ יקשה

לקבל על זה שר, בעד שאר מקבל שר על עבדו שטר אחרו חזינו
לשום. והמנה הוא וכו' וכל חסד השמים שחברו בפרט
שון האדם וזה לוי עולם הכל בשביל מעשיו הטובים אלא רק כלמנו
השלמה והאמינות ע"ד מה שאמר הנביא וצדק באמונתו יודח (מזקוק צ)
כי בלתי כשמה עובד עדים כל לזקויותו (ישעיה ס"ד). וכל כלי במלחמה
להורס עומק סוד המלחמה ושאלי אשכר לו לאדם לקיים אשכר לא יקום אחר
שבעשרת הדברות כהלכה וקרקוקה וא"כ הוא בכלל חרור אשר לא יקום אחר
דברי המורה האם לעשות אומם (דברים י"ז). ומשום שאי אפשר גם כן לו
לאדם לטבול כל יסוריו דשראל על עובדי דאורייתא לכן המשיח אקבל ונעל
עליו במלחמה הש"צ צוהר ויקבל כל"א ונחברו נרפא לו (ישעיה י"א).
ואם היא משובה על דברי בעל חזון המונה שפיקר כאן במלחמה ש"א לו
לאדם להושע בלתי שמיים מלחמה מורס משה. ועיין על הענין הזה בהקדמה
וחמלא חשבה כנוכה על דבריו: את כל אשר לך מבור וגו'. עד פסוק י"א:

כאן פוער האור שכל קן נחמדו דמי יעני להיום קלום השמירה ובטלה מורס
כי הם אומרים שכל קן נחמדו דמי יעני להיום קלום השמירה ובטלה מורס
משה להיום שרר כל' נחמדו עד פסוק י"ב שלמד שט כיפא לכליו אום להיות
השלמים פסק כל' נחמדו עד פסוק י"ב שלמד שט כיפא לכליו אום להיות
המחללים אחר המלה ומה מורס משה כמו שחשבו אחר אנשים מפרשים שחמלא.
וכן אחר כיפא למען לא יתן עול על אחריו האדם כאשר גם שאלו גם
אחריו. רק מחללים אחריו להושע במסד חללים כאשר גם שאלו גם
שולל חללים לאשכר גלגליו פסק כי ה' פסוק א' ו"ל עשור בחירות אשר
בה המשיח שחור אחריו ואל תקשו עוד בעל עבודה שנית. והנה מורס
ישוע מורס להם נחמדו וכל מה שיש לו לעניים, אצל מורס משה מורס לחם
משער לכל מחללים המלה ושלמה להמלה כולה וגו' זה לענין מורס
מורס משה למה נכרה במלחמה כדכריה ע"ד. והנה בכל אשר ישנה האור
ירשע להביע מהפכות ואלו. כי בראשון ארס מורס האחרים שבעלה מורס
משה להיום כדלה במלחמה. כי באחרון וכל פסוק בפסוק. כי לא ומה
רק על מורס כהנים מנה הלכות לכן השמים להקדמה ברוך שממנה ואלו חסר אחר
מנה לזקוק דמן, מנה לשיעום הקדמה ברוך מורס אחר ומה חסר אחר
מנה, מנה דברים שייכים לפיו שבור, מנה להמנה, מנה להמנה, מנה להמנה
ראשון ולמשכר שני, מנה להמנה, מנה להמנה, מנה להמנה, מנה להמנה, מנה להמנה
לשמיים ולעולם, ועל אחר מנה ומה בענין משכר רוב ענינם וקול שכל וסבבה.
ואין אפשר לו לאדם להמנה בכל אלה משום רוב ענינם וקול שכל וסבבה.
ואין אחרו האשכר ויעבור כך להמנה ולעמוד עליו בכל עמ וכל שעה, ואלע"כ
הוא בכלל חרור אשר לא יקום אחר כל דברי המורה האם לעשות חסם. ואלו

קלם
לוקם יח

לכחן נצדק יתר מן האחר. פי כל-איש אשר ירים את-נפשו
ישפא. ואשר ישפא את-נפשו ויחלם: פי ויבא אליו עוללים
למען ינע פם ויבא דמלכודים וינעו כם: פי ויבא אחרם
ישוע אליו ויאמר: כידודו לילדים לבוא אליו ואל-המקנעו
אחרם. פי כאלה מלכות האלילים: פי אחרם אליו אמר לבם.
איש אשר לא יקבל את-מלכות האלילים פילד לא יבא בה:
ה וישאל אחרו אחר לאמר: מורי המלך מר אשור
לשית כתי עוללים: פי ויאמר אליו ישוע. למה קראתי לך
מלך. אין מלך. לא תבא. לא תבא. לא תבא. לא תבא. לא תבא.
אחר-אחר ואת-אחר: כה ויאמר. את-אל-אשר שפדתי מנעורי:
לא תבא. לא תבא. לא תבא. לא תבא. לא תבא. לא תבא.
אחר-אחר ואת-אחר: כה ויאמר. את-אל-אשר שפדתי מנעורי:
לא תבא. לא תבא. לא תבא. לא תבא. לא תבא. לא תבא.

השפיל (מחקהל כ"ה). (שו ינע בם: כד לזכרם כדרך שמהנה עד היום הוא
בכר. משפלות ישראל להביט אחר הילדים לפני פניהם חלוקה חסר כד לזכרם.
וינעו בם: כהמנהיים אחרם כד שכל להטריה עליה צוהר. (שו) מאלה:
ר"ל מהם מן בני אדם שם במנה כלי ערמה ומרמה בילדים. (פי) בילד:
במס לזכר בני הרמורים רעים. (יח) שר אחר: מן הראשים שנקבל אחר
הפרשים. מורי: הוא כמי לחלוק המלחמה אחר השם מושם שמורה להם אחר
הדרך אשר ילכו בה לזכר לוי עולם הכל. וכלון במרד נקרא רב, רבי,
ורבן. (ש) אין שוב וגו': ומורה שמורה גם אחריו כזה השבט, על כדרך
אחר מורה שם לוי כל. וכו' שכל ששנה בעל חזון המונה שחור שמה
המלחמה מוכה שון ישוע אל כדמה המנהיים כו. והנה לא נאמר אין אי
טוב אלא בדרך השפלה למה קראת לי טוב? כד להלכיד אחר השפלה כדכריו
ולחלוקו שם הוא אל למי שקראו טוב ואין טוב אלא אל אחר ואחר שקראו
ב"כ טוב ח"כ גם הוא אל ח"כ חלכה מוכה מנה המלחמה שהוא ישוע הוא
אל ומה דבר ברוך לכל בעל דעם המסבין כזה המלחמה כדכריו. (כ) דעת
את המנה: ר"ל מהנה מן אחרם לחם. (כב) עוד אחת תחשבי: ר"ל אחרם
שם בכל לזכר וכל נפשו וכל קראת שכל פי הדבר הזה יאמר האדם לחם
ולפני אחר כל הון צדו כלחבה וכל הדברים המצויים והמנהיים בענינו כפשו
ימן. ואלו הוא כונה הכח שחגרי שאלשכר לו לאדם לזכר לוי עולם הכל ע"י
לזקוק ומשמים טובים, שהרי הדברים האלה והאחר והאחר לרעך כמין. ועל כולם אחר
לפי, משם להבה השם והאחר כה שאלמנה האלה והאחר והאחר לרעך כמין. ועל כולם אחר
ישוע כסמן שלפניו פסוק י"ד וגם אחר בעשותם את כל אשר צויתם
(ככל-מלחמה שש מלחמה לא מעשה) אחר (לזכרם אחר להמנה לשי הקד"ה)
עבדים בלי מועיל אחרו כי עשינו הוזהר עלינו לעשות ואין אחרו רחמים

קמא

לוקס יח

דורך מענא לוי עולם בעל. וויאל יענע כעמפערן להושיע אים האזי וישע לפניו במלכותו אים המלכות השמיכות לאלהים ריב כנו ואלהים לרעך כחייך. דהיינו לא מלכה לא מלכות וגו'. ועל זה השב שכל אלה שומר שומר מנעוריו וירא יענע אים האזי הוה כי ברע הוא שערין אינו יודע סוד המלכות האלה בלוקס. ווסף לזכר אלו, וכדי לזכור בלוקס פיו ואלהיה אלו על פניו שלא קיים אחר מנעוריו, עס לפניו בדרך מלכות המלכות השמיכות אלא ואלהים הוה ה' אלוקך בכל לבבך וכל נפשך וכל מאורך, ואמר שמיכות אים ע בפסך לקיים המלכות כראוי ונצנצך מאריך כי רוח ונה אחריו, כלומר אים ע בפסך לקיים המלכות כראוי ונצנצך מאריך רשע פסקוקים. ה' עלי לקרוא לעניים חסד יר השמן דורר ואלהים המלכות כראוי ונצנצך מאריך כי רוח הכה ין כבוד לה' וקדש אים שמו ברבים, יך ומכור אים כל אשר יך וסן לעניים עמך וזמנו הכל שמה אלה אים ה' בכל לבך וכל מאורך. וצוה אחרי מאריך ברשע אלהים. ואמר שמון כסף ממיר קינו אשר ימכור לעניים כרי שוורע צוה חס לצנו צוה ע"ד סוד מין לאצוים לזקנה עונה לשד (ההלים ק"צ). ונעמנו אים הרצרים האלה המעל כי נפשו קשורה בעשור והעך כי עשירי דור שאור וצוה גלה ממנו לבו שאינו אלה אים המס בכל לבו וכל מאריך. ועל זה אמר יענע שמשק הוא ממיר לעשירי לזא לחיי עולם כנא דהיינו עשירים העומדים בעשבים כהים הוה כ"ל. א"כ לא הוה כוונת יענע כלן כי אים לבסות אים האזי הוה הנכון זו לקיים אלהים המס בכל לב וכל מאריך ולקדש אים שמו ברבים צמיור נחלנו לעניים והלכנו אחריו. וצוה יך להורות לאחרים שלא ישימו לבם למלכ כמלך הממיר הממיר הוה כי יוצג אים משימו לב, אלא אחרצא יהיה מוכנים ומומוים לממיר אים הכל על קדושת השם. וכן הרצרים האלה הם מנחלים ומקוויים כמפרי השלמים כנו שכלינו כמפרי מעשי השלמים שאלמרי יענע יענע צעם השלמה והשקנה על מלכים והנה מוכסוים לעניי עמם כמסח ירם ונשמה הלכות מלכים ומומלכים ונחמו אים כל הון ציחם לשלל ולנו באלהים ישוע. א"כ ממיר וסוד לעניים מלכר צאם שמשכה מלכרכה לך משום קדושת השם ד"ק ומשכה. ואמר שמשכה אים הממיר הוה על צוריו כראוי, סיון מוה שמשכו הוה יך קדושת האלה לממיר מה ללכר בשמה בשמה קדושת השם. ומה יך לישוק על הרצרים האלה ציחוס משע המשא הוה כמסח ככר יבצר ממיר משע. והלא הוה מקרא מלא ציחוס משע שאלמר ופי הגבורה ואחבת אים ה' אלוקך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאורך כמקדש צנוט משהרין (ק"ד ע"ד) ו"ל אים נאמר בכל נפשך למע מלך בכל מאורך? ואם נאמר בכל מאורך למע נאמר בכל נפשך? אים יך אים שבויו חוצה עליו ממונו לך מאריך. משמע מלאן שכל מי שוכנה בשם ישאל עליו ממונו לך נאמר בכל מאריך. משמע מלאן שכל מי שוכנה בשם ישאל חייב לממיר אים נפשו ואם ממונו על קדושת השם א"כ הלא גם היהודים חייבים לממיר אים כל אשר להם ולממיר לעניים באל שיהיה מלכר לך. עה לממיר ולהשליך והכל יפה צעמו. א"כ גורות דמי יענע כמורח דמי היהודים צמורם משע. וממילא לא על מורח יענע ין מלכות אים מרעה והוא צעל חיזוק לא לאחיה, כי אים צממנו על מורח משע המלכה על פי השם מלכותו. הוה כד אים ונארו ומורש ממשכות מון ומכסוים עמל ומה: (כד) יך עכור נפול

לוקס יח

קמ

מלכ להושיע עור דקדוקי המלכות דרנן מה רצום וממורח הה' ואף אים ימן האדם אל לבו לצלמי פסח אל כל דבר שנשלים אלא יך לזקק במלכות בכל ואם הוא דבר צלמי אפסר לקיימן כראוי, כהמשק יראה המשיין בהמ"ג ופשי למות הרבים כנר מלך ומורה אור. הלא הוה משא ועל ככר שאין שומר ומספר לברכותו ולמשקלן. ללא מורח ישוע שמשכה במלכות ואינה מלכה ומה ללכר כי אים להכנה אים המס בכל לבו וכל נפשו וכל מאריך ורשעו כמורח צלי הוסיף עור שום מלכות עשה אלא חשכה והלכנו צעין הוה בהקדושה צפרק יסורי הוה הולכים וסם צמירם ההפכש ציון מורח משע לחורח ישוע עיון עס ומשיכה דעמך. שגית ורי מעשר אים צלצל מורה משה והלא כמה מעשרות גורח? כמו מעשר רלשון ומעשר שני ללוים, מעשר עני, לקע שכמה ופילא? וולמן למה עור להמיר יר עניים ואצוים בכל שעה להעציע לים ולמה די ממסורם אים לממיר עי' שריו גייע כף אים הוה מהיה מלכ לאחריס וכל שירות נחלנו לממיר, ואין לו מיר שמה במלכות על אחריס מיר מהענוה והמורח למרדש ולרוע ולקלר. א"כ רלח וז כרלח וז. ש"לש"א אל מחשור דרעמך עניין הרצרים ממיר וסוד לעניים ופסורם נחלם על כל הקולאים בשם ישוע שמשקו אים הוה דבר שלא יפלוה השכל ואין דעם נפשה לרים לעמ אים המפכות האלה הוה דבר שלא יפלוה השכל ואין דעם אים מרעמו, כי הנה אים לבו כל קהל עמם המלכים וממירם אים נחלם וישורן לעניים לבסוק ימנו כולם ואלכנו ללול הכל צלי ממיר ונלי כסף ומטה יד עס הנלכים ויהיו מתי רשע וממירם צנוים ולממיר מעשרים ונחלנו שפופה מני ואל ובר עס ישוע עור ונמלא עס שומם ממלכ צוה, ומיה מלכ שפופה להיות עבירה. ועי חכם הרואה אים המלך מלא חוקים ומשפטים שארים לקיים ממעמו אלא למכשול להרוס ולנעלה? רביעית גם לא אים ישוע ולא דבר כדבר הוה ולא עמלה על לבו ללוות על לאן מרעמו ללמי הסמפה בנחלם נחלם אצוים או בקיין כספם ולהשכיח מהם כל אים עשיר ושוע. והרלח מה שאלמר במלכרקים פרק יד פסוק כ"ד שאלמר עס ישוע בשרים אור נקמה לצומוים צעור לנול אל מלכות השמים. מוקלמר לבשושים בעושר מכלל דאין צומוים צעורים ימלין לנא לחיי עולם הנא, והואיל ויס עשירים שאין צעורים צעורים אלא שם עשירים הוים לוי עולם הנא, ומשום שם עשירים הוים לוי עולם הנא מומל ממר ללמי לזקק וירא אלהים להוים עשיר, ומשם שמשק ללמי הם וממיר להוים עשיר צעל כרמך גם אים מורה שמי אפסר לזכור ולפיר אים הכל, כי אין מלך צל ציר ואין עשיר צלי כספים והיו. והמלמר המלמר כאל צמסוק כ"ד שקסא כי יצאו העשירים במלכות אלהים הוה כלל שאלריך לממיר דהיינו עשירים הוים כעשרמה אלהים ואלים ואלו כנו לבם ומומן לממיר אים עשירם על קדושת השם. א"כ גם הפסוק הוה ממיר וסוד לעניים הוה כלל שאלריך לממיר דהיינו לאו דוקא שכל המלמין צימם לריך לממיר מיר אים הכל אלא יך צאם שמשכה מלכרכה לך. והוא דבר לממיר מענינו דבר הרמיר ממונו ואלם הוה דעם קדושת קדוש הממיר כלן. כי כלל העולה מכל הרצרים האלה ר"ל ממונו י"ח עד סוף הענין הוה שאלמר אים ממיר ונכר מורה הוה נשע שמה הוה המלכר ורע להושיע ולממיר

קמט

לוקס ב

ד'ק'רם. כח א'ע'ש'ה. א'ש'ל'ח א'ח'ד'ג'י א'ח'ד'י א'ח'י פ'ר'א'ח'ם
 א'ח'י ז'כ'ני ע'ל'י: י' ז'ר'א' א'ח'י ע'ב'ד'י ה'א'ר'ב'ה ו'א'ח'ד'י א'ש'
 א'ל'ג'ע'ה ל'א'מ'ר. ה'ג'ה ה'ז'ר'ש. ל'כ'ו ו'נ'ר'ג'ה ו'ל'ג'ו ה'ז'ר'ה ה'ז'ר'ש'
 מ'ו ו'ש'ל'ק'ה א'ל'ג'ח'ו'ן ל'ק'רם ו'ה'ז'ר'ג'ה. ו'ש'ח'ה מ'ד'ד'ע'ש'ה
 ל'ר'ם א'ר'ון ה'ק'רם: מ' ז'כ'א ו'א'ב'ד א'ח'ד'ע'ב'ד'י ה'א'ר'ב'ה ה'א'ר'ה
 ו'ח'ן א'ח'ד'ק'רם ל'א'ח'ר'ם. ו'ש'מ'עו ו'א'מ'רו. ה'ל'ל'ה: י' ו'נ'פ'ט
 א'ל'ר'ם ו'א'מ'ר. מ'ד'ר'ה א'מ'ר ה'פ'ח'וב. א'ב'ן מ'א'מ'ר ה'פ'ח'וב

מוריס כנססוק שלפניו. מברי הרבם: השנה ומשטים טונים. (נ) את בני
 את ידירי: לעמו על עזנו כד"ל זה בני ידירי כך רצחתי נפשי כספר הזה
 פרק ב' סוקר כ"ז ונפרק ט' סוקר ל"ם. (יד) הורש: כלומר שיחורר העטרה
 לזמנה וישיב בה שבע המלכות אל אשר לו עיין למעלה בסיון ח' פסוק ל'
 הורשה: ר"ל המלכות והממשלה על כסם ישראל, כי ספרשום והספרים שם
 המצפצפים להקרא ראשי גלות ומשלים ורורים נעם ה' נשבע והוריש שם
 הוא לא יסור שבע מהסוד. והעירומך על הזכר הזה נהקדמה. (שז) וראבר:
 ככל נתיי ארם ומלוקים ע"י הרומים. הרבם לאחריהם: כלומר שיחורר
 אל שלמיו ומלוקיו להבדיל דבר סודו למוי ולקרא להם להסתפח כמלכה שם.
 (יד) והרוב: כמלכ"ס קד"ל ר"ל. אבן וגו': כל הכנוי ישראל המצפצפו בפירוש
 הספוק הזה. כי יש סומכים אותו על דוד ויש מביס על ישראל. והה' הזה מלוקים
 שהצוים הם המביס ומלוקים העולם. וזו רחוק מלוק כי לא מלוקי בכל ההקרא
 או צנחון משה והלוקים שהלוקים העולם הם צוים. ועוד הוא כנבד קשר
 הספוקים שלפניהם ושלחמריהם. לאלה שבע המצו שמוצב על הולך הנושית
 כי זהו ההקרא לר"ל כמ"ס כדמל"ל ב' פסוק ל"ה והוא די מהם ללמנה שם
 לעורר כז' וגו' שם"ל לפרש לרשם כל המפרשים אלה על המשיח. עיין למעלה
 בסיון ח' פסוק ל"ג. ומלוק לכן זה חורר אחריו ה' המביס מלוק אבן אבן
 ברוך פתח יקרא משה הנהמין לא יחיש (שעיה כ"ח ע"ז). וכח שם רש"י
 המביס יסור לשון עזר הוא כנוי יסור המלך (לפסוק ח') וכן לר"ך לפסוקי המביס
 שוהיה צליל אבן צליל לשון מלך ומלוק כמו עופל צליל וצוין (שעיה ל"ג). והן
 צוים לאלה המפרשים ומלוקים חכמים והם ההקראים צליל משה ומלוקים צליל
 כדבריהם צליל קשרים קד"ל ע"ה מלך צליל? אומר רבי ומהן אלו מלוקים
 סמנים שעסקים צליל קשרים קד"ל ע"ה מלך צליל? אומר רבי ומהן אלו מלוקים
 מלוקים הצדקים אחר רבי וישי של עולם של צליל מלך אחר ושל צליל מלך צליל
 שבעי דמיון ורשעיה הנה ר' חנינה מלוקים חכמים מרבים שלם צליל שמואל
 וכן משנה משה דלוק ר' חנינה מלוקים חכמים מרבים שלם צליל שמואל
 וכל צורך לוקי ה' ורש שלם צורך צורך צליל אלה הקרא צורך צליל צורך
 וכן מורה מלך שהצוים הם הפסוקים והספרים. ולפי זה משמנה הכהן

לוקס ט

קמט

מח ולא מ'א'מ'ר מ'ד'ד'ע'ש'ות. פי כ'ל'ג'ג'ם ד'ק'רם א'ח'ר'י
 ל'ש'מ'עו א'ח'י:
 ב א ו'ח'י כ'א'ח'ד ה'נ'מ'ם ה'א'ר'ה כ'ל'ק'ר'י א'ח'ד'ג'ג'ם כ'ר'י'ק'ל
 ו'כ'ב'ש'ר' ו'ק'ש'ו א'ח'י ו'א'ש'י ה'פ'ח'וב'ם ו'ה'פ'ח'וב'ים ע'ם ה'ק'ר'ים:
 ב ו'ד'ק'ר'י א'ח'י ל'א'מ'ר. א'מ'ר ל'ג'ו כ'א'ר'ה ש'ל'ש'ן ע'ש'ה א'ח'ר'
 א'ח'ד'ע'ש'ה. ו'מ'י ד'מ' א'ש'ר ע'נ'ן ל'ך א'ח'ד'ש'ל'ש'ן ח'נה: ג ו'ש'ן
 ו'א'מ'ר א'ל'י'הם. א'ש'א'ל א'ח'ר'ם ג'ם א'מ'ר ד'ק'ר'י א'ח'ד'. ו'ה'ק'ר'י ל'
 ד מ'כ'ר'ל'ת ו'ח'ן ה'ב'ן ה'ש'מ'ים ד'מ' א'ז מ'כ'נ'י א'ר'ם: ה ו'ה'ק'ר'ה
 א'ש' ע'ם ד'מ'ר'ה ל'א'מ'ר. א'ם ל'א'מ'ר. מ'ן ה'ש'מ'ים ו'א'מ'ר. ו'ה'ד'מ'ע
 ל'א' ה'א'ח'ב'ק'ת'ם ל'ג': ו' ו'א'ם ל'א'מ'ר. מ'כ'נ'י א'ר'ם כ'ל'ד'ע'ם ו'ק'ר'ל'ע
 פי כ'ס'וד'ם ל'ק'ם כ'ר'ח'ן פי ז'כ'א ח'נה: ז ו'ש'עו ש'ל'א ו'ד'עו מ'א'ן
 ד'מ': ח ו'א'מ'ר א'ל'י'הם י'ש'ע. ג'ם א'מ'ר ל'א' א'מ'ר ל'ק'ם כ'א'ר'ה
 ש'ל'ש'ן א'מ'י ע'ש'ה א'ח'ד'ע'ש'ה: ט ו'ח'ל ל'ד'ק'ר' א'ל'ג'ג'ם א'ח'
 כ'ש'ל' ח'נה. א'ש' א'ח'ד ג'ש'ע כ'ר'ם ו'ח'נה ל'ע'ב'ד'י א'ר'ב'ה ו'ח'ל
 כ'ק'ד'ר'ק'ים ל'נ'מ'ם כ'ר'ב'ם: י ו'ל'ע'ת ה'כ'פ'צ'יר ש'ל'ח ע'ב'ד' א'ל'ג'ע'ב'ד'י
 ה'א'ר'ב'ה ל'כ'ע'ן ו'ח'נו ל'ז' מ'כ'ר'י ה'ק'ר'ם. ו'ע'ב'ד'י ה'א'ר'ב'ה א'ח'ר'
 ה'פ'ח'וב' א'ח'י ש'ל'ח'ה ו'ק'ר'ם: יא ו'י'ק'ר'ה ל'ש'ל'ח'ת ע'ב'ד' א'ח'ר'. ו'ג'ם
 א'ח'ר'י א'ח'ר'י ה'ק'ר'ה ו'ה'ק'ר'ה ש'ל'ח'ה ו'ק'ר'ם: יב ו'י'ק'ר'ה ל'ש'ל'ח'ת
 ש'ל'ח'ש'י. ו'ג'ם א'ח'ר'י א'ח'ר'י כ'א'ע'ש'ה ה'ש'ל'ח'ת ו'ח'נה: יג ו'א'מ'ר א'ח'ר'י

יהיה לומר כו'. (מה) ולא מצאו וגו': לא היה לאל ידם להמלה סתם
 להסתכל ולהסתכל עליו.
 ב (א) ובהשרי: כשר מה מלכות האלוים שגרונה היה להגלות. (ב) שרלשן:
 רשות והרמנה. (ט) ויחל וגו': הרלון כזה כדי להשתרר עוד לנס
 להשבע. איש אחד: כמו להקד"ש כד"ל ה' חיש מלחמה וחלום. כרם: כמו
 לכנסת ישראל ע"ה כרם היה לריוי צדקן בן שמון (שעיה ה') וכן הוא חומר
 בן מנהלים משיע (מהללס פ'). לעובדי ארצה: כמו לנלכי ישראל ולמרוי
 והוא ע"ה מה שהנורים הצדקים אל רועי ישראל (יחזקאל ל"ד) הרענים הם
 עמי (רמניה כ"ג). ומהר רועים רבים שחמו כרמי (סם י"ג). וילך לצדקיהם:
 כאשר צמח על חריבות חף של השם והוא ע"ה ויקו לעשות עבדים (שעיה ה').
 (י) ולעת הבציר: כי מזה קיווה לעשות עבדים וגו' שם. עבד: ר"ל עבדיו הצדקים
 ולא עשוי כי מזה קיווה לעשות עבדים וגו' שם. עבד: ר"ל עבדיו הצדקים
 אשר השכם ואלוהי הריבוי לזהם. עובדי הארבעה: למשל על מלכי יהודה ועל

ההם עוד כיום הם המבועות שמה הפהמים בצורך ההיכל כקול עזרי בני אדם אשר הולכים בקרב ההיכל לרחם. ושמונו קול גדול ומרומם נמלך וקורא ונחנחם לכל וגללה בין הנהיה וללה לנו. והכמי ירשלים כלם הנהנו כי זאתם הם רע האלה וימר העם היו חלומרים כי זאתם עוצה היא. וכמו מרבעה שנים מלפני האלהות האלה היה צירושלים היה נמשך המלך ובנו ירושלים קול מנוחלה, קול מנוחלה, קול מנוחלה קרומה השמים, קול על ירושלים וקול על היכל, קול על היכל קול על כל מרומה השמים, קול על כל העם. ושמונוה כל המעי העיר והנהנו לו למה מצאן לקרא הדבר הזה? ואילו אשר אשר על העיר לכל יהנהנו לו דבר כי נמשך בעיניו המנוחלה. ויולך עוד הליש האלף והקורא הוא על ירושלים ואוי על מקדשה אוי על היכלה וכו'. וכה' נמלך ציונישין בלשון יון וס' הוסיף שקרא הליש הזה ואשר חמור ע'ל שפתי ה' שם ישוע ורבים מללה נמלך צדכרי הוויים אשר לנלש הגוים. (נב) ואוי להדות ולמנוקחות: (משום שהיו יכולין לבדוח ולהחלש על נפשו-רכב) ונבין לפי חרב וגו': כח הוסיפו בםבר מלמנוה שיהו חללי חרב ורכב בנות שיהיה ירושלים נמלך עשרה מלחה כדכות חור מלכר היו למללם ההיות ועושות השתחוס ושבו כל המלמנה כהשעים ושבע אלפים והילדים והנעמרים אשר הם כוכ: מרלה שבו חור השבי והחוס הולך משושים ענו לרונם להשתלח ולהשתלל בים בים רכס צעיר כמלח. ואשר היו וימר נזני שבעה עשר שנים שלח לנלכרים לעושים כמלחה ולבנות להם ערי מנסחות והנשתלחים מלס מנוחלה לעבריה לכל גוי המלך והמס' נחמ למללם הסיות וגו'. ע'ר כי וגו': ע'ר ונה שאלה הושע (סוף ג' פסוק ג') כי ימים רבים שבו בני ישרא'ל הין מלך

חיי לעיר חיי לעם וחיי להיכל. כל זה כרחיקא דיוסופון בספר הקדמוניות שלו וכל אלה היו לסימן וחות על מורכבם. (יב) אף בהיבט נוסף: לפני הסנהדרין כח"ס בהנחיה השלישית. מלכים: מלכי יהודה ומלכי הגוים. המושלים: הם שהיו מתמנים בעמדת הקיסר על היום מדינה למלך במקומו כמו שהיה ביהודה שסילאטוס. לעדות: כדי שיהיה ויחזק לבבם להמליך בשופר קולנס ולרצו בשני נגד מלכים ולא חסונים ולא חכמים סימן ו' י"ע וגו'. בתחלתם: ר"ל בכל דברי האלות ההם שיש להם עליכם ע"י מרים וע"י בני עמוס חל המרענו ולא ירד לבבם וכל אלה היו חל ה' ובהתמלכו מכל רחמם ומקו חושך הלחמי לטפחיהם. נמלא מלאך נחל בוריון סמוך לכוף קדש המדבר ולא שמו לב אל דברי החמות המעשית שם חף כי היו חמות נרחבות מלאך. כי לפני כזה לטפחיהם שיהי חסר ההנהגה על ההיכל בוכז חלד מלך וזנו חסר צדו מרובה שלושות. וזוהי ההנהגה על החרוץ הזה צונו מה הפסח היה וכל היללה לשר ליום הזה) היה ההיכל ויהי כל שבעה יומי הפסח. וידעו כל חכמי ישראל וכן לא יסגר עד כי כלה עשרים חסידים למעור, וקול חלד נשמוע עד שער נקחלו הרבה חסידים וסגורו. וגם על האות הזה היה חומרים חסר חסרנו ישראל והבחינו כי חסר רע הא. וישר עמי הארץ היו חומרים כי חסר חסר חסר לא נחלה יחסיי בכל הארץ ומרחקו מרחק נמלא ועוד צונו שהם נחלו נכדי חס וחס עשרים עליהם וחיל גדול נמלא מעופפים על פני הארץ ויחשלו ועל כל ארץ יהודה וכלם היה סמוי חס ורצני חס. והיו צונו

607

707

2N/3N/2

4000

קנין לוקם כג

והיה. שא אחר-הכל ושלח לנו את-פר-אפא: י' אשר היה לשלח פתשאר ער-דבר דפאר אשר היה פער ועל-דבר רצח: כ והקם פולאים לדבר אליהם פי דפון לשלח את-לשונם: כא והקרא לאמר, האלב האל: וכן לא קצאנו בו משפט-קוטר. לכן אפסנו ואשחרה: כג והפערנו בו בקול גדול וישאלו אשר תאל. והכל קולם וקול ראשי תפדנים: כד וישפט פולאים אשר תעשה שאאלהם: כה וישלח להם את-הפולשך פמשאר ער-דבר

ואת בתי הנבלים חנוה גזית ואבן יקרה, אש חרוך בנן אלהים בעניי הלבנון מהלקחת חשנה אנו אובל . . . הנכני בנחך הלאה נכמי עון לזיף גלויים ובחובם ארכם. (ש) על דבר הקשר: י"ל הפולאים ברמיס היס קשר קשר גר נמשלה הרומים, אכן לא נקראם י' לנפול עשו ואם כי אס' נפול של וגו' זה ולהנה נמשלה לנפול על לא חנם נכמיס בלחגרים כי אלה עזרו את הרומים והם עומים. וקי' לטום חשב נלנו אס' חומר להם כי ראונו להם להם חשבי את בר אבא חיש אשר היה מלך רשע חזון ונמנים גלו עמו והלך ממקומה לו. לו חם ישוע חיש אשר מלך לא נמלא בשפחו מלך ארץ ונטה אשר קרה לאן לא שבר ומשטה ככה לא כזה, צלי ספר ונפשו חם ישוע, אך לא קן חשבו היהודים אשר הכו במחזון ונעזרון לנב. (כא) האלב האלב: כלומר מלה אומר על הפך. קן דרך חנון ואלה היס, נבא באל ישוע לירושלים לעקו בקול גדול הושעלה הושעלה ושמונו עד מלך ואלהו לקראם בזה, וכעס לעקו האלב האלב, וכנענו רגע שבו ונחנונו על אשר עשו ולנס הפך לחסר, הנה אשר מקדים הלו חמו צמישור ונפוליס ובפערו ברמיס עמו לנען חנויה. — (כב) שלישית: עוד חשב כי חשך חנוהם וננענו רגע, יעצור ועומס ויראו צרעם אשר חנולה חומס, חיס נלון נמשע חום חיס חנוים יהרגו. אך נמלסם ורשעם לא נמו חומס להפיר ואם על לנס. ויען כי חנון השם רחם כי רסו ורי פילגומים וכל גצורה בקרנו חון לקום כחיס חל על פקודתו ועל משגרתו, לכן חשבנו כמהל ולא שמונו בקול. (כג) וורל קולם: כלומר קול השם וקול הכהנים הלך ומהק עד מלך, יהיו קשרו עליו קשר כעס ככין וכפרושים, חף כי דרכם היה להמרהק משהיו עס ומעניו הארץ, בכל זאת שחברו חיוס חיס לעשום נקמה והמלכו ומסדו יחיונו על י' ועל משהו. (כד) וישפוט: לא על פי חיון, כי כנר חנור לא מצאנו בו משפט מוח, אך חסע לפי המקום ולפי חנון, כי ירא וסחר צעבור כפשו מפני הכהנים והעס לכל ילשוננו לקוסר דמוי ויקונו עדי שקר חסר יעזרו כו, ונעצור ילחם נפשו אור כי יסופך דס קני. (כה) וישלח להם: י"ל הוליהו למחרת, כלומר חנור צהלים (ע"ג, י"ג) אלה רשעים ושליו עולם השנו

קנין לוקם כג

האיש חנה פמשאר את-העם. והנה אתי דרשתי לעניקם ולא קצאנו פאיש חנה עולה פדבר אשר אהם פלשנים אתנו: טו ואת לא דורדוים, פי שלחתי אהם אליי והנה לא בעשה עמו משפט-קוטר: טז לכן אפסנו ואשחרה: י' ועליו לשלח להם אתר פאשי פדג: י' והקרא קולם

עלסא אנון שייפין דא עם דא. בשערה דחפין קב"ה לשהב אסוחא לעלסא אלקי. לחר צדיקא ובניהיה דרב אסוחא לכולא. פנל? דכתיב והוא מהלל מפשיעני ברכא מענוחניו ובהבורה נפא לנו. אוקיותא דרשא כסאן דאוקי לכולא, ובהורא חבורא נפא לנו אסוחא הוא לנו לכל שייפין דנפא. (טו) ואף לא הורדוים: חסר הוא מורע ישראל וירע נמשעו היהודים. (טז) אפסנו: י"ל חלקם נמסר כרי רשעמו וחל"כ לשלמה. וכל אחר לא חנור חלל כרי להפיק חם הרשעים הולל נפשו הרכה חף כי רע כי חון לו משפט מום ולא חלקום מנלל צו. (יז) עליו ישלח וכו': דע כי צוהים ההם פראי ופושעי ישראל רבו, מלו וממונו וחרבו בכל הדרכים לעצור חורח לשלל שלל וגו' צוה, כדחמריק במסכת סוטה (דף מ"ג) משרבו הרצחנין בשלה עולה ערופה לפי שאונה באה אלא על הספק ומשורבו הרצחנין בגלוי בשלה עולה ערופה. אכן לא היס צהלה הפיה דין לשפוע דיע נפשו עור כי אס' על פי מושל הרומים. וכלשר הרבו לעשום הרע נפלו חנשי הנהלמה נגדס ומשפסו נצבים הפלה המחצלו וחמרי אשר לנו חומס למימס היו חסורים צבים הסורר להיום עאורים שם עד צול ופי חתה. וכדחמריק צבני בטחנין לך עד הדגל סלחמר וכל חגם ישמעון וייראו. — ויען כי ירע פילגומים כי חרצ חמה היהודים ונלס עאור ה"ה צעלמחם על כי כעס חון ללל רס לשפוע עד ד"רי נפסות, לכן להמס להמקף חומס כחלקלקום לקרוע דרור צמרים צהלו ימי המה אל איש אחר מן האסורי עיי וברל אשר משפט מוח להם למען תמסם על ימי המה. חס צחור הענין ועליו לשלח י"ל מהנהו היה לשלה נגדה הפלה וכו' חיש אשר היה עאר שם. (ח) שא את הלי: י"ל סלח נפסו והשלכיה חל המסנה עד כי חנוה. ואור כי בר אבא ילח חפשי נצבים הסמורים. — ועל הספוכה הפל ורעם ויר לא סלסם לצדק חם אשר חון לו ורחיק חם אשר ייעצ לו להחליף הפעל עובר צעולס עומד וקוים נלס, כלשר רחיונו פה נחמר חמרו סיסוריס שאל את חלו, המהק חנולך צדכ"י חללמו צלמרו על מהסמה ורעה המל ווספיו צה: אף כי בהחוח השורק בני כלי שם ואנשי חגם המה שנואר. ואתר חלקשי הקיפוט והחוכות חורק, האכשי האפפוק, חקרי דרד והלל חסיע. כואת חעירי על שרשך רוכלת המכשולות, סוחת המהרונה כואת חבורי על נלחך אשית לפדות. בהשחלך כל היום כרוב רשעתך חסר המלכים איש מסקונו לשום פדות וכו' משפחה חדותהם. בהשתגנך כל היום להחיות על דלתי בתי נדירים חיו השחחה וספל,

גַּבְרִיֶּלֶה גֶלְדִּינֶה וְלִבְיָכֶלֶה פֿשֶׁטנֶה; לֹא פִי אַם-פֿעֵן רֶטוֹב יַעֲשֶׂה אַת-אַלֶּה פֿאַר אַפּאַס יַעֲשֶׂה פֿעֵן גִּבְשׁ; לֹא וַיִּזְכְּרֶנּוּ גַם שְׁנֵים אֲחֵרִים פֿעֲלִי-עֵל קִבְּצוֹתָם עִמּוֹ; לֹא וַיִּבְנֶאוּ אַל-בִּמְקוֹם הַנִּקְרָא גִלְגָּלֹת וַיִּצְלְבוּ שָׁם אֹתוֹ וְאַת-פֿעֲלִי-עֵלָּה אֲחֵר מִימֵינוּ וְאַחֵר מִשְׁמֵאלָהּ: לֹא וַיִּאֲמַר יִשְׁעִי, אֲבִי קִלָּח קִרְבִּי, פִּי אֵינִם יִזְעִים פֿאַר הַפֿאַר עֲשִׂים, וַיִּחְלְקוּ אַת-פֿעֲרִי וַיִּפְּסִילוּ גִרְלָה; לֹא וַיַּעֲמֵד הָעָם וַיִּפְּסִיאוּ, וַיִּלְעָגוּ לֹא וַיִּשְׁאִימוּ

עליון לזכור צנכרס סאנר וצמחילוס עפר כי חש חקקס צחשו ומוקד ער שחול מחסיה וסחבל חרץ ופולה והלטע מוסדי הרים. (לא) כי אם בעין רטוב: ענינו לח, כמו רטוב הוא לפני שמש (ליוז ה' ט"ז) והוא על דרך משל לפי שהליריקס נמשלו לטין שחול על פלגי מים והרשעים כעץ נש כח"ה הכני מלאם חש כך ואבלה בד כל עץ לא יבש לא סככה לזכרם שלמה וכו' (ומוקדל כ"ה, ג') ובענין הזה המושלו משל צמחילוס (מועד קטן כ"ה ע"ב) אם בארזים נבאלה שלחבת מה יעשו אזובי קוד? לויחן בחבה העולה מה יעשו דני ורקק? בנחל שושף נפלה חבה מה יעשו מי נביים? וכל ענין המשל הזה הוא על דרך הכחז (משל י"ה, ל"ה) הן צדיק בארץ יושלים אף כי רשע והשוא. (לכ) פועלי ערל: להלואם חת אשר נחמר (וישעשע ל"ג, ט') והן את רשעים קבדו וכו'. (לכ) הנקרא גלגלות: לפי שהלשונות געגועים ידו צשופנו ער נחלה לכן נקרא גלגלחא, ולה משינו גולגלות העומסים אשר היו עם מושלכס. כי ידוע כי כל חייבי ממונות בית דין נקבצו. ויצלבו י"ל סל חסום סס. אחד מימיו וכו': והוא צהומצט להזיע כי הוא החורבה סבדול סצכרולס למלואם חת אשר נחמר צשעניה חתה אשר הערה למות נפשו ואת פושעיהם נבנה. ויען כי חמרו עליו כי יחל ויסב עם המוסכס ועם המעשים לכן גם צעם דנו חתו למיסה הצחלחו צמכרס פועלי חון אשר חתה. והנה גם צמחילוס מוסר אל חיי העולמים, כלשר עשה בעור הסחך צחלח על חטאיו להביאו מוסר אל חיי העולמים, כלשר עשה בעור הסחך צחלח חמיוס. (לכ) אבי מלח לרוב וכו': גם צער שחלו אשר ער חתו הצחלחו וסבו מושפנו וסלשו דצרי ליריקס הספלל אשר לא נחשז להם זלח לעון כי חתס יירעיס מה עושים חמה ופסוגגיס דחוי, וכלשר הצחצח עליו יסעיהו והוא לפושעים פגעני. — ויפילו גורל: כאשר נחמר צהחלס (כ"ב, י"ט). ויחלקו בגדי להם ועל לובשי פועלי גורל. — וצמחילוס אל שפחה. וצמחילוס חתו ללזכר מלכשיס כחלה כדחמריקן צחעניס (י"ה ע"ב) צמח שמש נחשז כל יינו סחלחילס? רב כחלה נחמי בחלוק לכן שאין לו אטרא (פי' רש"י שפה מהחבניקן חמרה, כלומר חסור היה ממש חת כל החלוק, ולא צכגדיס סלנו סצשו חרס מוצקקן צכגד סהגף צחפחרה). (לכ) ויעמוד העם וירשיו: לא עזנו עינינוס

קִשְׁר וְרֵצַח אֹתוֹ אֲשֶׁר שָׁאָלָה. וְאֵת יִשְׁעֵי קִטֹּן לִרְצֹנָם; כִּי וַיִּלְכְּדוּהוּ וַיַּחְזִיקוּהוּ בְּשִׁמְכֵעוֹן אִישׁ קוֹרְנִי פִּבְאָה מִן הַשָּׂדֶה וַיִּשְׁמְעוּ עָלָיו אַת-חִיָּלֵב לְשֵׁאת אֹתוֹ אַחֲרֵי יִשְׁעֵי; כִּי וַיִּלְכְּדוּ אַחֲרָיו קִטֹּמֶן עִם רֹב וְקָשִׁים הַפֿוֹתְפֹסוֹת עַל לִפְתֵּן וַיִּקְרִילוֹת עָלָיו; כִּי וַיִּפֹּן יִשְׁעֵי אֶלְיָתֵן וַיִּאֲמַר, פִּנּוֹת וַיִּשְׁקִלִם אַל-גֵּא הַפֿעֲקִיָּה עָלָי פִּי אַם-עֲלִיָּקֵן פֿעֲקִיָּה וְעַל פֿעֲקִיָּן; כִּי פִי הַגֵּא יָמִים פִּאֻם וַיִּאֲמָר, אֲשֶׁרִי הַעֲקָרְוֹת וְהַפֿעֲסֵן אֲשֶׁר לֹא יִלְכְּדָה וְהַשָּׁרִים אֲשֶׁר לֹא הַנִּיקָן: לֹא יִחַלֶּה לְאִמֹּר לְחֵרִים

חיל אך ריק זכיתי לבני וארחין בנקיון כפי וכו'. נחן לרצונם: י"ל לעשות זו כל אשר צלצבס. (כז) איש קורני: קורני שיר גדולה ער מחלה, היתה רבה סמססה, צלצורה העלונה כחרך דמן וסמן. ולעם מלקי עליה מלקי ממשפחה סבולמיוס גדלה והללסה צרוב כחלסה ורביעיה מושפחה היו יהודים (צרחשון למכ"ב) ט"ז כ"א ווסף צקדחמויות י"ד י' ז' ט"ז, ו' (ל) גם צירכסילס גרו יהודים רבים מן קורניי והיו להם ציה סככסת מיומד לשם (פעלי השלמים ז' י' ו' ט'). ורבים מהם נכנסו צדה המעמודיה והחמונו צישע (סס י"ה, ז' י"ג, ז"ה). והנה צלי ספק מורע להם כי גם שמשון היה חמר מן סלמיוו חו מן חמון העם אשר שמו צלמה חם דצרוו וחסר סלכו חמרי, לכן סחמוקו צו בשמשון דדי לצחשו ולספוך גם עליו לעב וצנו. (כז) עם רב: לרבות חם חת אשר יעשה לו. ונשיו המוחפפות על לבריון: לסון המקרא (מסוס ז', ח') וענינו סכו על לצדיק מירוב סלכר וסחמה לרבות צמוס משיס חלסי יעקב. והנה חף כי סלמיוו צשו וירלו למסס ללכח חמרו צעצור וסלסס משינו סחמו העלוק, צכל חתה חלקה משיס לרקיוס. וסחמרוס י"ל צענין חמר סוצות נשיס מה גדול כח חלקה משיס לרקיוס. וסחמרוס י"ל צענין חמר סוצות נשיס צדיקיות שריו באחת חדרו נסאלו אבותינו סוצצרים (סוסה י"ה). (כח) כי אם עליון: הורס חוין צווס כי סצכסה לֹא לו סחיה כי צכר קצל עליו כל סיסוריין סללו סלסכסה, חף מוסליוו סיה לכן לכחוס על חסחון כי גדלה ער מחלה, ולסוך חל' י' אשר העצרהו צחמחון וסגישו צשווסון, ולקחס מוסר וללמוד חלק כי רק ברוב פשעיהם סוכל ככלן לטכסה. ובענין סחמור סללי מוים ירדו עיני על לֹא שסור חוריון (סחלס קי"ט ק"ל) וסחמור סללי סיסרס (כס) ימים באים וכו': צעם סחרכן אשר עוללס יסללו ללחס וסורס חון לסס, וכל אשר ינלע מוסר ורעב צשצי וצבולה וכו וכו יחמר דני עקרה לֹא ילדה כי צניה רבים סוממיס ילכו וסליוצ יכו וכו אס על חבניס. (ל) לחרים נסלל עליו: להרים אשר סצצוס וסחלס כר"ה ויושלים חרים סבור לֹא (סחלס ק"ה, ז') וענינו כנו ואסרו לחרים כסנו ולחבעות נסלל עליו (סחשע י', ח') צעה יקוס ל' למשפס וירכו וסחרו משינו סלכרס סרעסס סצחלס

אֲמָרְתָּהּ: עֵיר הַיְּהוּדִים וְהַמִּצְרִי לְמַלְכוּת הָאֲלֹהִים: נָב וְיִבְרָא
אֲרִי־פִלְסִים וְיִשְׂרָאֵל אֲחֻדָּה: יִשְׁוֹעַ: נָב וְיִיְרֵדְהוּ וְיִשְׁוֹעַ
בְּקִרְדָּן וְיִשְׁלֵם אִתּוֹ בְּקִרְבַּר חֲצוֹב בְּפִלְעֵי אֲשִׁיר עוֹד אִישׁ לֹא

ומרומה כנוהם והיה צומחך מעשרהם, ומה"כ מלא עמם לעיר השמש ופעלו
עלום ונפלים לא נשענו בכל ההצל והרגו צדון חם משיח' ל אשר מועד
וממשפט לוקם, והוא מן רמזים וכו': עס עיר צמנה צימיון (יהושע ח', כ"ה)
בהר אפרים (שופטים ד', ה') סמכה אל צמנה (שופטים י"ט, י"ג, ישעיה י'
כ"ט, השע ה', ה') ועין עור כמ"כ"י א', י"א, ל"ד. ובהמלך מלכות ישראל
אחרי מום שלמה המלך השער המלך ככל עיר צימיון למלך יהודה. אונס
צמלך צמנה צמנה אל עלה על השער המלך וצנה עלה דיק ומצלר לצמח המ

ואל וצא לאסא מלך יהודה (מלכים א' ט"ו, י"ג, דה"צ ט"ו, ה'). והשער האלס מקרא
המה כמו ששה פרסאום מלסון לרשלים דרך צים אל. והשער האלס מקרא
היום אלדאם. — עיר הדודים: לפי שהיה עיר אשר לשמורונס ונקראתה
אורמה (שופטים ט', י'). וקוצה היה לעיר שכם ומלך היה דומה ודומה
מלכים ז' כ"ג, ל"ו) וכמעט היה דומה צהצמה לעיר רמה לכן הוסף ולומר
עיר היהודים להצלה מן רומה עיר השמורונס. ומחכה למלכות האלדאם:
ר"ל מלכות ישוע המשיח אשר מלכותו מלכות רומה. ויוסף המומר פה
היה ב"כ מן הלדקים והמקרים אשר ידעו כי מלכות המשיח לא תהיה
כמלכות שבר ורס צעשור ובהן גדול כ"ל מלכות רומה, בה יצער חסון
והל"הר מן המלך וכל הרשעה כולה כעסן המלך וצנה המום ללמה. (נב) את
מקרא ישוע: אף צמחו נפשו קמורה צמחו היתה, וידע העצ כי לא חסנו
לשאל נפשו. וה"ל המטה סמכהרין (דף מ"ז ע"ה) לא היו קוברין אותו (המלך)
בקבורה אבריו אלל שתי בתי קבורה היו מחוקקין לביה דין, אחת
לנהרין ולנהרין ואחת לנקהלין ולשורבים, נהנהל הכשר מלשון העצמות
וקוברין אותן במקובין, לכן יוסף הרמזי היה לדיק וידע כי צל"ן דין
לד הרשעים האלה חם נפשו ישוע לקמחה, לכן צקס כי גוף ישוע ימין לו
למען יקברהו האלה חם נפשו ישוע לקמחה, לכן צקס כי גוף ישוע ימין לו
וצמחיוס למען ימלא הכמח ואח עשיר צמחיו ר"ל שקצר צמחור כחש
עשיר ונכד. נס פלסום מלא עמח למח לו חם גוף ישוע על כי ידע לכתון
כי ישוע צמח צל"ן ממשע כהשר למור לא מצאחי באיש הזה משפט שות.
ולפי צמחיוס יומין (י"ט, ל"ט). נס ניקדום היה עם יוסף הרמזי בעציה
ובמשעשה השובה המאה. (נג) בסד"ן: ר"ל סכרין צמח ה"ו סוכרין ח"ה
המחיס. בקבר המצוב בסלע: קרקע חרץ ישראל וצפרה מורשלים ומסצומיה
מנהל רכה כ"ל קשה כמלע ופאר, ולכן מלכו הקצרים וע"ד הנקרא חצבת
לך פה קבר (ישעיה י"ז). איש לא הושם בו: ר"ל קצר מוש היה היטה
מעולם לא קצר כי אדם ורס מום לא הרים רק הזמן לקצר. ומלח ה' היטה
כסובה כי לא קצר כי עור חלס לכל יהמורו שמה נפשו ישוע המשיח צמח
קמו צימס השלשי לוקס ח"ס אשר קצר האלו עשמה ח"ס (מלכים ז' י"ג).

חֲשִׁיבִישׁ וְהַקְרַע פִּרְכָּת הַיִּבְיָהּ לַפְתָּהּ: מו וְקִרְא יִשְׁוֹעַ בְּקוֹל
בְּדוֹל וְיִאמְרָ, אָבִי בְּיָדְךָ אֲפָקִיד רִחוּי. וּבְקִרְבִּי זֹאת וְיִינְעוּ:
מז וּבְיָאוֹת שֶׁר כִּמְלֶאכֶת אֲחֻדָּה וְיִהְיֶה וְיִכְפֹּר אֲחֻדָּה לְאֹהֲלָיִם
לְאִמּוֹ. כְּאִישׁ הָיָה צָדִיק הָיָה: מו וְכִלְהִימְלִינִים כְּמִקְרָהִים
לְמִרְאָה הָיָה בְּרִאמָּה אֲחֻדָּה קָפָה עֵר־לָקֶם וְיִשְׁבּוּ:
שס וְיִשְׁוֹעַ הָיָה בְּרִאמָּה אֲחֻדָּה קָפָה וְיִשְׁוֹעַ אֲשִׁיר הָלָכוּ אֲחֻדָּה מִן
בְּקִרְדָּן וְיִרְאֶה אֲחֻדָּה: נ וְהָיָה אִישׁ וְשִׁמִּי יִנְעִין וְאִישׁ
מִצְרִי: נא וְהָיָה לֹא אֲבָה לְעִמָּהֶם וְלְעִמָּהֶם וְהָיָה מִן

(מז) בקול גדול: צכל צרמיו ועמיו אשר בהם המעכה וצכל הסוכרין אשר
קצל עליו מלהצה צרלון וצמסן מפלה לשום חסם נפשו, עור כשאר בו כס ללשון
צקל גדול להמריד לצ השמנים ולהרשים לצס לשון אל ה' צו צמח, ואף כי
אל שעריו מום הצמחה צכל ח"ס אל אבריו קרה כהשר למור צמח נפשו צמח
ממהלכה. אפקיד ח"ס נפשו לפקדון על עס חקים ומחיה. (מו) שר המאה:
הוא אשר פקד ארצו הצלה ללס ולהיות למשמר צמח יהלו חלה פועלי חון
חם ישוע. צד"ק ויה: הככרי היה ראה והכיר לוקס ישוע וכי לא חסם
צמסו צמח הכהנים והשופטים אשר להם המורה לא ידעוהו וצמחיו לצס לא
הציו ח"ס כי הוא המא רבים נשא ולפושעים יפועי. (מח) ספקן על לבס:
ר"ל הכו על לצס מלשון ספקתי על ידך (ירמיה ל"א, י"ט) למיין מצלחם
והמצבה. והוא סימן חל סהלל המהל אשר עליו צמח וצרים (י"ג, י') צמחור
ושמכתי על בית דוד ועל יושבי ירושלים רוח חן והחננים והכשו אלל
את אשר דקר וספורו עליו כמספר על הידור והשר עליו כדמור על הכבור
וכו'. והמורין צמסס סוכה (דף ל"צ) על הספוק הוא האי הספדא מה
עבודתה? (פירוש מה סוכה סמח הספד) פלגי צה ר' דוסא וצבן חר אמר
על משיה בן יוסף שנהרג וחר אמר על יצ"ה שנהרג. ועין משיח בן
יוסף הוא ישוע המשיח אשר היהודים חשבוה בשעות לבן יוסף ולא לבן
אלדאם, לכן צמח הספד יכרו ורעו כולס כי בן מלחיס היה. (מש) כל
מורדיו: חלה אשר קרה חמיו ומחמיו צמחו נפשו צמח סמחלך מרחוק עמור
לדעה מה ישוע לו ורחיו מפני חמח המלה לקצר חליו וצכל ח"ס חמו חוס
אל דצריי סמחוריס לצמח חם אשר ידבר. (נ) ינעין: חלל מוקרי השער
ומסופטים היה. ולפי דעת סד"ק ורס"י ז"ל (ישעיה ג', ג) עין ינען זה
שורדע לעבר השנים ולקבוע חדשים ויש צון להקם סמחורין. ולפי זה גם
יוסף היה מושבי סמחורין. אך לא כמחשבותם ומחשבותיו ולא היה אחרי צמח
לרעיה כי צמחיו צכד חללי ישראל וצלצו קרש משיחו אשר נסו חסם נפשו.
(נא) לא אבה לעצמם ולפעולם: צמסן סמח חסם חל הפועל מווימח לצס
הרע, מרשו ממעבות חון וצלעל צמסחורים לוך וצלויה חופן חלמו ריחם
לצער חם הקרש, הוא העולם ד' מן משיח ד' ונעל עמח עס חמיו דמיוס

י' ותקח נדבך איש אל-דגדגה על-כף דקוחת האלה;
 מי ויהי פאשר נדבך ושאלו איש לרגדו ויש גם ישע
 ויהי אהם; מי ותסתהג עיניהם לבלתי דבך אה;
 י' ואמר אלהים, מה נדבכים האלה ואשר דבךהם איש
 אל-דגדגה פקדונכם ופניהם גמלים; י' וישן אחד מהם וקטו
 קאמפא ואמר אלהי, האמה לבדך אחד בורשלים אשר
 לא דעף את-אשר נדבךה מה פניהם האלה; י' ואמר
 אלהים, מה אלה נפוח, ואמרו אלהי, על-דבך ישע נפארי
 אשר נדך נבא נפוח חול פקדנה ונדבך לקי האלהים
 ולקפי קל-קעים; כ' אף תפגורו ואשי הפניהם וקפיה
 ולפושפוש-קפוח ודאליבו אה; כ' ואתהמה דבךה פי זה דוא

קורציה. חן מרסק המקום הזה מרובלים הוא ומהר משגשג שחורין (דך
 שלשה שעות) מרובלים. בברת ארץ: שקרו כלשון יין שדעיות ושיטות דרך
 שמי שעות ונמלה בקירוצ. (יד) על כל הקורות האלה: ר"ל מן הקומה
 ישוע מן המוסים. — חל עוברי אורח לא דכרו בהמהלגים דרך דברי נפא
 ודברי חול כ"ל צעירי המוסים ונדל' בהמות המהלך בדרך וספנה לנו
 לבשל' וכו' ממחיר נכסנו. (שו) ושאלו איש לרגדו: ר"ל נפא ונמנו צדור
 וילך אהם: ללכת במרכסם. (שו) והמהמה עיניהם: ר"ל עיני שכלים נאמנו
 לצלוי הכיר אומן. — ומה מקרה לטעמים שמי שצמנו צמון כי המשוב כי חלשה
 מסור פניו נאמנו ולא יקשוב חל עמלתי, חן קרוב הוא לכל אשר יהיה
 צאונת כ"ל יקראני ואמנה עמו אנכי בצרה אחא-צורה ואבהדהו (ההלים ז"ל
 ע"י, ירמיה י"ד, ט"ז). (יז) מה חוברים וכו': אף כי ירע הפין היטב חס
 אשר דכרו בכל זלם שאלם כדי להכניס עמסם בצדכים וללמזם לחימה סור
 עמיו ומרד הקומנו. (יח) אשר לא ידעת: ר"ל הולא הדבר הזה נטי ודוע
 לכל העם אשר בא לחוג חס מה הססמ צרכשלים. (יט) גבור חיל: ר"ל דב
 פעלים (פעלי השלימים ז', כ"ז). ובדבר: ר"ל מורח חתם חסמה ושלוח
 לא נמלה צמסונו. לפני האלהים: ר"ל חלשים צמנו הער עליו לחמור
 חסם צי ידיו כך רלסה נפשי (לוקס ג', כ"ז). ולפני כל העם: ר"ל כל העם
 באים חסר חללו על כי ידיו רב להושיע (סם ז', ט"ז, יומן י', י"ז).
 (כ) אף המהמה: ר"ל מסרבה מלשון לה מסגיר עבד אל חלשיו (צדכים כ"ג,
 ט"ז). והצליבו: ר"ל חלו אומן. (כא) יפדה את ישראל: ר"ל מיד הרמשים
 אשר מהם על אורחם עול צדור. והיהודים משבו כי המשיה וניע לורי
 יתראל צורח וצחיה צרע וצמסוים מהם האמתי מנהלכות המשיה, אשר חלונא חלום
 הוא עת מנהל עיניהם מהם האמתי מנהלכות המשיה, אשר חלונא חלום
 כל השלומים. וככל זאת וכו': ר"ל נעת עברו כמעט שלשה ימים ומה ישראל

השלישי לקום; ח ותפנה את-דבךה: ט ותשנה בן
 דבךה ותגדנה את-פל-דבךהים האלה אל-אחד העשר
 ואל-פל-האחרים: י ותנה בנים בפנהלות ויחנה ויבנים
 אה יעקב והאחרות אפסון אשר אהמה את-אלה אל-
 השליחים: י' ויהי דבךהן פניהם פדבךה ולא האמינו
 קיה; י' וקם פטחים ויהי אל-דבךה. וישח נבא את-
 דבךהן קפח לבדו, ויהי ותמהה פנפשו על אשר נדבךה:
 י' ותנה שנים מהם חלבים בנים ודוא חדוא אל-פפך אשר
 נקרא שמו דומה ודוא פששים פדברת ארץ מורשלים;

חם הדברים האמנו כי קם וימי וכל'ל זאת נהמה בעני כי אמרתי חייני
 (מהלים ק"ט). (ט) ואל כל האחרים: עור מלכד האחד העשר שחור
 רבים אשר לא נפסו במהמנהם השמן ועמנו צמסון להמנין כו. — רחם וסון
 כה הששים הנקדוים האלה הן צמרו והגירו מקומה המשיה חל פליון מציון המהים
 אל חלגדיו אשר היו עמו ממיר ומורה אומה נפיו למור. ומה חס אשר
 ראו הששים האלה לא כההו, ולא שמו הכר המהיר ממחמ למלח כי חס על
 השלון. ומה ומכ' כי צדכים המדשה חן הכל בין חשה לחים בין עבד
 ולחיו (לגרים אל הגלשים ג', כ"א). ולפעמים מנהל מעלה הששים על השלשים.
 (י) מרים מנהליתה: היא אשר מנחה גרם ישוע שבעה שרים (לוקס ח', כ').
 ומהה שחם כוח (סם) ומרים חס יעקב ויוס (מרכוס ט"ז, מ'). וכלהן
 קאר לקום חס דכרו חף כי מרים מנהלית חלכ וסבה פערמיס חל הסלמיה,
 צרכשונה צמח נמלה הקבר פחמו (וממן כ', י"ז). וצמכרים כחשר נחלם
 חלה הארון (סם כ', י'. י"א). ומהי כן צמו הששים האחרים ובשרו כדרכים
 האלה (ומי כ"ח, ה—י). (יא) דבךהן: ר"ל חם דכרי מרים מנהלית ודכרי
 הששים האחרות לחמור כי נגלו חלהן המלכסים, וגם חם הארון ישוע צמכרו
 ובעלנו ראו. כההב: ר"ל כדכרי רוח וכדכר אשר חן לו שמה. (יב) ויקם
 פשורים וכו': גם כהן קר לקום חס מפור. ולפי יומכן (ג', י') חף פערם
 עס יומה כחשר מרים מנהלית מדרה חסם כי לוקם חלהן. וכלהן חלך
 יחירי צעלמו כחשר מהמו לו כי מלחכי חלשים וגם ישוע הארון צמכרו
 מלח חלהן. ובהלכיתו הוציח פסכרים מלח לו הארון (חלשון לקרשונם
 ט"ז, ה'). — (יג) שנים מהם: ר"ל לא מן השלמים ר"ל משאר חלגדיו.
 ביום הדוא: ר"ל ציט מקומה הארון ישוע מן המוסים ורלסה צמכרו חל מרים
 מנהלית (מרכוס ט"ז, ט') ולא הששים האחרות (ומי כ"ח, ח'). חשה: עיקר
 שם המקום חסם כלשון יין עמנהלום חו עמנהלום (שכריין דף י' מרש קהלם
 חס הקרל כלשון המשנה עמנהלום חו עמנהלום (שכריין דף י' מרש קהלם
 דף קא, כ'. צ' שבעים דף ל"ח. סוכה ל"א ע"ה. מוסם י"ד ח'). ולפי דעם
 כומי המעשה חס המקום חס צמכרית ומרשלים ויקרא חסם חס

לוקים כד

קצב

תשלישיו: טו וקקווא פשמוי תשוקה וקליחת תשואים אל--
 קל-תגונים דהל פירושקים: טח ואחם. עדים על-אלה:
 טט והנני שלח לכם את-דבשחת אבי. ואחם שבו קעיר
 וירושלים עד פרת-קפשו עזי מפורומים: יו ויציאם דווקא עד-
 בית-ענגה וישא ארדיו וקקבם: יא ויהי בקרבן אחם ויפחד
 מאחם ויקלה השקנים: יב והם השתדלו לו וישבו וירושלמה
 בשבוקה וירלה: יג ויהיו חמיר פהקל פהקלים ומקבקים
 ארדוקאליים. אמן:

לסלחם מחלים (שעל השלימים ז', ז'). בלוי הסבל ציון עם לעם ציון יסורים
 וגויי הארץ. ציון נמשכה וציון שגם כי כולם נקראים לקחת חלק ונחלה בגלותם.
 ולהחל בירושלים: כי מציון תצא חורב ודבר ר' מירושלים (ישעיה ז'
 ג'). והנה רחם כרחמים כן חרחים. רחמים דבר ה' מציון ולא וצני
 ורחל נקראו לשבר מלכות השמים, וגם חרחים כה מהיה כי כולם ישנו
 אל ל' ויבקשו את דוד מלכם (מלכה אל הכרמים י"א). ואתם עדים על
 אלה: על כל נעשו אשר עשיתי על כל דברי המורה אהבם הוריתי, העניתי
 צם עויתי. ויחמי ומקומתי, ונצטמתי לטם הצטמתי כי צנחתי חושבו משעמ
 עולמים, על כל הדברים האלה עדים אהם. (משל) והנני: ר"ל נכרם חלקם
 נכס עוד השעם חצונת לטם. הבשחת אבי: ר"ל חצי שבטנום לשפוך עליכם
 דוח קדשו כאשר דבר צפי נבואיו להגיד כי יערה עלינו דוח מנמרים (ישעיה
 ל"ג, ע"ז). כי אצוק רוחי על ורעך וברכתי על צאצאך (שם נ"ד, ג').
 וכן נאמר ויהי אחרי כן אשפך את רוחי על כל בשר וכו' (יואל ג', א').
 ונמקום חסד נאמר וירקיע עליכם שים מחרים וטהרתם מכל מוטאותיכם
 ומכל גלגלים אשר אהבם ונחתי לכם לך חרש ורחל הדישה אחן
 בקרבכם ונחתי לכם לב בשר ואת רוחי על בית ישראל (שם ל"ט, כ"ט).
 עד כי תליש וכו': הלא השפעתה וספירתה היום הקודש (שעל השלימים ח', ל'
 י"ח ז', ג'). (נ) וישא: חם כפיו לזכרם צברתם כהנים כאשר יאום לכתן
 הגדול האומני צברתם המדש. (נא) ויעלה השמים: נגד עיניהם, וכחמירין
 (כמדת סהלים ק') אמר ר' יוחנן צמס ר' חמא לעתיד לבוא הקדוש ברוך
 הוא מושב מלך המשיח לביטוי שנאמר נאם ד' לאדוני שב לימיני.
 (נב) השתחוו לו: להסכלל אליו כהדרת קדשו כי חמרי מקומנו והעלמו
 השמיענו הלאומה כהמנה צלהמו צמס נוסדה כראי נונק. בשמחה גדולה:
 יתן כי לכתן וצברור ידעו מקומנו והעלמו ליומן עליון. (נג) מהללים וכו':
 על המסדים הגדולים אשר עשה עמנום ולפניהם.